Παρνασσός

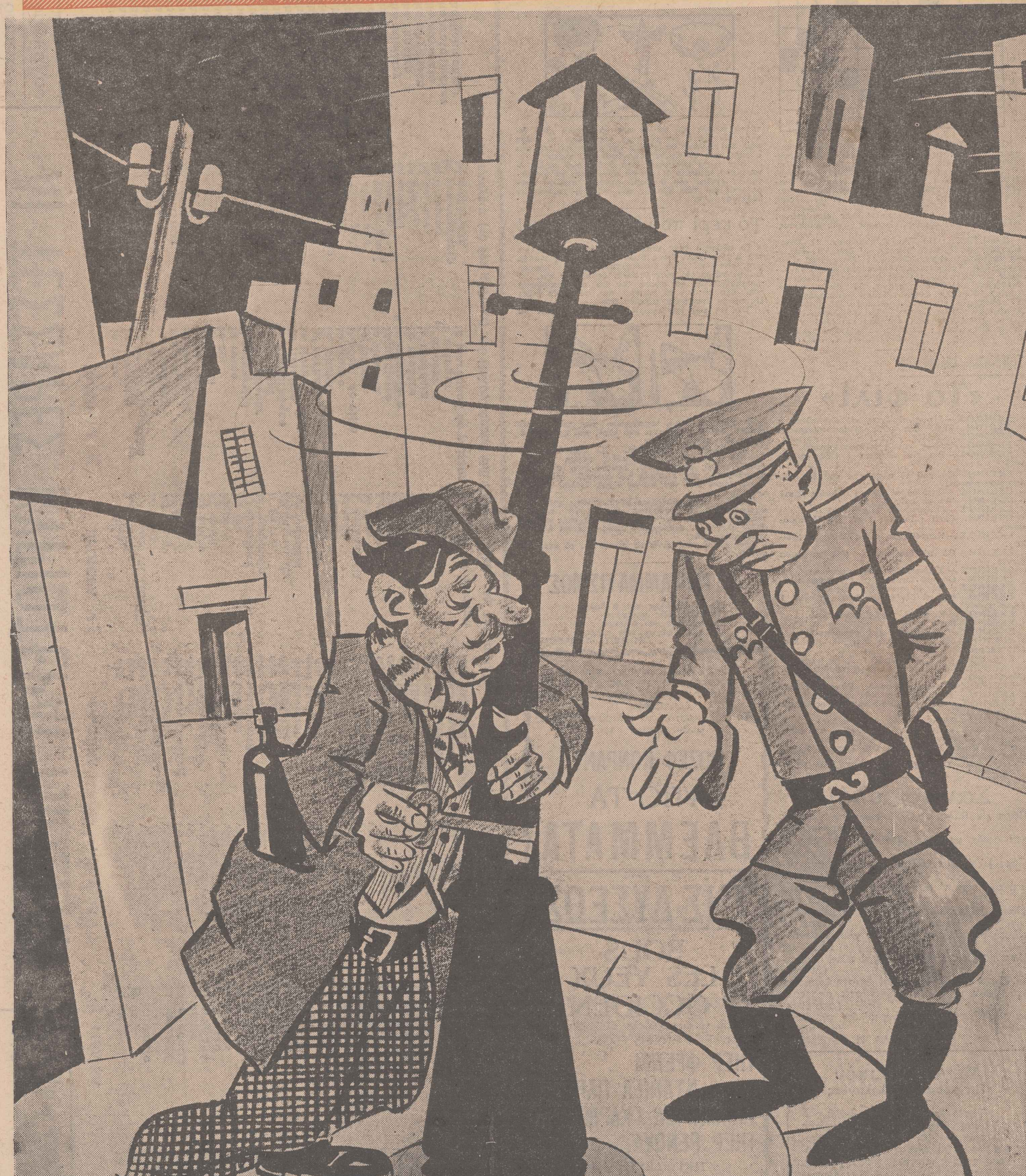

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. — Τί θέλεις ἐδῶ τέτοια ὥρα ;
ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ. — Βλέπω πὼς γυρίζουν τὰ σπίτια καὶ περιμένω νὰ περάσῃ καὶ τὸ δικό μου!...

(Γελοιογραφία τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας σκιτσογράφου κ. Γερ. Γρηγόρη)

Παρνασσός

ΑΡΙΘ. 6
ΔΡΑΧ. 2

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
Π30

ΑΘΗΝΑΙ
23
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δολλ. 10
Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ»

Σατυρικὴ ἑβδομὰς

Αἱ γνῶμαι τοῦ Καντῆ

Φίλτατέ μου ἀναγνῶστα,
σοῦ ἀγγέλλω μετὰ λύπης
πὼς ὁ σεβαστὸς Καντῆς μου
προσεβλήθη ὑπὸ γρίππης !
Ἔχει βῆχα καὶ σινάχι,
ὡς καὶ θέρμην συνεχῆ,
πλὴν ὁ τάλας, ὡς ὀφείλει,
κι' ἀπ' τὴ σημερινή του στήλη
δὲν θὰ κάμῃ ἀποχή.

Ἄλλωστε ὡς θεραπείαν
καὶ τὰς «γνώμας» του πιστεύει
(θεραπείαν ριζικὴν)
καὶ τὴν γρίππην θεραπεύει
μ' ὁμοιοπαθητικήν!

Ἀπὸ κρύο ἔχει πάθει
καὶ βαρειὰ σιναχωθῆ,
κι' ἀπὸ κρύο θὰ σωθῆ
ἀπ' τῆς νόσου του τὴ φούρια,
μόλις ὕστερα διαβάσῃ
τὰ δικά του καλαμπούρια!

★

Ἡ Εὐρώπη τελευταίως
ἐξοπλίζεται ραγδαίως
κι' ἔχει κάνει τέτοια ὅπλα,
π' ἂν τὰ δῆς, σὲ πιάνει δέος!

Τὶ θὰ γίνῃ τάχα ἐν τέλει;
Ποιοὶ θὰ συγκρουσθοῦνε πρῶτοι;
Πρέπει δὲ νὰ μᾶς φοβίζουν
οἱ μελλοντικοὶ οἱ κρότοι;

Ἐρωτάω τὸν Καντῆ
κάτι καὶ αὐτὸς νὰ εἴπῃ
καὶ αὐτὸς μοῦ ἀπαντεῖ:

— Ξέρεις ὅτι ἔχω γρίππη...
Παρὰ τοῦτο, θὰ σοῦ πῶ:
Μὴ φοβᾶσαι κρότους, βόλια,
ὅσο βρίσκεις ἐν Ἑλλάδι
σχετικῶς φτηνά... φασόλια!

★

Ἐν Ἀθήναις λειτουργεῖ,
μετὰ τρόπου δὲ ὑπούλου,
μιὰ Σχολὴ Λογοτεχνῶν
τοῦ Γρηγόρη Ξενοπούλου.

Τὶ συμβαίνει τάχα ἐκεῖ;
Γίνεται χρῆσις στοιχείων;
Τὶ θὰ γίνωνται μετὰ
ὅσοι πάρουν τὸ πτυχίον;

Ἐρωτάω τὸν Καντῆ,
π' ὅλα αὐτὸς τἄχει προείπει,
καὶ αὐτὸς μοῦ ἀπαντεῖ:

— Ἂν καὶ πάσχω ἀπὸ γρίππη
δὲν διστάζω νὰ σοῦ πῶ:
Μόλις παίρνουν τὸ πτυχίο,
οἱ ἀπόφοιτοι θὰ τρέχουν
ἴσια γιὰ τὸ... Σχολαρχεῖο!

★

Θόρυβος πολὺς ἐσχάτως,
ποὺ θυμίζει ὀπερέτταν,
ἐδημιουργήθη πάλιν
περὶ τὴν Ἀλεξανδρέτταν.

Τὸ σαντζάκιον αὐτὸ
— διὰ λόγους δὲ «νορμάλ» —
τὸ ζητάει ὁ Κεμὰλ
κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι
τὸ ζητᾶνε καὶ οἱ Γάλλοι.

Τὶ θὰ γίνῃ τελικῶς
μ' αὐτὴ τὴ φασαρία;
Ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ «σαντζὰκ»
γιὰ νὰ λήξ' ἡ ἱστορία;

Ἐρωτάω τὸν Καντῆ
μ' ἀγωνία καὶ μὲ λύπη,
καὶ αὐτὸς μοῦ ἀπαντεῖ:
— Θὰ σοῦ πῶ, ἂν κι' ἔχω γρίππη:
Μὴ σκοτίζεσαι πολὺ
γιὰ τοὺς ξένους καὶ τὰ τζάκια τους,
ἄσ' τους νἄχουν μόν' αὐτοὶ
τὴ φορτούνα στὰ... σαντζάκια τους!

★

Κι' ἄραγε, πῶς πᾶν, καλέ,
οἱ ἀγῶνες τοῦ κομψοῦ,
πλὴν καὶ ἄγαν μελαψοῦ
πρώην Σελασιὲ Χαϊλέ;

Ἐρωτάω τὸν Καντῆ
καὶ γι' αὐτὸν τὶ γνώμη νἄχῃ,
μὰ ὁ Καντῆς δὲν ἀπαντεῖ,
τὸν ταράζει τὸ συνάχι
καὶ τραυλίζει ποῦ καὶ ποῦ:
— Λές... γι' αὐτή.... τὴν... ἀλεποῦ,
περὶ ἐκείνου.... τοῦ... κομψοῦ....
τοῦ... Χριστιανοῦ τοῦ.... Κόπτη;...
Νά...σοῦ... πῶ: Ἀ... ἀ... ἀμψοῦ!
(τὸ σινάχι τὸν διακόπτει).

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΒΕΛΟ

Τῆς κ. Ἑλένης Σιφναίου

ΠΡΟΣΩΠΑ
Ε. ΣΑΡΑΝΤΗΣ
ΡΙΤΑ (κόρη του).
ΜΑΝΩΛΗΣ ΑΓΕΡΙΔΗΣ
(Σ' ἕνα σαλονάκι ἑνὸς ἀρχοντόσπιτου τῆς Ἀθήνας. Βράδυ.

Ὁ Κος Σαράντης καθισμένος στὴν πολυθρόνα διαβάζει ἐφημερίδα. Ἔξω βρέχει. Μπαίνει ὁ Μανώλης Ἀγερίδης ἕνα κομψὸ παλληκάρι...ἀληθινὸς τζέντλεμαν.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Καλησπέρα κύριε Σαράντη.

ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ. (Ἀφίνει τὴν ἐφημερίδα του σηκώνεται μ' εὐγένεια ἀπὸ τὴ θέσι του). Καλησπέρα σας Κύριε Ἀγερίδη. Καθῆστε. (Τοῦ προσφέρει ἕνα κάθισμα. Ὁ Ἀγερίδης κάθεται). Σὲ τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας ;

ΜΑΝΩΛΗΣ. Δὲν τὸ μαντέψατε ;

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Μὰ ὄχι...τὸ ὁμολογῶ.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Ἡ Δὶς Ρίτα δὲν σᾶς εἶπε τίποτα ;

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. (Ξαφνιασμένος). Γνωρίζετε τὴν κόρη μου ;

ΑΓΓΕΡΙΔΗΣ. Ἂν τὴν γνωρίζω. Μὰ δὲν σᾶς εἶπε τίποτα ;

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (νευριασμένος). Ὄχι... φίλε μου...Τί θέλατε νὰ μοῦ πῆ ;

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μὲ ἐπιβλητικὸ ὕφος). Κύριε Σαράντη ἦρθα νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (μ' ἔκπληξι). Ποῦ γνωρίσατε τὴν κόρη μου ;

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Στὴν ἀρχὴ γνωριστήκαμε τυχαῖα. Ὕστερα...(Ὁ Ἀγερίδης κομπιάζει) συναντιόμαστε κάθε βράδυ καί...

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (ἔξω φρενῶν). Τολμᾶτε καὶ τὸ λέτε αὐτὸ σὲ μένα.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (τρομαγμένος). Μά...

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Εἴδατε τὸ πρόσωπό της;

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια τοῦ Σαράντη). Κύριε Σαράντη θὰ σᾶς ἐξηγήσω...Μὴ θυμώνετε... Τὰ βράδυα συναντοῦσα τὴ Δίδα Ρίτα στὴν Καστέλλα...Τὸ σπίτι μου, ὅπως καὶ τὸ δικό σας...ποὺ ἔχετε νοικιάσει φέτος ἦταν λίγο πιὸ μακρυὰ στὴν Πειραϊκὴ Χερσόνησο. Κάναμε μακρυνοὺς περιπάτους μαζί. Ποτὲ ὅμως δὲ θέλησε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ πρόσωπό της...Ἦταν τυλιγμένη πάντα μ' ἕνα μαβὶ πυκνὸ βέλο ποὺ τὸ σκέπαζε ὁλόκληρο.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Κι' αὐτὸ δὲ σᾶς ἔβαλε σὲ ὑποψίες ;

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Ὄχι...Φαντάσθηκα πὼς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγάπη μου...Κι' ὕστερα εἶχα τὴν πεποίθησι πῶς τὸ πρόσωπό της θἄτανε ὄμορφο σὰν τὴν ψυχή της..

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (μονολογεῖ). Ὡραῖο σὰν τὴ ψυχή της ;...Ἀλλοίμονο !

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Κύριε Σαράντη, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἄλλην μιὰ φορὰ τὴν πρότασί μου. Δὲ σᾶς ζητάω προῖκα γιὰ τὴν κόρη σας...Εἶμαι οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητος....ἐπιστήμων, κερδίζω ἀρκετά, γιὰ νὰ ζήσω μιὰ γυναῖκα.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Ξέρει πῶς εἴσαστε ἐδῶ ;

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Δὲν τῆς τὧπα, ἀλλὰ φαντάζομαι πὼς ἐγκρίνει ἀπόλυτα τὸ διάβημά μου αὐτό, καὶ πὼς μ' ἀγαπάει...θἆμαι εὐτυχισμένος, ἂν μοῦ τὴ δίνατε...(ἡ φωνή του τρέμει ἀπὸ συγκίνησι).

ΣΑΡΑΝΙΗΣ. Ἀφοῦ δὲν εἴδατε τὴν κόρη μου δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια...καὶ τὸ μυστήριο ποὺ τὴν περιβάλλει.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Τὴν ἀλήθεια...Τί μυστήριο ; Δὲν καταλαβαίνω...

(Ὁ Σαράντης ποὺ περπατοῦσε μπρὸς πίσω μέσα στὸ δωμάτιο....κάθεται στὴν πολυθρόνα ἀντικρυ στὸν Ἀγερίδη).

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (ἡ φωνή του εἶνε σπασμένη ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ταραχή). Μιὰ καταραμένη ἀρρώστεια, παραμόρφωσε τὴ Ρίτα μου, κατέστρεψε τὸ πρόσωπό της ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιώθηκαν, τὸ ὡραῖο πρόσωπό της ἀγρίεψε, τὰ μάτια της θολώσανε τὸ στόμα της στράβωσε. Ἔπαθε ἀπὸ παράλυσι τῶν νεύρων τοῦ προσώπου.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (μὲ τρομάρα). Θεέ μου !

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ τὸν κυττάζῃ). Πρὶν ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον ἡ φτωχή μου Ρίτα, ὑποβλήθηκε σ' ὅλες τὶς θεραπεῖες, καὶ τὶς πιὸ ὀδυνηρές. Πόσους γιατροὺς δὲ συμβουλευτήκαμε !! Σὲ πόσες κλινικὲς δὲν ἔχει μείνει ! Ἅμα κατάλαβε πὼς δὲν θὰ γινόταν ποτὲ καλά, θέλησε νὰ πεθάνῃ.

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (σαστισμένος). Νὰ πεθάνῃ ;

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Ναὶ φίλε μου...Ἦταν ὅμως δειλὴ καὶ δὲν ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Στὸ τέλος τὸ πῆρε ἀπόφασι. Διαβάζει πολύ...τραγουδᾶ, παίζει πιάνο, καὶ ἔτσι ξεχνάει τὸν ἀπέραντο πόνο της.

(Ἀκούγεται ἕνα μελωδικὸ τραγούδι ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο). Οἱ δυὸ ἄνδρες παρακολουθοῦν μὲ θαυμασμὸ τὸ τραγούδι).

ΑΓΕΡΙΔΗΣ (σιγὰ—ψιθυριστά). Εἶνε φοβερό..φοβερό...

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Χρόνια τώρα κάνει τὸ βραδινό της περίπατο...πότε μονάχη της πότε συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ πιστὴ νταντᾶ ποὺ τὴν ἀνέθρεψε...ὅταν εἶχε τὴ μάννα της. Κανένας ἄνδρας δὲν σκέφθηκε ποτὲ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ὁ πρῶτος εἴσαστε σεῖς...

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Αὐτὰ ποὺ εἴπατε εἶνε φοβερὰ βέβαια. Δὲν ἀλλάζω ὅμως τὴν ἀπόφασί μου. Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Θἆμαι γι' αὐτὴν ἡ παρηγοριὰ τῆς τύχης...

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Μὰ δυστυχισμένο παιδί...ἅμα τὴ δῆτε νὰ φύγετε μίλια...

ΑΓΕΡΙΔΗΣ. Θέλω νὰ τὴ δῶ...Νὰ τῆς μιλήσω· ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της τὴν ἄρνησί της. Φωνᾶξτε την...σᾶς παρακαλῶ.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Ἐσεῖς τὸ θελήσατε... (φωνάζει). Ρίτα...

Ἡ Ρίτα ποὺ νομίζει πὼς ὁ πατέρας της εἶνε ὁλομόναχος, μπαίνει ξεσκέπαστη μέσα στὸ δωμάτιο).

Ὁ Ἀλγερίδης βγάζει μιὰ φωνὴ φρίκης. Πρὶν προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ἡ Ρίτα...κείνη ποὺ ἀγαπάει, φεύγει στὸν τρελλός....ἀπὸ τὴ διπλανὴ πόρτα λέγοντας :

—Εἶνε τρομερό..τρομερό...

Ἀκούγεται τὸ κλείσιμο τῆς ἐξώπορτας. Ἡ κοπέλλα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά.

Ὁ Σαράντης τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ. Ἦτανε μοιραῖο, παιδί μου...

ΡΙΤΑ (μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὸν πόνο). Ἡ αὐταπάτη τῆς ἀγάπης...ἦτανε τόσο ὄμορφη....

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (σκεπάζει σιγὰ τὴν κόρη του μὲ τὸ βέλο ποὺ εἶχε τυλιγμένο στὸ χέρι της, τελειώνοντας κείνη τὴ μισαρχεμένη φράσι)—ποὺ ἡ κακὴ Μοῖρα σὲ ἐκδικήθηκε)...

Ἡ βροχὴ γίνεται πιὸ δυνατή...βραδυάζει...Τὸ δωμάτιο σκοτεινάζει..

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἀστεῖον κυνηγὸν

Τέτοια τρομάρα προξενεῖ
σὰν βγαίνῃ σὲ κυνήγι,
ὅπου τὸν βλέπουν τὰ πουλιὰ
καί... ὅπου φύγει - φύγει.

Εἰς ἰατρὸν

Σὰν πέθανε, δὲν βρέθηκαν
νὰ τὸν ξεβγάλουν φίλοι...
Ὅλους ὁ ἀθεόφοβος
τοὺς εἶχεν ἀποστείλει...

Εἰς κουφὸν σύζυγον

Τί σοφὰ ἡ Πρόνοια
Ποὺ τὰ βάζει ἁρμονισμένα:
τὴ γυναῖκα σου γλωσσοῦ
καὶ θεόκουφον ἐσένα.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας

—Τί δυστύχημα! Θὰ εἴμαστε 13 στὸ τραπέζι...

—Ὄχι δά! Λησμονεῖς ὅτι ὁ θεῖος Γιάννης τρώει γιὰ τέσσερες!....

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΓΡΙΠΠ'

Γαϊτανουφρύδου Παπλιόρα μ'

Ἰφτούν' τὴν ἰπιστ'λὴν μ' ζαχαρουζυμουμέν' π'λάρα μ' τὴν γράφου κλινήρ'ς, τουθόπιρ πλαγιασμέν'ς ἰπάν' στὰ σκουτιὰ ποὺ μοῦ ἔδωκις σὰν ἔφυγ' ἀπ' τοὺ χουριό, διότ' τοὺ φοβιρὸν μικρόβιουν τῆς γρίππ'ς μὶ ἰτσάκουσ' τοὺν ἔρμου κὶ μοῦ ἔχ' ἄλλαξ' τὴν πίστ'.

Τοὺ τί τράβηξ' ροϊδομάγουλου Παπλιουράκ' μ' εἶνι νὰ τ' ἀκοὺς κὶ νὰ ξιριζῶν'ς τούφα - τούφα τὴν κατσαρὴ κασίδα σ'. Τὴν πρώτ' μέρα ποὺ ἰσθάνθ'κα ὅτ' δὶν ειμ' καλά, οὐ Θύμιους οὐ Σφαλιάρας ἔβγαλι ἀποὺ τὴν κασέλλα τ' ἰένα γυάλ'νο μπιχλιπίδ' σὰν μουλυβούδ' κὶ μὶ τοὺ ἔχουσι στὸν κόρφο μ' γιὰ νὰ γδῆ τοὺ φούντωμά μ', δηλουνότ' τοὺν πυριτὸ μ' ὅπους τοὺ λιέν' προυτεβ'σιάν'κα.

Ὄντας ἔβγαλι οὐ Θύμιους τὸ φουντουνόμιτρο ἀποὺ τοὺν κόρφου μ' ξαφνιάστηκι οὐ ἔρμους.

—Οὐρέ, μὶ κρέν, θὰ πιθάν'ς!...

—Γιατὶ οὐρὲ Θύμιου, τοὺ ἀντικρέν' βλουσυρῶς, μπᾶς κὶ νουμίζ'ς ὅτ' τσακῶθ'κα μὶ τοὺ Παπλιουράκ' μ';

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θύμιου τοῦ καψηροῦ μπιρδέφτ'κι.

—Ὄχ, μὶ κρέν' δὶν ξέρου ἂν τσακώθ'κις μὶ τὴν Παπλιόρα σ', ἀλλὰ γλιέπου ὅτ' οὐ πυριτός σ' ἰπέρασ' τοὺ σαράντα.

—Τοὺ φούντουμά μ', θὲ νὰ πῆς οὐρέ;

—Ναί, οὐρὲ Μητρούσ', εἶνε πουλὺ μιγάλ'.

—Κὶ γιὰ ἰφτούνου θὰ πιθάν'; Ἄει χάσου οὐρὲ χαϊβάν'. Ἰγὼ δὶν πέθ'να ἰκειὸ τοὺ βράδ' ποὺ ἤμ'να μὶ τὴν Παπλιόρα μ' στ' ἀλῶν' κι' εἶχα φουντώσ' δέκα φουρὲς πιρ'σότ'ρο ἀπὸ τώρα κὶ θὰ πιθάν' σήμιρις;

Ἀλλὰ οὐ Θύμιους δὶν τ' ἄκουγι αὐτά, Παπλιουράκ' μ'. Πῆγι κὶ μοῦ ἔφερι οὐ ἀφ'λότ'μους κάτ'χάπια κὶ μὶ ἔβαλι μὶ τοὺ ζόρ' νὰ τὰ φάου.

Γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσ' τοὺ χατῆρ' μιὰ κι' εἶνε χουριανός μ' ἔρ'ξα πίντ' ἔξ στοὺ στόμα μ' κι' ἄρχισ' νὰ τὰ μασάου. Ἔ! ρὲ Παπλιουράκ' μ'! Τέτοια πικράδα δὶν τὴν εἶχα νοιώσ' οὔτε ὄντας ἔφαγα κατὰ λάθους τὴ μυτζίθρα μὶ τοὺ πουντικουφάρμακου ποὺ βρῆκα στὸ μαγειριὸ τῆς θειᾶς σ' τῆς Σουράβλως.

—Οὐρὶ μὶ δηλητήργιασις, ἰφώναξα τοῦ Θύμιου.

—Πᾶψε οὐρέ, μὴ κάν'ς ἰέτσ', μοῦ εἶπε, ἰφτούνου ποὺ σοῦ ἔδουκα εἶνε κινίνου γιὰ νὰ γέν'ς καλά. Ἂν θέλ'ς νὰ σ' κουθῆς γρήγουρις ἀποὺ τοὺ σκουτὶ πρέπ' αὔριου νὰ πάρ'ς κὶ τὰ ὑπουδέλ'πα.

Ὄντας ἄκ'σα ἔτσ' Παπλιουράκ' μ' ἄρπαξα τοὺ σουλ'νάριου πο ὑμίσα ἤντανε οὐ κικίνους, τοὺ τάπουσα καλὰ γιὰ νὰ μὴ νοιώσου πικράδα κὶ «χράπ» μιὰ κὶ κάτ'.

Τώρα ποὺ σοῦ γράφ' τὴν ἰρουτ'κὴν ἰπιστ'λὴν μ' τοὺ ἰσθάνουμι μέσα στὴν κ'λιά μ' κι' εἶμι ὅλους χαρὰ ποὺ θὰ σκουθῶ γρήγουρις ἀποὺ τὰ σκουτιὰ χουρὶς νἄχου ἀδικαιουλόγητουν φούντωμα ἰφόσον ἰσὺ βρίσκισ' μακρυά μ'.

Γλυκουφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτου ἀποὺ τοὺ μαγ'λάκ' σ' κὶ διατιλῶ κατηφὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους

Μήτρους Σβερκιᾶς, οὐ ἴδιους

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Ἂν ἔρθ' ὁ Χάρος

Ἂν ἔρθ' ὁ Χάρος καὶ μᾶς βρῆ
τοὺς δυό μας στὴν ταβέρνα
θὲ νὰ τοῦ ποῦμε, κάθησε
νὰ πιῆς κρασὶ καὶ κέρνα.

Πέρασε νὰ γλεντήσουμε
μισὴ νὰ μᾶς κεράσῃς
μιᾶς ὥρας ὄμορφη ζωὴ
μαζί μας νὰ περάσῃς!

Καὶ θὰ τοῦ ρίξω στὸ κρασὶ
φαρμάκι νὰ μεθύσῃ
νὰ κοιμηθῆ γιὰ μᾶς τοὺς δυό,
νὰ τραγουδοῦμε στὸ χωριὸ
ποτὲ νὰ μὴ ξυπνήσῃ....
κι' οὔτε νὰ ξαναζήσῃ.

ΔΟΓΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ... 95

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀμερόληπτον ἐξωτερικὸν δελτίον

ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΠΑΛΑΙΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἐπισκόπησις ὑπὸ εἰδικοῦ συνεργάτου

Σημαντικωτάτη, ὅσον καὶ αἱ προηγούμεναι, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία πολιτικὴ ἑβδομάς. Διαφέρει ὅμως ἀπὸ τὰς ἄλλας, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ εὐχάριστον, διότι ὄχι μόνον δὲν τὴν χαρακτηρίζουν πολιτικαὶ θύελλαι ἐπίτοκοι πολεμικῶν κιδύνων, ἀλλὰ, τοὐναντίον, ἐσημείωσε διπλωματικὰς ζυμώσεις πρὸς εἰρηνικὴν μᾶλλον διευθέτησιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων.

Ἀναμφισβητήτως, μετὰ τὰς πρώτας θυελλώδεις ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου, αἱ βαθύταται ἀντιθέσεις τῶν ἀντιπάλων παρατάξεων ἔχασαν τὴν προτέραν των ὀξύτητα. Ἡ ὕφεσις ὅμως δὲν σημαίνει καὶ γαλήνη. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ χαρακτηρίσῃ αἴθριον τὸν πολιτικὸν ὁρίζοντα, οὔτε καὶ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ συσσωρευθοῦν καὶ πάλιν νέα, ἀπειλητικώτερα, σύννεφα.

Ἀσφαλῶς διαδραματίζεται διπλωματικὸς ἀγὼν ἱστορικῆς σημασίας. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ προσέγγισις Λονδίνου — Ρώμης τείνει ν' ἀνατρέψῃ τὴν παλαιὰν ἰσορροπίαν. Ἡ Γερμανία δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ χωρὶς νὰ περιορισθῇ εἰς μεμψιμοιρίας καὶ παράπονα, ἔσπευσε νὰ ἀναζητήσῃ ριζικωτέραν θεραπείαν.

Ὁ κ. Γκαῖριγκ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσον κῦρος, ὅσον ἕνας πρωθυπουργός, ὅλως ἀπροσδοκήτως ἀφίχθη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Ἰταλικῆς πρωτευούσης. Αἱ ἐπανειλημμέναι του μακραὶ συνεργασίαι μὲ τὸν κ. Μουσσολίνι καὶ αἱ ἀκριτομυθίαι ὡρισμένων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, ἐγγύτατα εὑρισκομένων εἰς τὰ πολιτικὰ παρασκήνια, ἀποσαφηνίζουν τὰς νέας ἰταλο-γερμανικὰς ἐπιδιώξεις.

Ἡ Μ. Βρεττανία ἐπεβλήθη χωρὶς πολλὰς δυσκολίας καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀγνοηθῇ.

Εἰς τὴν πολιτικὴν ὅλα εἶνε συζητήσιμα, κανεὶς ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος διὰ τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν τελικὴν μορφὴν τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ μία συζήτησις τοιαύτης φύσεως. Ἡ διπλωματία ποτὲ δὲν ἀρνεῖται οἱανδήποτε συζήτησιν καὶ πρὸ πάντων ἡ διπλωματία τῆς Μ. Βρεττανίας, εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ὁποίας τὸ «γιὲς» δὲν ἔχει πάντοτε τὴν σημασίαν τοῦ «ναί».

Καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ὅτι διὰ λόγους γνωστούς, τὸ Φόρεϊν Ὄφφις ἔχει σήμερον ἕνα ἰδιαίτερον ρόλον: νὰ παρατείνῃ τὰς εἰρηνικὰς προθεσμίας ἕως ὅτου αἱ ναυτικαί, ἀεροπορικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς Ἀγγλίας φθάσουν τὰ ὅρια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ τῆς ἐξασφαλίζουν δύναμιν ἀνάλογον πρὸς τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἐπιτάσσουν λόγοι ἱστορικοὶ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑπόστασις τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ Ἀγγλικοὶ ἐξοπλισμοί, ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ πλούτου τὸν ὁποῖον διαθέτει ἡ πανίσχυρος αὐτὴ χώρα, προχωροῦν μὲ δαιμονιώδη ρυθμόν. Τὰ ἐργοστάσια τῶν πολεμικῶν ἀεροπλάνων καὶ τὰ ναυπηγεῖα τοῦ στόλου ἐργάζονται νυχθημερὸν μὲ τρία ὀκτάωρα. Τὰ στελέχη πυρετωδῶς ἐκγυμνάζονται μὲ ἔντονον ρυθμόν.

★

Καθ' ἣν στιγμὴν εὑρισκόμεθα ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη παρακολουθεῖ μὲ εὔλογον ἀνησυχίαν γεγονότα ἀμεσωτέρας ἐξελίξεως. Πρῶτον τὴν στάσιν τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν ὡς πρὸς τὴν πρότασιν τῆς Ἀγγλίας ἐναντίον πάσης ξένης ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἰσπανικὰ πράγματα, καὶ δεύτερον τὴν σύνοδον τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Αἱ δοθεῖσαι ἀπαντήσεις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρότασιν μαρτυροῦν μίαν βεβιασμένην προσχώρησιν καὶ ὑποταγήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐξαναγκάζονται πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Διότι, ἀνεξαρτήτως τῶν ἰδεολογικῶν συμπαθειῶν καὶ κυρίως τῶν συμφερόντων, ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ κεκαλυμμένη ἐπέμβασις κινδυνεύει νὰ ὁδηγήσῃ εἰς εὐρωπαϊκὸν πόλεμον· πρὸ τοιαύτης καταστροφῆς εἶνε συμφερωτέρα κάθε εἴδους ὑποχώρησις.

Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ ὁμόφωνος ἐξουσιοδότησις τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κ. Μπλούμ, ἀνεξαρτήτως κομμάτων. Ἡ Γαλλία διὰ τῶν λαϊκῶν της ἀντιπροσώπων ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν καὶ ἐπὶ τῇ προόψει ἐπικινδύνου τροπῆς τῆς καταστάσεως, παραμένει ἡνωμένη καὶ κομματικῶς ἀδιαίρετος.

Αὐτὸ ἐπροξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ λύσσαν τῶν ἀντιπάλων της. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶνε σοβαρώτερον, εἶνε ὅτι μεταξὺ τῆς γαλλικῆς καὶ ρωσσικῆς ἀπαντήσεως ὑπάρχει χαρακτηριστικὴ ταυτότης. Ἀμφότεραι αἱ Δυνάμεις αὐταί, συμφωνοῦσαι μετὰ τῆς Ἀγγλίας, ἀφοῦ ἐδήλωσαν ὅτι ἀσμένως δέχονται τὰ προταθέντα μέτρα, τονίζουν ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἀνακτήσουν ἐλευθερίαν δράσεως καὶ θὰ σκεφθοῦν τίνι τρόπῳ θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀντιεπεμβατικοῦ ἐλέγχου «φροντίδι μερικῶν μόνον κρατῶν».

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ σημεῖον μαρτυρεῖ πόσον θὰ ἐξετραχύνετο ἡ κατάστασις, ἐὰν ἡ ἑτέρα παράταξις δὲν ἐδέχετο νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἔλεγχος ἀπὸ κοινοῦ. Ἡ ἀναβλητικότης καὶ παράτασις τῶν διπλωματικῶν συζητήσεων γύρω ἀπὸ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα τοῦ ἐλέγχου, ἔδιδεν εἰς τὸν στρατηγὸν Φράνκο ὅλον τὸν καιρὸν διὰ νὰ λύσῃ διὰ τῆς σπάθης τὸν Γόρδιον δεσμόν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ πρὸ εἰκοσαημέρου νέα ἀπεγνωσμένη ἐπίθεσις κατὰ τῆς Μαδρίτης ὑπῆρξε λυσσωδεστέρα ὅλων τῶν προηγουμένων. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐξ ἴσου λυσσώδης ὑπῆρξε καὶ ἡ ἄμυνα.

★

Σήμερον ἀρχίζει τὰς ἐργασίας του ἐν Γενεύῃ τὸ Συμβούλιον τῆς Κ. Τ. Ε. Τρία εἶνε τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα: Σαντζάκιον Ἀλεξανδρέττας, Ντάντσιγκ καὶ Πρῶται ὗλαι. Ἡ τύχη τοῦ σαντζακίου τῆς Ἀλεξανδρέττας δικαίως συγκινεῖ τὴν φίλην Τουρκίαν, εὐτυχῶς, ὅμως ἡ κοινότης τῶν γαλλο - τουρκικῶν βλέψεων καὶ συμφερόντων εἰς σπουδαιοτέρους τομεῖς τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς καὶ ἡ φρόνησις τῶν σοφῶν ἀρχηγῶν τῆς γείτονος χώρας ἀποκλείουν δυσαρέστους ἐκπλήξεις.

Κατὰ πολὺ λεπτότερον εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ Ντάντσιγκ, πρῶτον, διότι ἡ ἐκκρεμότης του ἐδημιούργησε μεταξὺ Γερμανίας καὶ Πολωνίας σοβαρὰν ψυχρότητα διὰ τὴν ἄρσιν καὶ θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν διάθεσιν καὶ τὸ αὐτὸ συμφέρον ὅλοι οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς Γενεύης, δεύτερον δέ, διότι ἡ Γερμανία ἔπαυσε νὰ εἶνε μέλος τῆς Κ. Τ. Ε. καὶ ἕνεκα τούτου ἡ σχετικὴ ἀπόφασις, ὅσον δήποτε καλὴ καὶ ἂν εἶνε, θὰ στερῆται τῆς λεγομένης διπλωματικῆς ἀρτιότητος.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνακατανομῆς τῶν πρώτων ὑλῶν εἶνε ἀπὸ τὰ ἀκανθωδέστερα, διότι θίγει κατ' εὐθεῖαν τὸ πρόβλημα τῶν ἀποικιῶν, καὶ δεύτερον, διότι ὁ τελευταῖος ἀναβρασμὸς τῆς Γερμανίας κατ' ἀνάγκην μεταφέρει τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ τὰς πλατωνικὰς σφαίρας εἰς ρεαλιστικώτερον ἐπίπεδον.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ Γερμανία, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ 1914 ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπόκτησιν νέων ἀποικιῶν, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ 1918 ἔχασε καὶ ὅλας ἐκείνας τὰς ὁποίας κατεῖχε. Ἀμερόληπτος ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἀποδεικνύει πόσον τὸ ζήτημα αὐτὸ κατήντησε ζωτικὸν διὰ τὴν Γερμανίαν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν διαθέτει σήμερον ἀποικιακὰς πηγὰς πρώτων ὑλῶν, ἀλλὰ καὶ ὑφίσταται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἶδος ἐμμέσου ἀποκλεισμοῦ.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

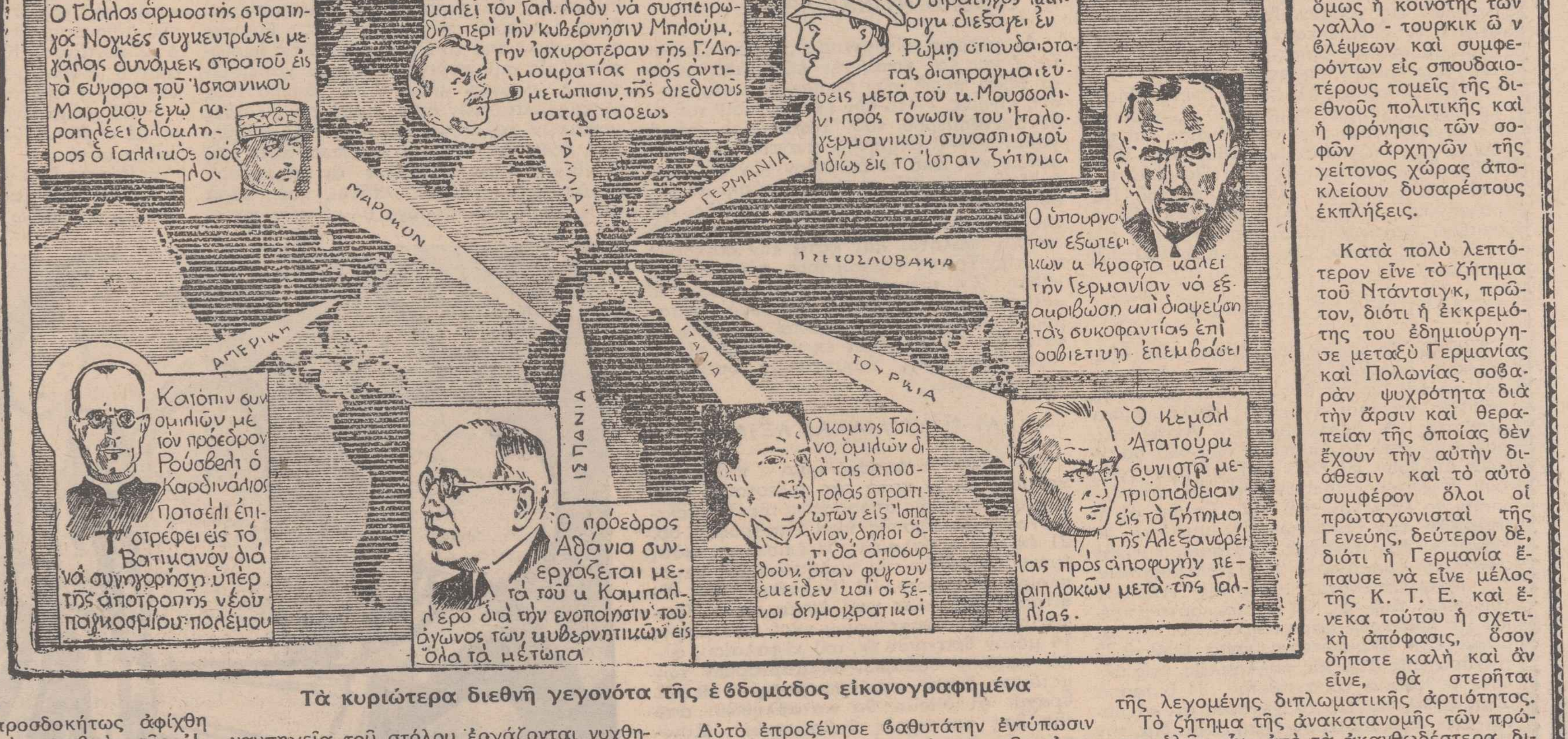
Ὁ Γάλλος ἁρμοστὴς στρατηγὸς Νογκὲς συγκεντρώνει μεγάλας δυνάμεις στρατοῦ εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἰσπανικοῦ Μαρόκου ἐνῷ παραπλέει ὁλόκληρος ὁ γαλλικὸς στόλος
Ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς κ. Ἐρριὼ καλεῖ τὸν γαλ. λαὸν νὰ συσπειρωθῇ περὶ τὴν κυβέρνησιν Μπλούμ, τὴν ἰσχυροτέραν τῆς Γ'. Δημοκρατίας πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς διεθνοῦς καταστάσεως
Ὁ στρατηγὸς Γκαῖριγκ διεξάγει ἐν Ρώμῃ σπουδαιοτάτας διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ κ. Μουσσολίνι πρὸς ἕνωσιν τοῦ Ἰταλογερμανικοῦ συνασπισμοῦ ἰδίως εἰς τὸ Ἰσπαν. ζήτημα
Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Κρόφτα καλεῖ τὴν Γερμανίαν νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ διαψεύσῃ τὰς συκοφαντίας ἐπὶ σοβιετικῇ ἐπεμβάσει
Κατόπιν συνομιλιῶν μὲ τὸν πρόεδρον Ρούσβελτ ὁ Καρδινάλιος Πατσέλι ἐπιστρέφει εἰς τὸ Βατικανὸν διὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀποτροπῆς νέου παγκοσμίου πολέμου
Ὁ πρόεδρος Ἀθάνια συνεργάζεται μετὰ τοῦ κ. Καμπαλλέρο διὰ τὴν ἑνοποίησιν τοῦ ἀγῶνος τῶν κυβερνητικῶν εἰς ὅλα τὰ μέτωπα
Ὁ κόμης Τσιάνο, ὁμιλῶν διὰ τὰς ἀποστολὰς στρατιωτῶν εἰς Ἰσπανίαν, δηλοῖ ὅτι θὰ ἀποσυρθοῦν ὅταν φύγουν ἐκεῖθεν καὶ οἱ ξένοι δημοκρατικοί
Ὁ Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ συνιστᾷ μετριοπάθειαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἀλεξανδρέττας πρὸς ἀποφυγὴν περιπλοκῶν μετὰ τῆς Γαλλίας.
ΜΑΡΟΚΟΝ
ΓΑΛΛΙΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ
ΑΜΕΡΙΚΗ
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΙΤΑΛΙΑ
ΤΟΥΡΚΙΑ

Τὰ κυριώτερα διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος εἰκονογραφημένα

Αἱ καλαὶ φίλαι

—Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνω στὰ μαγαζιά, μὲ παρακολουθοῦν!...

—Ἀπὸ τὸ Τμῆμα Ἠθῶν;

Η ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἕξ ὁλόκληροι μῆνες συνεπληρώθησαν ἀφ' ἧς ἡμέρας (18 Ἰουλίου 1936) ἤρχισεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῆς Ἰσπανίας. Ἐνῷ ὅλοι ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἔληγεν ἄνευ μεγάλων περιπετειῶν ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, ἤδη ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη μὲ ἀποκαρδίωσιν διαπιστώνει ὅτι ἀντὶ νὰ τερματισθῇ ἡ Ἰσπανικὴ ἀνθρωποσφαγὴ μετεβλήθη εἰς φοβερὰν πολεμικὴν σύγκρουσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέχουν ἐκτὸς τῶν Ἰσπανῶν περὶ τὰς 80.000 ξένων ἐθελοντῶν εἰς τὰ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, οἵτινες καὶ προσδίδουν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐνῷ κατ' ἀρχὰς ἦτο ἕνας ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἀπὸ τοὺς κοινοτέρους μετεβλήθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τρομερὸν ἀγῶνα ἀλληλοεξοντώσεως μὲ ὅλα τὰ τελειότερα τεχνικὰ μέσα, ἀεροπλάνα, τάνκς, ἀσφυξιογόνα. Τὸ πυροβολικὸν καὶ τὰ ἄλλα πολεμικὰ εἴδη ἑκατέρωθεν συνεπληρώθησαν ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης παγκοσμίου συγκρούσεως.

Τὸ τελευταῖον ἰδίᾳ δεκαπενθήμερον ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς αἱματηρόν. Ἐπιθέσεις καὶ ἀμυντικαὶ ἀντεπιθέσεις ἔβαψαν μὲ ἄφθονον αἷμα τὰ προάστεια καὶ τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης. Βομβαρδισμοὶ συνεχεῖς, προελάσεις πολύνεκροι ἠϋλάκωσαν τὰς περιφερείας Ἐσκοριὰλ καὶ Ποθουέλο. νέα δὲ αἱματοχυσία ἐσημειώθη καὶ εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαλάγας μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν κατάληψιν τῆς μεγάλης αὐτῆς πόλεως, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ σπουδαιότατον λιμένα τῶν κυβερνητικῶν.

Εἰς χιλιάδες ἀριθμοῦνται οἱ νεκροὶ καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων οἱ τραυματίαι μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, τόσαι δὲ εἶνε αἱ ἑκατέρωθεν ἀπώλειαι ὥστε νὰ πιστεύῃ τις εὐκόλως τὸ γραφὲν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιθέσεις καὶ ἀντεπιθέσεις δὲν σταματοῦν τόσον λόγῳ τῆς κακοκαιρίας, ὡς ἀναγγέλλεται, ὅσον συνεπείᾳ τῶν μεγάλων θυσιῶν εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται οἱ δύο ἀντιμέτωποι στρατοὶ καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἀνασυγκροτοῦνται αἱ μονάδες των μετὰ πᾶσαν σοβαρὰν πολεμικὴν ἐνέργειαν.

Δὲν εἶνε, συνεπῶς, ἄσκοπον νὰ υἱοθετηθῇ τὸ γραφὲν ὑπὸ τῶν «Τάϊμς» ἐπὶ τῇ βάσει ἡμιεπισήμων ἀγγλικῶν πληροφοριῶν, ὅτι ἀσφαλῶς τὰ θύματα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ στρατόπεδα ὑπερβαίνουν ἤδη κατὰ πολὺ τὰς 600.000, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ἀποθανόντας ἐκ τῶν τραυμάτων των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀσυγκρίτως περισσοτέρους τυφεκισθέντας, δολοφονηθέντας, «ἐξαφανισθέντας» κλπ. Δικαίως δὲ διερωτᾶται ἡ μεγάλη ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου :

«Νὰ ἐπρόκειτο τοὐλάχιστον τερματισθῇ ἐκεῖ ἡ φρικαλέα ἀνθρωποσφαγή ; Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ φαίνεται πιθανόν».

Ὁ κινηματογραφικὸς .. ὕπνος!

—Ξέρεις πόσο μὲ κουράζει ποὺ δὲν κοιμᾶμαι καλά...

—Δὲν πηγαίνεις λοιπὸν ποτὲ στὸν κινηματογράφο;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τόμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36047

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ κίνησις τοῦ Χρηματιστηρίου

Ἐπισκόπησις τῆς ἑβδομάδος

Εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐσυνεχίσθη ἡ ζωηρότης τῶν συναλλαγῶν καὶ κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης. Αἱ τοποθετήσεις ἐπὶ τῶν κρατικῶν Δανείων ἐξακολουθοῦν καὶ ὁσημέραι ἡ ἀγοραστικὴ ἐπ' αὐτῶν κίνησις αὐξάνεται. Κατὰ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος συνεπείᾳ πωλήσεων, αἱ τιμαὶ τῶν Δανείων ὑπεχώρησαν κατά τινας μονάδας. Ἀλλὰ κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις καὶ ἰδίᾳ τῆς παρελθούσης Δευτέρας καὶ Τρίτης ἐσημειώθη νέα βελτίωσις εἰς τὰς τιμὰς τῶν Δανείων εἰς χρυσόν. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν βελτίωσιν συνετέλεσαν τὰ ἀναγραφέντα περὶ προσεχοῦς ὁριστικοῦ διακανονισμοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ δημοσίου χρέους. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἄλλως τε ἀνετιμήθησαν καὶ εἰς τὰ χρηματιστήρια τοῦ ἐξωτερικοῦ. Αἱ μεγαλείτεραι ἀγοραὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν τῶν Δανείων 1881 καὶ 1884, 1887 (Μονοπώλια), 1889 (Πάγια), τῶν 500 ἑκατομμυρίων (1914) καὶ τοῦ Παραγωγικοῦ (1931). Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἀνωτέρω Δανείων ἀνετιμήθησαν κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις κατὰ 100—125 μονάδας.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Εἰς τὴν ἀγοραστικὴν κίνησιν τῶν ἐξωτερικῶν δανείων δὲν ἔμειναν ἀμέτοχα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ δάνεια. Καὶ αὐτῶν τὰ ἐπίπεδα κατόπιν ἀγορῶν ἐβελτιώθησαν αἰσθητῶς. Αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἀνταλλαξίμων 8 % ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν 695 δραχμῶν ἀνῆλθον εἰς 703 καὶ αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ἀπὸ 331 προσήγγισαν τὸ ἐπίπεδον τῶν 337. Ἐπίσης αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἐντόκων Γραμματίων ἐκέρδισαν δύο μονάδας. Στάσιμοι ἔμειναν μόνον αἱ ὁμολογίαι τῶν Πολεμοπαθῶν, τῆς Μεταναστεύσεως καὶ τῆς Ἀπαλλοτριώσεως. Διὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς πρέπει νὰ σημειωθῇ χαρακτηριστικῶς ὅτι αἱ μοναὶ εἶνε ἀκριβώτεραι κατὰ 0.50—0.75 τῆς δραχμῆς ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς, ἐνῷ ἄλλοτε συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ μοναὶ εἶνε περισσότερον ζητημέναι διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων.

Συμβαίνει δηλαδὴ τὸ ἴδιον ὅπως καὶ εἰς τὰς μονὰς ὁμολογίας τοῦ εἰς χρυσὸν Δανείου τῆς Κτηματικῆς Τραπέζης, τῶν ὁποίων ἡ διαφορὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς ἀνῆλθεν εἰς 500 δραχμάς.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΑ

Ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν Δανείων παρατηρεῖται ἐσχάτως ὅτι ἀγοράζονται πολὺ τὰ λαχειοφόρα, δηλαδὴ αἱ ὁμολογίαι τοῦ α' καὶ β' Ἀναγκαστικοῦ καὶ αἱ ὁμολογίαι τῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τοῦ 1925 καὶ 1926. Αἱ τοποθετήσεις ἰδίως ἐπὶ τῶν δύο ἀναγκαστικῶν δανείων εἶνε ἀρκετὰ σημαντικαί, γίνονται δέ, ὡς γνωρίζομεν, ἀπὸ τοὺς κατόχους μικρῶν κεφαλαίων ἐν εἴδει ἀποταμιεύσεως.

ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Τρεῖς ἀξίαι κυρίως ἐκ τῶν τραπεζιτικῶν ἀπησχόλησαν τὴν χρηματαγορὰν κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν. Αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν καὶ αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐμπορικῆς. Καὶ τῶν τριῶν ἀνωτέρω Τραπεζῶν ἐβελτιώθησαν. Αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος παρουσίασαν αὔξησιν κατὰ 200 σχεδὸν μονάδας κατόπιν τῶν ἀνακοινωθέντων ἐπισήμως περὶ τακτοποιήσεως τῶν οἰκονομικῶν μας πραγμάτων καὶ περὶ πραγματοποιήσεως μεγάλων οἰκονομιῶν εἰς τὸν κρατικὸν προϋπολογισμόν. Αἱ μετοχαὶ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν ἀφοῦ συνεπείᾳ πωλήσεων τῶν ὑποτιμητῶν ὑπεχώρησαν παρουσίασαν νέαν ἀντίδρασιν καὶ ἐπανέκτησαν τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπολέσει. Τέλος τῶν μετοχῶν τῆς Ἐμπορικῆς ἡ ἀνατίμησις ὀφείλεται εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν Δανείων εἰς χρυσόν, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐμπορικὴ Τράπεζα μέγα μέρος τῶν κεφαλαίων της ἔχει τοποθετήσει εἰς τὰ ἀνωτέρω Δάνεια. Αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ τῶν ἄλλων τραπεζῶν παρέμειναν στάσιμοι.

ΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Αἱ σιδηροδρομικαὶ ἀξίαι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε αἱ εὐνοούμεναι τῆς κερδοσκοπίας καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν. Καὶ αἱ μετοχαὶ Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας καὶ αἱ μετοχαὶ Ἠλεκτρ. Σιδηροδρόμων καὶ αἱ μετοχαὶ ΣΠΑΠ. Αἱ τελευταῖαι μόνον μετὰ τὴν σοβαρὰν ἀνατίμησιν, τὴν ὁποίαν εἶχον σημειώσει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀπώλεσαν 25 μονάδας (145—120). Τοὐναντίον αἱ μετοχαὶ Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας καὶ αἱ μετοχαὶ Ἠλεκτρ. Σιδηροδρόμων ἐξακολουθοῦν νὰ ἀπασχολοῦν τὴν ἀνατιμητικὴν κερδοσκοπίαν καὶ ἐσημείωσαν ἰδίᾳ αἱ μετοχαὶ Θεσσαλίας νέαν βελτίωσιν. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν μόνον τῆς Τρίτης αἱ μετοχαὶ Θεσσαλίας «κτυπηθεῖσαι» παρὰ τῶν ὑποτιμητῶν, ὑπεχώρησαν κατά τι. Ἡ τάσις των ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνατιμητική.

ΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Αἱ μετοχαὶ οἰνοπνευματοποιΐας Πειραιῶς ἦσαν καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν αἱ ἀξίαι πέριξ τῶν ὁποίων ἐγένετο μεγίστη κίνησις. Μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ α' δεκαπενθημέρου τοῦ Ἰανουαρίου, αἱ ἀγοραὶ τῶν ἀνατιμητῶν ἀνενεώθησαν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν 285 δρχ. ἐπήδησαν εἰς 315 κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Τρίτης. Εἰς τὴν τιμὴν ὅμως αὐτὴν παρουσιάσθησαν πωληταὶ καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Τρίτης ὑπεχώρησαν κατὰ 20 μονάδας. Ἐκ τῶν ἄλλων οἰνοποιητικῶν αἱ μετοχαὶ Οἴνων παρέμειναν σχεδὸν στάσιμοι, αἱ μετοχαὶ Καμπᾶ μετὰ σχετικὴν ἀνατίμησιν ὑπεχώρησαν ἐκ νέου καὶ αἱ μετοχαὶ Γεωργικῆς Βιομηχανίας ὑπεχώρησαν ἐλαφρῶς.

ΑΙ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Τὰ καράβια ἀπησχόλησαν πάλιν τὴν χρηματαγορὰν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας συνεπείᾳ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκαθαριστικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ ἐπιστροφῆς δρ. 21 ἐκ τῶν κεφαλαίων. Ἡ ἐπιστροφὴ αὐτὴ ἐγένετο κατόπιν τῆς πωλήσεως τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἄνδρος». Ἡ Ἐκκαθαριστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπέστειλε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἀνακοίνωσιν περὶ ἐπιστροφῆς 14 μόνον δραχμῶν ἐκ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ κατόπιν σοβαρῶν διαμαρτυριῶν τῶν μετόχων ὥρισε τὴν ἐπιστροφὴν εἰς 21 δραχμ. αἱ ὁποῖαι θὰ καταβληθῶσι ἀπὸ τῆς 2ας προσεχοῦς Φεβρουαρίου. Συνεπείᾳ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ἐκκαθαριστικῆς Ἐπιτροπῆς αἱ μετοχαὶ τῶν Καραβιῶν ηὐξήθησαν κατὰ 10 καὶ πλέον μονάδας (90—101).

Ἐκ τῶν ἄλλων ναυτιλιακῶν ἀξιῶν αἱ μετοχαὶ Μιχαληνοῦ ἐβελτιώθησαν κατὰ 100 καὶ πλέον μονάδας, διότι ὑπάρχουν πληροφορίαι περὶ ἀπονομῆς ἱκανοποιητικοῦ μερίσματος.

ΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΑΞΙΑΙ

Ἡ κίνησις ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν ἀξιῶν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἦτο ἀνώμαλος. Ἄλλαι ἀνετιμήθησαν καὶ ἄλλαι ὑπεχώρησαν. Ἢ διὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβέστεροι αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν μετὰ σοβαρὰν ἀνατίμησιν τὴν ὁποίαν ἐσημείωσαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ὑπεχώρησαν κατόπιν. Οὕτω αἱ μετοχαὶ Ἐριουργίας, Λιπασμάτων καὶ Πυριτιδοποιείου ἐκέρδισαν ἀρκετὸν ἔδαφος κατὰ τὰς δύο μετὰ τὰς μεταφορὰς τῶν χρεωγράφων συνεδριάσεις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Τρίτης ὑπεχώρησαν. Τοὐναντίον αἱ μετοχαὶ Πατραϊκῆς, Ἡρακλέους καὶ Προμηθέως ἐξηκολούθησαν νὰ εἶνε σταθεραὶ εἰς τὰ ἐπίπεδα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀνέλθει.

Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν βιομηχανικῶν ἀξιῶν ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐσημείωσαν σοβαρωτάτην βελτίωσιν ἀνελθοῦσαι εἰς 15 % περίπου εἶνε αἱ μετοχαὶ Βερμίου. Αἱ ἀνωτέρω μετοχαὶ εἶχον παραμείνει ἐπ' ἀρκετοὺς μῆνας εἰς τὸ ἐπίπεδον μεταξὺ 280 καὶ 285 δραχμ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας συνεδριάσεις ἀνετιμήθησαν καὶ προσήγγισαν τὰς 340 δραχμ. Ὑπάρχουν πληροφορίαι ὅτι τὸ ἐφετεινὸν τῶν μέρισμα θὰ ὁρισθῇ εἰς 30 δραχμ. Ἡ πληροφορία αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀνατιμήσεώς των.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡ Χρηματαγορὰ παρὰ τὰς μικροδιακυμάνσεις τὰς ὑποχωρητικὰς αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε εἶνε φυσικαὶ κατόπιν τῶν σταθερῶν ἀνατιμήσεων ἐξακολουθεῖ ἔχῃ τάσεις μᾶλλον βελτιώσεως.

ΑΘ. ΤΡΥΓΟΝΙΔΗΣ

Τὸ τηλέφωνόν μας

Κατόπιν τῶν ἐπελθουσῶν μεταβολῶν εἰς τὸ τηλεφωνικὸν δίκτυον, ὁ νέος ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τοῦ «Παρνασσοῦ» εἶνε 30—232.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Ἐδουάρδου

Ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητὴς ἀγάπησε μιὰ φαναριώτισσα

Καὶ τὴν ἔσφαξε ὁ ἴδιος!

...Καὶ ὁ Πορθητὴς ὧρες ὁλόκληρες ἐκστατικὸς θαύμαζε τὰ κάλλη τῆς πεντάμορφης Εἰρήνης τῆς Φαναριώτισσας...

Τὸ εἰδύλλιον τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ἡ χειρονομία του νὰ θυσιάσῃ τὸν θρόνο τῆς Ἀγγλίας στὸν ἔρωτα μιᾶς γυναίκας, ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν στὸν διεθνῆ τύπο στῆλες ὁλόκληρες γύρω ἀπὸ τοὺς ἔρωτες καὶ τὰ ἐπεισόδια τῶν διαφόρων ἐστεμμένων.

Οἱ μόνοι μὲ τοὺς ὁποίους δὲν ἀσχολήθηκαν οἱ συγγραφεῖς καὶ ἐν γένει οἱ διανοούμενοι, εἶνε οἱ Σουλτᾶνοι τῆς ταραχώδους καὶ συγκλονιστικῆς περιόδου τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Δικοί μας καὶ ξένοι ἱστορικοὶ συγγραφεῖς τὶς ἔρευνές τους γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὶς περιώρισαν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν χαρεμιῶν τῶν Σουλτάνων μέσα στοὺς ἀπέραντους γυναικωνίτας τῶν ὁποίων ζοῦσαν χιλιάδες γυναικῶν καὶ εὐνοῦχοι. Καὶ παρεσύρθηκαν, φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι αὐτὴ καὶ δὲν θέλησαν νὰ ἐξετάσουν ἂν μποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν καὶ Σουλτᾶνοι, ποὺ, παρὰ τὸ πλούσιο καὶ ἄφθονο ὑλικὸ τῶν χαρεμιῶν των, παρεδόθησαν, σκλάβοι ἀνίσχυροι, στὸν ἔρωτα μιᾶς ὡρισμένης γυναίκας. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἱστορικοὺς καὶ χρονογράφους τῆς Σουλτανικῆς ἐποχῆς. Αὐτοί, ἀνεξάρτητα πρὸς τὴ ζωὴ τῶν χαρεμιῶν τῶν Σουλτανικῶν Σεραγιῶν, ἀναφέρουν καὶ πλεῖστα ὅσα ἐρωτικὰ εἰδύλλια καὶ ἐπεισόδια τῶν Σουλτάνων μὲ ὡρισμένες γυναῖκες τὶς ὁποῖες ἀγάπησαν παράφορα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα περιγράφουν τὸν φλογερὸ ἔρωτα τοῦ Σουλτάνου Γιλντιρὶμ Βαγιαζὶτ πρὸς τὴν κόρη τοῦ Βασιλέως τῶν Σέρβων, τὴν πριγκήπισσα Μαρία.

Γιὰ τὸν Μωάμεθ τὸν Πορθητὴν γράφουν, ὅτι εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ μιὰ πεντάμορφη Φαναριώτισσα, τὴν ὁποίαν ἀναφέρουν μὲ τὸ μικρό της ὄνομα Εἰρήνην. Ἑβδομάδες ὁλόκληρες, γράφουν, κλεισμένος στὸ παλάτι του ὁ Πορθητής, σκλάβος τῆς πεντάμορφης Φαναριώτισσας, εἶχε παύσει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν διοίκησι τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς χώρας ἐν γένει. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξηγρίωσε τοὺς Γενιτσάρους καὶ ἕνα πρωῒ κύκλωσαν τὸ παλάτι καὶ ζητοῦσαν ἐπιμόνως ἀπὸ τὸ Σουλτᾶνο «ἀρχηγὸ πολεμάρχη, μὲ τὸ γυμνὸ σπαθὶ στὸ χέρι, νὰ ὁδηγήσῃ τὰ στρατεύματα στὴ μάχη, καὶ ὄχι Μονάρχη, ποὺ νὰ τὸν κυριεύσῃ ὁ ἔρωτας μιᾶς γυναίκας».

Ὁ Πορθητὴς ταράχθηκε καὶ γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὰ ἐπαναστατημένα τάγματα τῶν Γενιτσάρων, ἀναγκάσθηκε νὰ σφάξῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀγαπημένη τῆς καρδιᾶς του, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐξηγριωμένων στιφῶν, τὰ ὁποῖα, μονάχα τότε, διελύθησαν, ὅταν εἶδαν νὰ βγάζουν τὸ πτῶμα τῆς ἐρωμένης τοῦ Σουλτάνου ἀπὸ τὸ παλάτι.

*

Ὁ Γιαβοὺζ Σουλτὰν Σελὶμ εἶχε ἐρωτευθῆ μιὰ ἀπ' τὶς σκλάβες τοῦ παλατιοῦ του. Τὴν ἀγάπησε μέχρι παραφροσύνης, ποὺ ἔφθασε σὲ σημεῖο νὰ θέλῃ νὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ σουλτάνα, στὸ πεῖσμα τῶν δυὸ ἄλλων νομίμων συζύγων του. Ὁ Χότζας τοῦ Σαραγιοῦ, ποὺ ἦταν ταυτοχρόνως καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Σουλτάνου, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια παράτολμη ἐνέργεια, ἔμπλεξε αὐτὸς στὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτα τῆς ὄμορφης σκλάβας. Ὅταν τόλμησε μιὰ μέρα νὰ τῆς ἐκμηστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του, τὸ πονηρὸ θηλυκό, γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ, τοῦ εἶπε, ὅτι τότε μονάχα θὰ πίστευε στὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων του, ἂν τὴν ἔπαιρνε στὴ ράχι του καὶ τὴν περιέφερε τρεῖς φορὲς μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χότζας μὲ τὴ θελκτικὴ σκλάβα στὴν ράχι ἔκανε τὸν γῦρο τῆς αἴθουσας, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Σουλτᾶνος. Κατάπληκτος ἀπὸ τὸ θέαμα ὁ Σουλτᾶνος Σελίμ, γύρισε πρὸς τὸν Χότζα καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί χάλια εἶνε αὐτά, Χότζα; Καὶ ὅμως σὺ μὲ συμβουλεύεις νὰ ἀποφεύγω τὴν γυναῖκα αὐτή...

— Μήπως ἔχω ἄδικο, Πατισάχ; Μονάχη. Αὐτὴ μὲ ἠνάγκασε νὰ γίνω γάϊδαρος καὶ νὰ τὴν πάρω στὴν ράχι μου. Ἂν τὴν πανδρευθῆτε σεῖς, ὕστερα ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες ἀκόμη Σουλτᾶνες ποὺ ἔχετε, φαντασθῆτε τί θὰ πάθετε ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ θηλυκά...

Ὁ Σουλτᾶνος Ἀβδοὺλ Ἀζίζ, ὅταν ταξίδευσε στὴ Γαλλία, ἐρωτεύθηκε τρομακτικὰ τὴν Αὐτοκράτειρα Εὐγενία, τὴν σύζυγο τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ', τὴν ὁποίαν ἀργότερα ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὴν Πόλι, τὴν ἐφιλοξένησε ἐπὶ μακρὸν στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ «Βεϋλὲρ-βέη». Ὁ Ἀβδοὺλ Ἀζίζ, γράφουν οἱ Τοῦρκοι ἱστορικοί, πέρασε μέρες ἐρωτικῆς εὐτυχίας μὲ τὴν Αὐτοκράτειρα. Ἂν τοῦτο εἶνε ἀκριβὲς ἢ ὄχι, δὲν τὸ γνωρίζομεν. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ διαβεβαιώσωμεν, εἶνε ὅτι ὁ Σουλτᾶνος Ἀζὶζ γιὰ τὸ χατήρι τῆς Αὐτοκρατείρας Εὐγενίας εἶχε παραχωρήσει στοὺς Γάλλους ποὺ θὰ ἤρχοντο νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Τουρκία καὶ νὰ ἐμπορευθοῦν ὅλα τὰ προνόμια ἐκεῖνα, ποὺ ἀναφέρονται στὴν περίοδο τῶν διομολογήσεων.

Ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἦταν φοβερὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ Ρωμιοπούλα. Οἱ Τοῦρκοι χρονογράφοι τὴν ἀναφέρουν μὲ τὸ μικρό της ὄνομα, Ἀφροδίτη.

Καὶ ὁ τελευταῖος τῶν Σουλτάνων, ὁ ἔκπτωτος Βαχιντεντίν, ποὺ βρίσκεται ἐξόριστος στὴν Ἑλβετία, παρὰ τὰ ἑξῆντα χρόνια του, εἶχε τρελλὰ ἐρωτευθῆ τὴν κόρη τοῦ κηπουροῦ τῶν ἀνακτόρων του, ἕνα μικρὸ καὶ χαριτωμένο κοριτσάκι δέκα τριῶν μόλις ἐτῶν...

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Σουλτάνους τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας δὲν ἐγκατέλειψε τὸν θρόνον του, πλὴν τοῦ Μουρὰτ τοῦ Β', ποὺ πέθανε στὴν Μαγνησία. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παραιτήθηκε ὄχι γιὰ λόγους ἔρωτος, ἀλλὰ διότι εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ μελαγχολία καὶ κατήφεια.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι παρέμειναν σὰν στρείδια κολλημένοι στὸν θρόνο των καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσουν δὲν δίστασαν νὰ θυσιάσουν ἀδέλφια, παιδιά, ἀνίψια καὶ αὐτὲς ἀκόμη τὶς ἐρωμένες των, ποὺ ἔσφαξαν καὶ ἔπνιξαν χωρὶς νὰ νοιώσουν καὶ νὰ ἐκδηλώσουν καὶ τὴν παραμικρὰ ἀκόμη συγκίνησι.

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

Παρνασσός

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30.232

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Γυναῖκες καὶ ἄνδρες

Τοῦ κ. ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἀκοῦμε πολλὲς φορὲς γυναῖκες, ποὺ συζητοῦν μεταξύ των, νὰ φωνάζουν:

— Ἔχει μιὰ διαβολεμένη ἐπιτυχία στοὺς ἄνδρες αὐτὴ ἡ Λιλή...

Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς μερικὲς γυναῖκες ἐξασκοῦν μιὰ μαγικὴ δύναμι στοὺς ἄντρες.

Ποιὸν τύπο γυναικὸς προτιμοῦν αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι; Ἡ ἀπάντησις εἶνε πολὺ ἁπλῆ:

— Τὶς ὡραῖες γυναῖκες (καὶ τὶς ἀποκρουστικὰ ἄσχημες).

Διαφορετικὰ ἡ καλλονὴ θὰ ἦτο ἕνα ἀκαταμάχητον ἀτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν φύλων. Ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς τῆς ἐπιτυχίας τῆς γυναικὸς βεβαίως δὲν εἶνε πλήρης. Τὸ «σὲξ - ἀππὴλ» δὲν ἔγκειται στὴν καθαρότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, οὔτε σὲ μιὰ ἑλληνικὴ μύτη. Ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ὡραῖαι, καὶ πολλαὶ εἶνε ἐκεῖναι, ποὺ χωρὶς νὰ ἀξίζουν τὸν τίτλο τῆς «μὶς Ὑφηλίου», δημιουργοῦν ἄπειρα θύματα.

Ποιὲς λοιπὸν εἶνε οἱ προτιμώμενες γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄντρες;

Μποροῦμε νὰ κατατάξουμε τὶς γυναῖκες σὲ πέντε διαφορετικοὺς τύπους:

1.— Ἡ ἐπιβλητικὴ ὀμορφιὰ μὲ τὸν ἐμβρυώδη ἐγκέφαλον.

2.— Ἡ γυναίκα, μὲ τὴν διαβολικὴν καλλονὴν (μύτη ἀνασηκωμένη, στόμα ἰσχυρογνῶμον, μάτια εἰρωνικὰ καὶ ἑτοιμολογία).

3.— Ἡ ἀθλητικὴ γυναίκα.

4.— Ἡ διανοουμένη διπλωματοῦχος.

5.— Ἡ διακεκριμένη καλλιτέχνις.

Ἰδοὺ πέντε τύποι γυναικῶν ποὺ νικοῦν εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν πυγμαχίαν τῶν φύλων, ποὺ κατ' εὐφημισμὸν καλεῖται: ἀγάπη.

Ἡ πρώτη ἀρέσει εἰς τοὺς δειλούς, ποὺ φοβοῦνται τὴν πολὺ διανοουμένη, τὴν ἐγκεφαλικὴ γυναίκα.

Ἡ δευτέρα εἶνε ἐπικίνδυνος γιὰ ὅλους. Εἶνε παράξενη, καπριτσιόζα. Τρομερή. Δημιουργεῖ σκάνδαλο μὲ τὸ παραμικρό. Φωνάζει, βρίζει. Κάνει πράγματα ἀπίστευτα. Σᾶς συμβουλεύω: Ὅταν συναντᾶτε τὴν διαβολικὴ αὐτὴ καλλονή, ἀλλάξετε πεζοδρόμιο.

Ἡ ἀθλητικὴ εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀφελείας. Ποτὲ δὲ θὰ μᾶς δεχθῇ στὸ σπίτι της πολυτελῶς τουαλετταρισμένη καὶ ἂν θέλετε νὰ τὴν κερδίσετε, μὴ τῆς προσφέρετε φανταχτερὰ κοσμήματα, ἀλλὰ μιὰ ἐκλεκτὴ ρακέττα, ἕνα ὄμορφο κοστοῦμι τοῦ μπάνιου ἢ τρεῖς βδομάδες χειμερινῶν σπόρ. Δὲν εἶνε καθόλου αἰσθηματικὴ καὶ κάνει τὸν ἔρωτα ὅπως ἐκτελεῖ τὶς συμβουλὲς ὑγιεινῆς. Ἡ ἀθλητικὴ γυναίκα εἶνε ἡ ὑγεία τοῦ σώματος καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς.

Ἡ διανοουμένη εἶνε ἕνα πολύτιμο καὶ σπάνιο κόσμημα, ποὺ ἀρέσει σὲ σοφοὺς συλλέκτας. Ἐὰν εἶνε καὶ κάπως ὡραία, εἶνε αὐτὴ ἡ τελειότης προσωποποιημένη. Τί περισσότερο μπορεῖ νὰ ὀνειρευθῇ ὁ μορφωμένος ἄντρας; Αὐτὴ ξεύρει πολλὰ καὶ ἐννοεῖ περισσότερα. Θὰ τοῦ εἶνε συνεργάτις, βοηθός, φίλη καὶ συγχρόνως ἐρωμένη. Εἶνε ἀπὸ κεῖνες, ποὺ ὅταν πεθάνουν, ὁ ἄντρας λέγει: «Χωρὶς αὐτὴ ἡ ζωὴ γιὰ μένα εἶνε πιὰ ἀζώητη».

Ἡ καλλιτέχνις — ἡ μεγάλη πρωταγωνίστρια, ἡ ἀοιδός, — εἶνε ἡ γυναίκα ποὺ ἐμπνέει τὸν πόθον. Καὶ μόνον τὸν πόθον. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πόθον ὥς τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη «πολλὰ πέλλει!»

Βεβαίως, πολλοὶ ἄντρες τραβιοῦνται ἀπὸ τὴν δόξαν μιᾶς γυναικός, ποὺ τὸ στόμα της φαντάζει μὲ παμμέγιστα φωτεινὰ γράμματα στὶς εἰσόδους τῶν μεγάλων κινηματογράφων, θεάτρων καὶ αἰθουσῶν συναυλιῶν καὶ θὰ ἔδιδαν τὸ πᾶν νὰ τὴν κατακτήσουν. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ πόθου πηγάζει ἡ εὐτυχία;.

★

Στὸ μεγάλο «παζάρι» τῆς ζωῆς ὁ ἄντρας αὐτός, ἀμφίρροπος ἀγοραστής, ἐκλέγει τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἀρέσει. Φτωχέ, τρελλέ... Στὴν πραγματικότητα εἶνε ἐκείνη ποὺ καθορίζει τὴν ἀπόφασι τοῦ ἀγοραστοῦ.

Ὁ πωλητής, ποὺ λέγεται **κίνδυνος**, ποὺ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔχει μάτια, ποὺ ὁ ἐγκέφαλός του εἶνε μιὰ ρουλέττα, φωνάζει, ὅταν ὁ πελάτης πλησιάζῃ:

— Ἰδέστε μεταξωτά.

Ἤ:

— Ἰδέστε βαμβακερά.

Ἢ καλλίτερα:

— Ἐδῶ οἱ ἐκπτώσεις.

Ἤ:

—Ἐδῶ ἡ οἰκονομία.

Ὁ πωλητὴς προτείνει. Ὁ ἄνδρας τολμᾷ καὶ ἡ γυναίκα διαθέτει. Γιατὶ ὁποιεσδήποτε καὶ ἂν εἶνε οἱ φυσικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες, αὐτὴ εἶνε γιὰ τὸν ἄντρα ἡ αἰωνία πλάνη.

Πραγματικά. Μπορεῖ νὰ τὴ φωνάζουν Λιλή, Καίτη, Μαίρη ἢ Τιτίκα. Τὸ πραγματικό της, ὅμως, ὄνομα εἶνε: γυναῖκα!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ὀθόνης

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, ἡ μὶς Τζέσσυ Μάθιους, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς πρωταγωνίστρια εἰς ἐφετεινὰς ταινίας.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ «λέξις» τοῦ Καμπρὸν

Ὑπὸ τοῦ κ. ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Τὴν ἀκούομεν πάλι εἰς ἕνα νέον ἔργον τοῦ Σασὰ — Γκιτρύ, ἀλλὰ πόσες φορὲς τώρα δὲν τὴν ἀκούσαμε στὸ θέατρο, στὸ καμπαρέ, στὸ Μούζικ—Χὼλλ ;

Μερικοὶ καλλιτέχναι — ὅπως ἡ Μὼντ Λοτὺ λόγου χάριν—ἀπέκτησαν κάποιο ὄνομα χάρις σ' αὐτὴν τὴ λέξι, ποὺ γιὰ νὰ τὴν πῇ κανείς, δὲν χρειάζεται καθόλου νὰ πάρῃ μαθήματα στὸ κονσερβατουάρ.

Πᾶν μέτρον ἄριστον. Ὅταν ὅμως κάνωμε κατάχρησι, ἡ «Λέξις» κινδυνεύει νὰ γίνῃ πληκτική, ἀνιαρά.

—Πῶς βρίσκεται αὐτὸ τὸ ἔργο ; ρώτησα ἕνα βράδυ κάποιον ἀπ' τοὺς τελευταίους μας συγγραφεῖς κωμωδιῶν. Καὶ μοῦ ἀπήντησε :

—Πολὺ πρωτότυπο. Δὲν εἶπαν τὴ «Λέξι» παρὰ μόνο μιὰ φορά.

Κάποτε, πάλι ἕνας διευθυντὴς θεάτρου, στὸν ὁποῖον ἕνας συγγραφεὺς διάβαζε μιὰ κωμῳδία του, μόλις ἄκουσε τὴ «Λέξι» ἀνεπήδησε.

—Ὄχι, ἀγαπητέ μου, ὄχι !...

—Ἀλλὰ εἶνε ἐπιτυχέστατο.

—Ὄχι, σᾶς λέγω, ἀδύνατον, ἔχει καταντήσει τόσο κοινή.

*

Στὴν νέα κωμῳδία αὐτὴ τοῦ Σασὰ—Γκιτρύ, ἡ γυναίκα τοῦ στρατηγοῦ Καμπρὸν—μιὰ Ἀγγλίδα—τὸν ἐρωτᾷ ἐπιμόνως ποιὰ λέξι ἐξεστόμισε στὸ Βατερλώ. Ὁ Καμπρὸν ἀρνεῖται ὅτι εἶπε αὐτὴ τὴ λέξι, ὅταν ἀπήντησε στοὺς δραγώνους. Μόνον ὁ ὑπηρέτης, ὅταν τοῦ ἔπεσαν τὰ πιάτα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἐκστομίσῃ.

Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου φανταστικό, διότι ὁ Καμπρὸν ἠρνεῖτο πάντοτε ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἀπήντησε διὰ τῆς «Λέξεως» εἰς τὴν πρόσκλησιν τῶν Ἄγγλων : «Γενναῖε στρατηγέ, παραδοθῆτε».

Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρουν αἱ ἐπίμονοι ἀρνήσεις του ; Αἱ ἱστορικαὶ λέξεις—καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μικρότερη καὶ ἡ πιὸ συχνὰ ἐπαναλαμβανομένη — γίνονται ἀληθιναί, καὶ ἂν δὲν εἶνε ἀκριβεῖς.

★

Ὁ Καμπρὸν ὀφείλει τὴν ἀθάνατη δόξα του πολὺ περισσότερο σ' αὐτὴ τὴ «Λέξι» παρὰ σ' ὅλους του τοὺς ἄθλους. Εἶνε προτιμώτερον ἄλλως τε γι' αὐτόν, νὰ ἔχῃ εἰπῇ αὐτήν, παρὰ τὴν ἄλλην ἀπάντησιν, ποὺ λέγουν, ὅτι εἶπεν εἰς τοὺς ἐπιτιθεμένους Ἄγγλους.

—Ἡ φρουρὰ πεθαίνει καὶ δὲν παραδίδεται.

Διότι ὁ Καμπρὸν οὕτως ἢ ἄλλως παρεδόθη. Καὶ ὕστερα ἐνυμφεύθη μιὰ Ἀγγλίδα !...Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ὁ ἔρως δὲν ἔχει πατρίδα.

Ὁ συνάδελφος καὶ φίλος Μωρὶς ντὲζ Ὀμπιὼ σκέπτεται ν' ἀνεγείρῃ εἰς τὸ πεδίον τοῦ Βατερλὼ ἕνα ἄγαλμα τοῦ στρατηγοῦ. Τίποτε δὲν ἐνδείκνυται περισσότερον ἀπὸ αὐτό.

—Ὁ Καμπρὸν μοῦ ἐξήγησε, θὰ παρίσταται εἰς τὸ ἄγαλμα τὴν στιγμήν, ποὺ ἀπευθύνει τὴν ἀπάντησίν του εἰς τοὺς Ἄγγλους. Εἰς τὸ βάθρον μιὰ μόνη λέξις : ἡ «Λέξις» ὁλογράφως μὲ τὰ πέντε γράμματα. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν.

Ἔτσι ἡ «Λέξις» θὰ χαραχθῇ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μάρμαρο ἢ στὸν μπροῦντζο. Ὀφειλομένη καθαγίασις μιᾶς φράσεως, ποὺ ὑπῆρξε μιὰ μέρα τόσο ἡρωϊκὴ καὶ πού, ἄλλως τε, εἶνε τόσο γαλλική, ὥστε ὅταν τὴν ἀκοῦν οἱ ἐκπατρισμένοι δακρύζουν.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Ἕνα σύγχρονον πρόβλημα

Η ΤΕΧΝΗΤΗ «ΜΗΤΕΡΑ»

Γονιμότης καὶ στειρότης

Τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ἀντρὲ Μωρουὰ

Αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ χῶραι ἔψεγον εὐχαρίστως τὴν Γαλλίαν, τὸν καιρὸν τοῦ Πουανκαρὲ διὰ τὴν νομοθετικὴν της εὐστροφίαν, ἀλλὰ ὁ «λεγγαλισμὸς» των μᾶς φαίνεται συχνά, πλέον παράξενος, ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας. Ἔτσι ἐξεπλάγημεν πολύ, πρό τινων μηνῶν ἀπὸ τὸ νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἕνας Ἄγγλος ὁμότιμος προέτεινε τὴν νομιμοποίησιν τῆς «εὐθανασίας», δηλαδὴ τὸν ἠθελημένον θάνατον τῶν ἀνιάτων.

Ὅλα εἶχον προβλεφθῆ. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποθάνῃ ὑπέβαλλε μίαν αἴτησιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδήλου τὴν ἐπιθυμίαν του. Τὸ ὑπουργεῖον διώριζε μίαν ἐπιτροπὴν ἐκ τριῶν ἀμερολήπτων ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐπισκεπτόμενοι τὸν ἀσθενῆ, ἀπεδέχοντο ἢ ἀπέρριπτον τὴν αἴτησίν του. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς χωρὶς φρίκην τὸν νοσοκόμον ἀγγέλλοντα εἰς τὸν ἀσθενῆ: «Κύριε, οἱ «εὐθανασισταὶ» ἔρχονται διὰ τὸ πιστοποιητικόν».

★

Ἰδοὺ ὅτι σήμερα μᾶς φθάνουν ἐξ Ἀμερικῆς μερικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς νομικῆς ὀργανώσεως τῆς τεχνητῆς γονιμότητος. Αὕτη θὰ παραχωρῆται νομίμως εἰς κάθε γυναῖκα ἐπιθυμοῦσαν τέκνα, ἀλλὰ συζευγμένην μὲ στεῖρον ἄνδρα. Ἡ συναίνεσις τοῦ ἀνδρὸς θὰ εἶνε ὑποχρεωτική, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει, δηλαδὴ ἄνευ αὐτῆς, ἡ σύζυγος θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον μιᾶς κατ' αὐτῆς ἀγωγῆς διαζυγίου.

Οἱ εἰδικοὶ ἰατροὶ τῶν τεχνητῶν γονιμοποιήσεων, ἀπαιτοῦν μίαν ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ νομίμου πατρός. Ὅσον διὰ τὸν πραγματικὸν πατέρα, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦν, ἀρκετὰ περιέργως, «δοτῆρα», δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα, οὔτε ἀκόμη νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της. Οἱ ἰατροὶ τὸν ἐκλέγουν φροντίζοντες νὰ ὁμοιάζῃ κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς τὸν νόμιμον πατέρα, τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος. πολιτισμένον, χωρὶς κληρονομικὰς ἀσθενείας καὶ ἐπιτυγχάνοντα εἰς τὰς ἐπαγγελματικάς του προσπαθείας. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησαν ν' ἀνατρέξουν εἰς ἕνα συγγενῆ τοῦ νομίμου πατρὸς καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ταχέως ὅμως ἀνεγνώρισαν ὅτι ὑπῆρχε φόβος νὰ δημιουργηθῇ ἔτσι ἕνας δεσμὸς παράξενος, ἀλλὰ ἀναντίρρητος μεταξὺ μιᾶς συζύγου καὶ τοῦ γυναικαδέλφου της καὶ προετίμησαν νὰ προστρέξουν εἰς ξένους «δοτῆρας».

Ἕνα ἀμερικανικὸν περιοδικὸν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη δημιουργεῖ πρωτότυπα προβλήματα. Ἡ τεχνητὴ μήτηρ μπορεῖ νὰ διωχθῇ ἐπὶ μοιχείᾳ; Βεβαίως ὄχι. Διότι ὁ ποινικὸς κῶδιξ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καθορίζει σαφῶς τὴν μοιχείαν. «Φυσικὴ σχέσις μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός, τοῦ πρώτου μὴ ὄντος τοῦ νομίμου συζύγου». Ἀλλὰ φυσικὴ σχέσις δὲν ὑπάρχει, διότι ἡ γυνὴ δὲν βλέπει ποτὲ τὸν «δοτῆρα». Τὸ τέκνον θὰ καθίστατο νόμιμον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ νομιμότης του ἠμφισβητεῖτο; Καὶ θὰ ἤρκει ἡ ἐπίδειξις τῆς ἐγγράφου ἀδείας, διὰ νὰ καταστῇ νόμιμον τὸ τέκνον; Θὰ ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν τί λέγουν ἐν προκειμένῳ οἱ Γάλλοι νομομαθεῖς. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν οὐδεμία σχετικὴ μήνυσις ἐπεδόθη. Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ «δοτῆρος»; Τῆς ζητεῖται ἡ γνώμη; Καὶ τί σκέπτεται διὰ τὴν περιπέτειαν;

★

Ὅταν ἀνεγινώσκομεν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸν «Τέλειον Κόσμον» τοῦ Ἄλντους Χῶξλεϋ τὴν περιγραφὴν τῶν κατασκευαζομένων παιδιῶν εἰς τὰ κρατικὰ ἐργαστήρια, δὲν ἐφανταζόμεθα καθόλου, ὅτι σήμερον ἰατροὶ θὰ ἐπεδίδοντο εἰς πειράματα τεχνητῆς ἐπιλογῆς ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, πειράματα, τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἐγίνοντο μόνον ἐπὶ ζώων ἢ φυτῶν. Ὢ ἐκπληκτικὸν γένος τῶν ἀνθρώπων!... Ὅσον παράδοξοι, ὅσον τρελλαὶ καὶ ἂν εἶνε αἱ ὑποθέσεις ἑνὸς Βέρν, ἑνὸς Οὐέλς, ἑνὸς Χῶξλεϋ, μόλις ἐπέρασαν μερικαὶ δεκαετίαι, ποὺ ἡ πραγματικότης τὰς ὑπερβάλλει εἰς ἐπινόησιν.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΝΟΣ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΗΡΑ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΕΝ ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ

Ἕνας περιηγητὴς Ἄγγλος ὁ Φρέντερικ Μπούρλιγκαμ κατώρθωσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τρομερωτέρου ἡφαιστείου τῆς Εὐρώπης τοῦ Βεζουβίου.

Ἐφωδιασμένος μ' ἓν μηχάνημα λήψεως ταινιῶν ἔφθασε εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου ἀμέσως κατέστησε γνωστὸν τὸ σχέδιόν του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ὁ καθηγητὴς Μαρκάλλι ποὺ κατοικεῖ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου, τοῦ ἐδήλωσεν ἀπροκαλύπτως ὅτι μία παρομοία περιπέτεια θὰ εἶχε δυσαρέστους συνεπείας μ' ἕνα τόσο βαρὺ μηχάνημα ποὺ ἐζύγιζε περίπου 40 κιλά.

Ὁ Μπούρλιγκαμ ἐχρειάζετο τοὐλάχιστον δύο τολμηροὺς βοηθοὺς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του. Εὐτυχῶς κατώρθωσε νὰ βρῇ τρεῖς θαρραλέους Ἰταλοὺς ποὺ ἠθέλησαν νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὸ τολμηρόν του σχέδιον.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς Ἰταλοὶ—Ἀλφόνσος Σανίνο, Λιμπεράτο Φορμιζάνο καὶ Βικέντιος Γκουντίνο—ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὸν Βεζούβιον.

Ἕνα πρωῒ ποὺ ὁ ἄνεμος ἐκόπασε ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κρατῆρος καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν κατάβασιν. Μ' ἕνα σχοινὶ ἐκατέβασαν τὰ ὀκτὼ κομμάτια ποὺ ἀπετέλουν τὸ μηχάνημα καὶ τὰ ἐναπέθεσαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄγκον λάβας ποὺ ἐφαίνετο στερεός.

Ὁ Μπούρλιγκαμ ἔστειλε τότε τὸν Γκουντίνο εἰς τὸν σταθμὸν διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν σταθμάρχην ὅτι ἐπεχείρουν τὴν κατάβασιν διὰ νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς περιηγητὰς ποὺ ἤθελαν νὰ ἀναβοῦν μέχρι τοῦ κρατῆρος νὰ μὴ ρίξουν πέτρες ὅπως συνήθως—διὰ νὰ ἀκούσουν τὸν κρότον ποὺ κάνουν πίπτουσαι—διότι θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς σκοτώσουν.

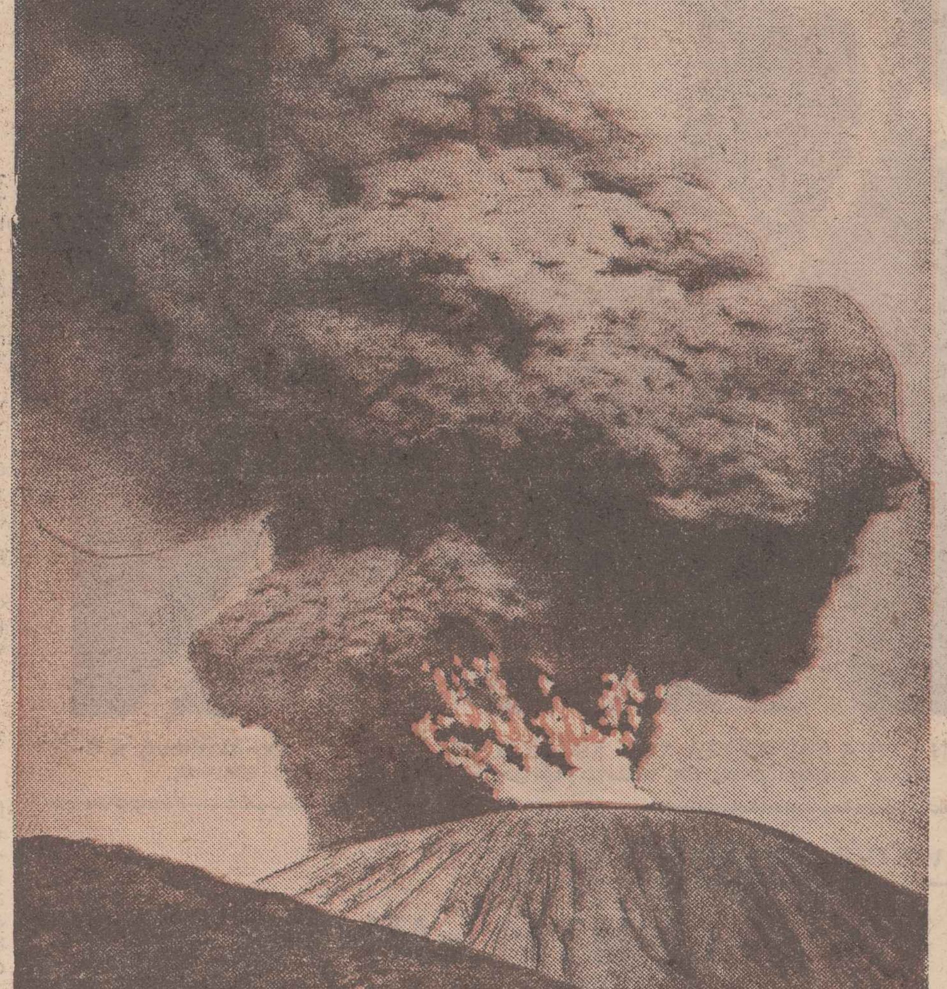

Ὅταν ἐπέστρεψε, ὁ Γκουντίνο παρέμεινε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πρώτης χαράδρας. Παρέμεινε ἐκεῖ διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ σχοινιὰ ποὺ θὰ ἐχρησίμευαν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ διὰ νὰ ζητήσῃ ἀμέσως βοήθειαν ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Τότε ὁ Μπούρλιγκαμ μὲ τὸν Σανίνο ἐκατέβηκαν περίπου 600 μέτρα καὶ ἐπιθεώρησαν τὰς χαράδρας διὰ νὰ εὕρουν τὰ καταλληλότερα μέρη πρὸς φωτογράφησιν.

Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις ἔστησαν τὸ μηχάνημα ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ χαράδρα ἀνέβησαν καπνοὶ ἀποπνικτικοί. Τὸ θέαμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κρατῆρος ἦτο μεγαλοπρεπέστατον ἀλλὰ καὶ τρομερόν. Οἱ ἀτμοὶ ἐγίνοντο πυκνότεροι καὶ ἐκινδύνευαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία. Ἔφεραν ἀμέσως τὰ μανδύλια τους εἰς τὸ στόμα ἀλλὰ ὁ κίνδυνος ἦτο ἄμεσος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει ἀποπνικτικὴ καὶ δὲν ἔβλεπαν ἀπολύτως τίποτε.

Ὁ Μπούρλιγκαμ διέταξε νὰ προχωρήσουν χαμηλώτερα διότι ἤλπιζε ὅτι ἐκεῖ οἱ καπνοὶ θὰ ἦσαν ἀραιότεροι.

Καὶ πράγματι ἀφοῦ ἐκατέβηκαν εἰς βάθος ἀρκετῶν ἀκόμη μέτρων, ἡ ἀτμόσφαιρα κατέστη ἀναπνεύσιμος καὶ οἱ ἀτμοὶ ἀραιότεροι. Τὸ θέαμα ἐκεῖ κάτω ἦτο φοβερόν. Ἐπροχώρησαν ὀλίγον καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ. Εἰς τὸ πραγματικὸν τοῦτο βάραθρον τοῦ Ἅδου τοὺς ἀπειλοῦσε ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος. Ἀπὸ ψηλὰ ἔπεφταν κομμάτια λάβας ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς θάψουν ζωντανοὺς εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμήν.

Ἐν τούτοις ὅμως μὲ παραδειγματικὸν θάρρος ὁ Μπούρλιγκαμ ἐφωτογράφησε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τρομεροῦ τούτου ἡφαιστείου εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς φάσεις τους, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἐθεωρήθη ὡς μεγαλούργημα καὶ αἱ φωτογραφίαι αὐταὶ —μίαν τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν—ἐβραβεύθησαν εἰς πλείστας ἐκθέσεις.

ΣΑΡΛ ΜΠΑΓΙΑΡ

Προσδοκία

Μήτε φωνή, μήτε σημάδι,
μήτε κανένα μήνυμά σου,
λαχτάρα ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ,
κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὣς τὸ πρωΐ,
πῶς ἀπαντέχω, δὲν τὸ ξέρω,
μόνον ἐσύ, Θέ μου, στοχάσου,
ἂν εἶνε τόσο νὰ ὑποφέρω,
κι' ἂν ἡ ζωή μου εἶνε ζωή...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τίνος μοιάζει

Ἑνὸς μπαμπᾶ τ' ἀρσενικὸ παιδὶ
τὸν κόσμο σὲ σκοτούρα πάντα βάζει·
καὶ ὅποιος εὐτυχήσει νὰ τὸ ἰδῇ
θὰ εὕρῃ πὼς μὲ κάποιον λίγο μοιάζει.
Τὴ μία μοιάζει κάποιου μὲ φτερά,
τὴν ἄλλη μοιάζει κάπως τὴ μητέρα·
ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶπε μιὰ φορὰ
πὼς μοιάζει καὶ λιγάκι τοῦ πατέρα.
Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ κόλλησε μαράζι
νὰ εὕρῃ τὸ παιδί του τίνος μοιάζει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΙΑΣ ΧΩΡΙΚΗΣ

Τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Ε. ΧΕΡΝΤΑΛΕΡ

Ὁ δασοφύλακας ὁ μπάρμπα—Ματθαῖος, μὲ τὸ γέρικο σκυλί του ἐπέστρεφε στὴν μοναχικὴ καλύβα ποὺ εἶχε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

Μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως μπῆκε στὸ μισοσκότεινο δάσος. Ἔτσι ἦταν ὁ γέρω—Ματθαῖος, ἀγαποῦσε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν σιωπή. Τόσα χρόνια δασοφύλακας εἶχε ξεμάθει τοὺς ἀνθρώπους.

Νά σου ὅμως ποὺ συναντᾶ κάποιον· εἶνε μιὰ γρηὰ χωριάτισσα ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι της φορτωμένη ξύλα γιὰ τὸ τζάκι:

—Καλησπέρα κὺρ-δασοφύλακα· κάνε μου τὴ χάρι, νὰ περάζω μαζῆ σου τὸ λόγγο. Τὸ στοιχειὸ τῆς Παληόρραχης φέτος ξανάρχισε νὰ πλανιέται στὶς καλύβες· Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ.

—Τὸ εἶδες καμμιὰ φορὰ κυρά μου; ρώτησε ὁ Ματθαῖος μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ.

—Ἀλήθεια, ἀλήθεια· στὴν κυνηγομάνα, στὸ καλύβι της πηγαίνει ὅλες τὶς νύχτες, βεβαίωσε ἡ γρηὰ ταραγμένη.

Κυνηγομάνα στὸ χωριὸ λέγανε μιὰν ἑξηντάρα γυναῖκα ποὺ ἔμενε μὲ τὴ μικρή της ἐγγονὴ σ' ἕνα καλύβι μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ ποὺ εἴτανε γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη σ' ὅλους τοὺς κυνηγοὺς τοῦ τόπου ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὸ καλύβι της.

Ἦτανε γυναῖκα κυνηγοῦ, χήρα ἀπὸ τόσα χρόνια, καὶ μητέρα κυνηγῶν. Μὰ τὰ παιδιά της εἶχαν πεθάνει καὶ τώρα κατοικοῦσε στὴν «Παληὰ ράχη» μὲ τὴν Μαρία τὸ ὀρφανὸ κορίτσι τοῦ μεγαλύτερου της παιδιοῦ.

Ἅμα ὁ Ματθαῖος κι' ἡ γρηὰ ἔφτασαν στὸ καλύβι τῆς κυνηγομάνας ἡ γρηὰ προχώρησε μοναχή της τώρα γιὰ τὸ χωριὸ κι' ὁ Ματθαῖος χτύπησε τὴν πόρτα.

Ἡ κυνηγομάνα δὲν τοὔκρυψε τίποτε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐρχόταν τὸ στοιχειὸ καὶ χόρευε μέσα στὸ σπίτι, καὶ τὴν φοβέριζε· εἶχε δυὸ κέρατα στὸ κεφάλι καὶ φοροῦσε ἕναν μακρὺ μανδύα ποὺ ἀνεμιζότανε μέσα στὸ σκοτάδι.

—Καὶ τί σοῦ γυρεύει λοιπὸν τὸ στοιχειό; ρώτησε ὁ γέρω-Ματθαῖος, λεφτὰ ἢ ἄλλο τίποτε;

—Νά, λέει πὼς ὁ γυιός μου εἶνε στὴν κόλασι γιατὶ πέθανε χωρὶς νὰ ξομολογηθῇ καὶ θέλει νὰ προσευχηθῇ γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ...

—Ποιός; Τὸ στοιχειὸ νὰ προσευχηθῇ;

—Ναί, καὶ μὲ τὴ Μαρία μαζῆ γιατὶ λέει εἶνε καλλίτερα ἅμα νὰ εἶνε κι' ἕνα ἀθῷο παιδὶ μαζῆ του.

—Ἃ! Ἔτσι λοιπόν; μουρμούρισε ὁ Ματθαῖος καὶ ἔφυγε.

*

Στὸ καπηλεῖο ὁ γέρω - Ματθαῖος ἀφοῦ ἔφαγε ὅπως πάντα τὸ τηγανητό του εἶπε στὸν κάπελα: «Ἄκουσε Γεώργη, θὰ μοῦ δανείσῃς τὴν προβιά σου καὶ τὴ βουκέντρα σου, γιὰ μιὰ μέρα».

Ὁ κάπελας τοὔδωσε ὅ,τι ζήτησε γιατὶ ποτὲ δὲν χαλοῦσε τὸ χατήρι τοῦ δασοφύλακα.

. . . .

Ἡ Μαρία εἶχε ἀποκοιμηθῇ κι' ἡ γρηὰ κυνηγομάνα ἔπλεκε στὸ τζάκι. Ἔξω φυσοῦσε ἄνεμος δυνατός. Θὰ ἦταν μεσάνυκτα ὅταν ἄρχισε ἕνας ἀλλόκοτος θόρυβος στὴν αὐλή.

—Χριστὲ καὶ Παναγιά! Μαριώ μου ἦρθε πάλι...Χριστὲ καὶ Παναγιά...

—Τώρα θὰ σὲ μάθω 'γώ! βρυχήθηκε τὸ δεύτερο φάντασμα.

Τρεῖς κτύποι ἀκούστηκαν στὴν πόρτα, ἡ πόρτα ἔπεσε κι' ἕνα διαβολικὸ φάντασμα, κόκκινο στὸ πρόσωπο σὰ φωτιὰ μπῆκε στὸ καλύβι.

Ἡ χωριάτισσα μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἄρχισε τὶς προσευχὲς καὶ ἡ Μαρία τὶς φωνές.

—Νάμαι κι' ἐγώ! ἀκούστηκε βραχνὴ μία ἄλλη φωνὴ καὶ στὸ λεπτὸ πρόβαλε ἀκόμα ἕνα φάντασμα, κατάμαυρο τοῦτο.

Τὸ πρῶτο φάντασμα ἀπόμεινε γιὰ λίγο σὰν ἀποσβολωμένο κι' ὅταν ἐπὶ τέλους ξαναβρῆκε τὴ φωνή του ἄρχισε κάτι ξόρκια καὶ σιγὰ—σιγὰ ὀπισθοχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα.

—Τώρα θὰ σὲ μάθω γώ! βρυχήθηκε τὸ δεύτερο φάντασμα κι' ἔδωσε μιὰ δυνατὴ χτυπιὰ μὲ τὴ βουκέντρα ποὺ κρατοῦσε στὸν ἄλλο. Συγχρόνως ἕνα μαῦρο ζῶο μὲ φλογισμένα μάτια ρίχτηκε πάνω στὸ πρῶτο στοιχειὸ σὰν νᾶταν κανένα σκυλὶ τῆς Κολάσεως ἢ κανένας καλλικάντζαρος.

Ἄρχισε μιὰ φασαρία μέσα στὸ καλύβι, τὰ σκαμνιὰ πέσανε μὲ βρόντο, τὸ λυχνάρι ἔσβυσε καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἀκουότανε ἀλλεπάλληλα τὸ κτύπημα τῆς βουκέντρας. Ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία μπόρεσε ν' ἀνάψῃ πάλι τὸ φῶς καὶ τότε φάνηκε τὸ πρῶτο φάντασμα ριγμένο κατὰ γῆς καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ πάνω του νὰ τοῦ δίνῃ κλωτσιὲς μαζῆ καὶ βρισιές.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτο, μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια, ξέφυγε καὶ τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θύρα· τότε γιὰ δεύτερη φορὰ πετάχτηκε ἐναντίον του ἐκεῖνο τὸ σκυλὶ καὶ τὸν ἀκολούθησε καὶ τ' ἄλλο φάντασμα μέσα στὸ σκοτάδι...

. . . .

Ὅταν τὴν Κυριακὴ ὁ δασοφύλακας ὁ Ματθαῖος γύριζε ἀπ' τὴν καλύβα του συναντήθηκε μὲ μιὰ παρέα ξυλοκόπων.

—Ὅλοι καλά; ρώτησε τοὺς πρώτους τῆς παρέας.

—Ὅλοι, ὅλοι καλὰ κὺρ-Ματθαῖε. Μόνο ὁ Θανάσης τῆς Τσεκούραινας λείπει· εἶνε στὸ κρεββάτι γεμάτος μαυράδια στὸ κορμί. Τὸν πλάκωσε ἕνα πεῦκο στὸ λόγγο, χθὲς τὴ νύκτα, καθὼς λέει...

Ε. ΧΕΡΝΤΑΛΕΡ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τοῦ μεγάλου συγγραφέως ΖΟΥΑΝ ΜΙΡΑΦΛΟΡΑ

— Πέντρο ντὰ λὸς Ἀρίλας, ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ κάνατε!

— Τὸ ξέρω, σενορίτα! Μὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς δῶ! Ρίξτε με στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου σας καὶ ἐκεῖ ἂς μὲ σκοτώσουν οἱ ὑπηρέτες σας! Ἔχετε τὴν συνήθεια, ἄλλως τε!...

Σὲ μιὰ ἀπέραντη σάλα φωταγωγημένη σὰν γιὰ γιορτὴ μεγάλη, ἡ Ζουανίτα, κόρη τοῦ στρατηγοῦ Κάρλος Ἀρμίβα, γελοῦσε μὲ τὸ πάθημα τοῦ Πέντρο ντὰ λὸς Ἀρίλας, τοῦ ὑπαρχηγοῦ τῶν Μεξικανῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ αὐτὴ τὴν στιγμή, νικητής, ὁ πατέρας της, κατατσάκιζε τὴ Βόρεια ζώνη.. Ὁ Πέντρο εἶχεν ὁρκισθῆ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν ὡραία Ζουανίτα καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἐκβιάσῃ τὸν πατέρα... Μὰ τὸν ἔπιασαν, γιατὶ ἕνας δικός του τοὺς πρόδωσε γιὰ λεπτά.

Τοὺς δέκα συντρόφους του τοὺς τουφέκισαν ἐπὶ τόπου καὶ τὸν ἴδιο τὸν ὡδήγησαν στὸν πύργο τοῦ στρατηγοῦ Ἀρμίβα, ἐκεῖ ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχη ἡ Ζουανίτα... Δὲν τοῦ παρουσιάστηκε ἀμέσως... Τὸν ἄφησε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα νὰ περιμένῃ τὸ καπρίτσιο τῆς σενορίτας... Καὶ τὴν νύκτα ποὺ τὸν ὡδήγησαν μπροστά της, ποὺ τὴν εἶδε κατάμαυρα ντυμένη νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ τὰ βαθειά, ὁλοκάστανα μάτια της, ὅλες οἱ παράξενες φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν γι' αὐτή, ξανάρθαν στὸ μυαλό του...

Ἔλεγαν πὼς οἱ ἐραστές της ἦσαν ἄπειροι.. Τὸ ὡραιότερα ἀγόρια τοῦ Μεξικοῦ γλύστρησαν κρυφὰ τὴν νύκτα στὸν πύργο της — γιὰ νὰ μὴ βγοῦν ποτὲ πιά.... Τοὺς σκότωνε ὕστερα. Ἔτσι ἔλεγε ἡ φήμη. Ἔλεγαν γιὰ ἕνα νέο ποὺ ἀγάπησε, καὶ φοβισμένη γι' αὐτὴν της τὴν ἀγάπη, μόνη της τὸν παρέδωσε στὸν δήμιο... Κι' ὕστερα ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε πάνω στὸ κομμένο του κεφάλι μέρες καὶ μέρες...

Ἔλεγαν γιὰ ἕναν ἄλλο— ἕναν οἰκογενειακὸ ἐχθρὸ τοῦ πατέρα της, ποὺ πῆγε στὸν πύργο ἀποφασισμένος νὰ τὴν σκοτώσῃ, κι' ἔπεσε στὰ δίκτυα της... Μιὰ μέρα, στὴν ἀγκαλιά του, ἄκουσε κοντὰ τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της... Ἔβγαλε ἕνα στιλέτο ποὖχε ἐπάνω στὴν ζώνη της καὶ τὄχωσε στὴν καρδιά του... Στὸν πατέρα της, ποὺ μπῆκε τὴν ἴδια στιγμή, τοῦ ἐξήγησε τὰ πράγματα ὅπως ἤθελε... Ἔλεγαν.... Καὶ τί δὲν ἔλεγαν... Ὅλ' αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Πέντρο, καθὼς κύτταζε τὸ ζωντανὸ λουλούδι τῶν χειλέων της νὰ σαλεύῃ σ' ἕνα χαμόγελο εἰρωνικό.

— Εἶσθε στὴν διάθεσί μου, σενὸρ Πέντρο... Ἕνα κίνημά μου καὶ τὸ ὡραῖο σας μελαχροινὸ κεφάλι δὲν θὰ μείνῃ πολὺ ὥρα στοὺς ὤμους σας... Μιὰ λέξις μου καὶ θὰ γνωρίσετε ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ ἐξευτελίζουν πρὶν φέρουν τὸν θάνατο...

— Τί σᾶς ἐμποδίζει νὰ πῆτε αὐτὴν τὴν λέξι; Πέστε την.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖο τὸ μελαχροινό σας κεφάλι, σενὸρ Πέντρο... Πολὺ ὡραῖο! εἶπε σιγά.

Ἀρώματα ἐκαίγανε σὲ μπρούντζινα λιβανιστήρια. Τὸ φῶς ἦταν ἁπαλὸ καὶ σὰν ρευστό... Καὶ μέσ' τὴν καρδιά του ὁ Πέντρο αἰσθάνθηκε ἕνα θυμὸ ἀπέραντο... Ὄχι! Δὲν θὰ τὸν ἔκανε καλὰ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Δὲν θ' ἄκουγε τὸ θριαμβευτικό της γέλιο, ἀπόκρισι στὰ ἐρωτικά του λόγια, πρελούντιο τοῦ θανάτου του... Ἂν καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ὑπέκυψαν, αὐτὸς δὲν θὰ τῆς τὄκανε καλά...

Τὸν πλησίασε... Τὸ κορμί της στὸ περπάτημα θύμιζε ἑρπετὸ ἢ γάτα.. Τὸ στόμα της κοντὰ στὸ δικό του ἦταν τόσο σίγουρο, τόσο σίγουρο...

— Λοιπόν, σενὸρ Πέντρο, τὶς λές;

...Τὴν χτύπησε τόσο ἄσχημα, ποὺ κύλησε χάμω...

Μιὰ ἀστραπὴ θυμοῦ ἄστραψε στὰ μάτια της...

—Διατάξτε νὰ μὲ σκοτώσουν...Ἀμέσως τώρα! Ἂν μὲ πλησιάσετε ὅμως ξανά, κόρη τοῦ προδότη Ἀρμίβα, θὰ σᾶς χτυπήσω, ὅπως κανεὶς δὲν σᾶς ἐχτύπησε...

Βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ... Σὲ λίγο δύο ὡπλισμένοι καμπαλέρος μπῆκαν καὶ τὸν πῆραν στὴν φυλακή του...

Ἦταν ὡραία ἡ φυλακή του. Ἕνα μαρμάρινο περίπτερο, ποὔβγαζε σὲ μιὰ αὐλὴ πυκνοφυτεμένη... Τὰ βράδυα ἔβγαινε καὶ κάπνιζε... Καὶ τότε τὴν ξανάβλεπε — ἔτσι ὡραία στὸ μαῦρο της φόρεμα — χλωμή, μὲ τὴν ἡδονικὴ πληγὴ τῶν χειλιῶν της, μὲ τὰ μάτια της ποὖταν σὰν νύχτα χωρὶς ἄστρα. Ἐπιθυμίες παράξενες τὸν βασάνιζαν... Νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια της. Νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη... Νὰ τὴν σκοτώσῃ.... Νὰ σκοτωθῇ... Νὰ συρθῇ στὰ πόδια της... Νὰ τὴν χτυπήσῃ...

... Φορὲς ὣς τὰ ξημερώματα ἔκαιε ἡ ἄκρη τοῦ τσιγάρου του...

Μιὰ νύχτα ἄκουσε μιὰ φωνή. Σβυσμένη, ποὔρχονταν μέσ' ἀπὸ τὰ φύλλα... Τὴν φωνή της.

— Ἔλαβαν διαταγὴ νὰ σ' ἐκτελέσουν ἀμέσως, σενὸρ Πέντρο. Ὁ πατέρας μου διατάζει... Μὰ ἐγὼ δὲν διέταξα τίποτε...

Πέρασαν δύο μέρες ἀκόμα..

Κάπνιζε μονάχος του πάλι καὶ κύτταζε τὸ φεγγάρι ποὺ τὄκοβε μιὰ ματωμένη θολούρα...

— Τὸ φεγγάρι ζητάει αἷμα! ἔλεγαν οἱ στρατιῶτες στὸ Μεξικό. Θὰ χυθῇ αἷμα, τὸ φεγγάρι διψάει!...

Ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ σύρσιμο στὰ φύλλα καὶ αὐτὴ τὴ φορά, παρουσιάστηκε ὁλόκληρη ἡ Ζουανίτα... Ἦταν λευκοντυμένη καὶ τὰ μαλλιά της τῆς κάνανε ἕνα βαρὺ διάδημο ἀπὸ ἔβενο.

— Ὁ πατέρας μου στέλνει ἀπόψε ἕνα ἀπόσπασμα γιὰ νὰ σὲ ἐκτελέσῃ! ψιθύρισε πνιγμένα... Νὰ πεθάνῃς ἀπόψε, σενὸρ Πέντρο...

Ὁ Πέντρο χαμογέλασε στὴν νύχτα.

— Τὸ φεγγάρι ζητάει αἷμα! ψιθύρισε. Διψάει!..

Ἡ Ζουανίτα πλησίασε κοντά. Κι' αὐτὸς δὲν τραβήχτηκε.

— Κι' ἐγὼ διψάω... εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη...

Τὴν δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του σὰν ἕνα ἀδύνατο μικρὸ πλᾶσμα ποὺ γυρεύει προστασία...

Ἕνα σύγνεφο ἔκρυψε τὸ φεγγάρι καὶ ἦταν σὰν αὐλαία στὴν ἀγάπη τους...

Ἀκούσθηκε μακρυνὸς καλπασμός, ποὺ γινόταν καὶ πιὸ καθαρός. Τὸ ἀπόσπασμα πλησίαζε.

Σὲ λίγο οἱ ἄνδρες μὲ τὶς κόκκινες κάππες καὶ τὰ μεγάλα καπέλλα ἔζωσαν τὸ περίπτερο ποὺ ἦταν ἡ φυλακὴ τοῦ Πέντρο...

Οἱ δυὸ νέοι περίμεναν ἥσυχα. Κρατιόνταν ἀπὸ τὸ χέρι κι' εἶχαν στὰ χείλη ἕνα φοβερὸ χαμόγελο εὐτυχίας...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζουανίτα, ψιθύρισε ὁ νέος. Πεθαίνω εὐχαριστημένος. Μὴ μὲ ξεχάσῃς ὁλότελα, ἀγάπη μου!...

Μὰ ἡ Ζουανίτα κύτταξε κατάματα τοὺς ἄνδρες ποὺ τοὺς ἔζωναν.

— Ἕναν παπᾶ! φώναξε.

Ἕνας ἱερωμένος, μὲ στολὴ στρατιώτη, πλησίασε...

— Διάβασέ μας, πάτερ μου, τὶς εὐχὲς τοῦ γάμου! εἶπε σιγά...

Μὲ μεγάλη ἔκπληξι ὁ ἱερωμένος ἔκανε ὅ,τι τὸν διέταξε ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ του... Σὰν τελείωσε καὶ τοὺς εὐλόγησε, ἡ κοπέλλα εἶπε:

— Τώρα εἴμεθα παντρεμένοι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους! Ἂς πλησιάσῃ ὁ ἀρχηγός σας!

Ἕνας ἀξιωματικὸς ἔκανε ἕνα βῆμα μπρός.

—Τί διαταγὲς ἔχεις, σενὸρ Ροντρίγο; ρώτησε.

— Νὰ ἐκτελέσουμε τὸν Πέντρο ντὰ λὸς Ἀρίλας, σὰν ἐχθρὸ καὶ σὰν προδότη!

— Πῶς πᾶνε οἱ ἐπιχειρήσεις στὸ μέτωπο;

— Ἄσχημα, σενορίτα. Πρόδωσαν στὸν ἐχθρὸ τὰ σχέδια τῆς ψεύτικης ὑποχωρήσεως....

— Τί διαταγὲς ἔχετε ἂν πιάσετε τὸν προδότη;

— Τουφέκισμα ἐπὶ τόπου, σενορίτα!

— Σενὸρ Ροντρίγο, ὁ προδότης ἤμουν ἐγώ! Νὰ ἡ ἀπόδειξι!

Τοῦ ἔδειξε ἕνα γράμμα ποὺ ἀπόδειχνε τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων της...

— Τί περιμένεις, λοιπόν, σενὸρ Ροντρίγο; εἶπεν ἥσυχα στὸν κατάπληκτο ἀξιωματικό. Διάταξε πῦρ!

Πλησίασε ἔπειτα τὸν Πέντρο καὶ τοὔπιασε τὸ χέρι...

— Δική σου ὣς τὸ θάνατο! ψιθύρισε.

Ὁ νέος ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι της στὸ δικό του.

Μιὰ ὁμοβροντία ἀκούστηκε. Οἱ στρατιῶτες ἔκλαιγαν.

Μὰ ὅλοι ὑπεστήριζαν ἀργότερα πὼς οἱ νεόνυμφοι χαμογελοῦσαν μέσα στὸ αἷμα τους. Καὶ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σβύσῃ αὐτό τους τὸ χαμόγελο....

ΖΟΥΑΝ ΜΙΡΑΦΛΟΡΑ

Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ...ἀγχόνη!

Ὁ κύριος... Τ. Σ. Υ. Κ.

Πῶς σκοτώνουν τοὺς καταδίκους

Ἀέριον ἀντὶ τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας

Εἰς κάποιαν σύγχρονον φυλακὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁ νόμιμος θάνατος ἄλλαξε τρεῖς φορὲς πρόσωπο μέσα σὲ λίγα χρόνια...

Ἐν ἀρχῇ μὲν ἦν...ἡ ἀγχόνη.

Ὕστερα ἡ ἠλεκτρικὴ «καρέκλα».

Καὶ σήμερα ἡ «Αἴθουσα τοῦ ἀερίου».

Ἡ γλῶσσα τῆς φυλακῆς ἀλλάζει μὲ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου.

Οἱ καταδικασμένοι ἔλεγαν ἄλλοτε: «Σὲ λίγο θὰ μὲ κρεμάσουν».

Ὕστερα ἔγραφαν: «Σὲ λίγο θὰ μὲ ἀπανθρακώσουν».

Καὶ σήμερα λέγουν μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη: «Σὲ λίγο θὰ σκάσω».

Ὁ νέος δήμιος κ.....Τ.Σ.Υ.Κ. ἢ καλλίτερα ὁ κ....Κυανιοῦχος Ποτάσσα εἶνε ἕνας δήμιος τόσον ἀσφαλὴς ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι ὅσον ἐκεῖνοι ταχὺς καὶ ἐπιμελής. Ἀλλὰ ὁ ἀόρατος ἐρχομός του, ἡ σιωπή του, τὸν κάνουν μίαν ὕπαρξιν περισσότερο τρομακτικὴ ἀπὸ τὸν δήμιον τῆς ἀγχόνης καὶ τὸν μηχανικὸν τῆς «καρέκλας».

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐδοκίμασε τὸν ἐξ ἀσφυξίας αὐτὸν θάνατον ἦταν κάποιος Χάμμοντ. Ὅταν ἄνοιξαν τὶς στρόφιγγες τοῦ φωταερίου, ἔτρεξε πρὸς τὸ ὑέλωμα τῶν μαρτύρων καὶ τὸ ἔσπασε. Καὶ βγάνοντας τὸ κεφάλι του ἔξω τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν σώσουν. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα πέθανε. Θάνατος ὁμολογουμένως φρικτός.

Σὲ μιὰ φυλακὴ τοῦ Κολοράντο ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κάποιον Ρίππιν. Αὐτὸς ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν κυβερνήτη τῆς Πολιτείας καὶ διεμαρτύρετο γιὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ θανάτου, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θὰ δοκιμαζότανε ἐκεῖ. «Δὲν θέλω νὰ παίξω ρόλον «ἰνδικοῦ χοιριδίου» ἔγραφε, σὲ ἕνα τέτοιο ἀπάνθρωπο πείραμα...». Εἰς ἀπάντησιν ὁ κυβερνήτης διέταξε νὰ ἐπιδείξουν λεπτομερέστατα στὸν Ρίππιν τὴν λειτουργίαν τοῦ νέου τρόπου θανατώσεως. Πραγματικὰ ἔβαλαν μέσα στὸν θάλαμο δυὸ γουρούνια κι' ἕνα σκυλὶ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ καταδίκου τὰ ἐξετέλεσαν. Μετὰ τὸ πείραμα ὁ Ρίππιν δέχθηκε εὐχαρίστως τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς ἐκτελέσεώς του.

Ἕνας ἄλλος κατάδικος, ὁ Τζὶμ Φόουερ ἐδέχθη τὸν θάνατον μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Προτοῦ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ἐκτελέσεων παρήγγειλε ἕνα πλουσιώτατον γεῦμα καὶ ἕνα ποῦρο. Ὅταν πῆγαν νὰ τὸν παραλάβουν τοὺς ἐδέχθη χαμογελῶν καὶ τοὺς ηὐχαρίστησε εὐγενέστατα διὰ τὰς μέχρι τότε...φροντίδας των. Κατόπιν τῆς..παραδειγματικῆς του αὐτῆς στάσεως τοῦ παρεχώρησαν τὸ προνόμιον νὰ θανατωθῇ μὲ λυτὰ τὰ χέρια. Πραγματικὰ κάθησε στὴν πολυθρόνα πάντα χαμογελῶντας καὶ οἱ παρατηρηταὶ—μάρτυρες δὲν εἶδαν κανένα μορφασμό, ποὺ νὰ δείχνῃ, ὅτι ὁ κατάδικος ὑπέφερε. Δυὸ—τρεῖς ἐλαφρὲς συσπάσεις κι' ὕστερα ὅλα εἶχαν τελειώσει...

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ
ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ὁ κατάδικος, ποὺ ἐπέδειξε περισσότερη ἀντίστασι ἦταν κάποιος Πέτρος Τζάνολλα, ἐπαγγελματίας φονηᾶς. Αὐτὸς τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεώς του ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ χρειάσθηκε νὰ τοῦ γίνῃ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Ἀλλὰ ὅταν τὸν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν ἐγχείρησι. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Ἀφοῦ περίμεναν ματαίως λίγες μέρες, στὸ τέλος τοῦ ἔκαμαν βιαίως τὴν ἐγχείρησι καὶ ἀφοῦ ἀνέρρωσε τελείως, μιὰ ὡραία πρωΐα τὸν ὡδήγησαν στὸ δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνοῦν γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι, ὅταν τὸν παρεκάλουν νὰ δεχθῇ τὴν ἐγχείρησι, στὶς παρακλήσεις τῶν γιατρῶν πρόσθεσαν καὶ τὶς δικές τους οἱ πιὸ στενοὶ συγγενεῖς του. Ἡ οἰκογένειά του. Φαίνεται πὼς ὁ μέλλων....μακαρίτης θὰ κέρδισε ἀρκετοὺς παράδες ἀπὸ τὸ...ἐπάγγελμά του καὶ οἱ καλοί του συγγενεῖς βιάζονταν νὰ τὸν κληρονομήσουν.

Ἀλλὰ ἡ πλέον περίεργη περίπτωσις εἶνε τοῦ Ντόναλντσον καὶ τοῦ Τζέλλινγκ, ποὺ τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἐκτέλεσί τους... ἔγραψαν γράμμα στοὺς δικούς των, ὅτι ἦσαν καλά. Τί εἶχε συμβῇ; Τὸ ἀέριον δὲν ὑπῆρξε τελείως ἀποτελεσματικὸν καὶ ὁ θάνατος δὲν ἐπῆλθε. Ἔτσι οἱ παραλαβόντες τὰ πτώματα ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ ἀποφύγουν τὴν αὐτοψία, ἔκαμαν μιὰ φαινομενικὴ κηδεία καὶ βοήθησαν τοὺς ἀναστημένους καταδίκους νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ἀλλὰ μιὰ μέρα κάποιος προσεκόμισε στὴν ἀστυνομία μιὰ...ἐπιστολὴ τῶν καταδίκων, ποὺ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν γραφολογικὴν ὑπηρεσία, ὅτι ἦταν ἰδιόχειρη καὶ μεταθανάτιος. Προτίμησαν νὰ παρασιωπήσουν τὴν ὑπόθεσι, ἀλλὰ ἀπὸ τότε κανένας δὲν διαφεύγει τὴν αὐτοψία. Καὶ ὅταν ἡ οἰκογένειά του παραλάβῃ τὸν ἐκτελεσθέντα πρέπει νὰ μείνῃ βεβαία ὅτι ὁ πεθαμένος δὲν θὰ τούς... γράψῃ κανένα γράμμα πιά! Ἕνα ἥτανε.

ΒΙΒΙΑΝ ΝΤΑΡ

ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΟΫΤΖΕΡ

Τοῦ μεγάλου Ρώσσου συγγραφέως ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ὁ κόμης Λέων Τολστόϊ ἐγεννήθη τὴν 28ην Αὐγούστου 1828 εἰς τὸ πατρικόν του κτῆμα τῆς Γιασνάϊα—Πολιάνα.
Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καζάν, ἀλλ' ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς σπουδάς του διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν τέχνην.
Ἔγραψε πάμπολλα ἔργα καὶ ἡ ἐπίδρασίς του ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ὑπῆρξε τεραστία.
Ἓν τῶν ἔργων του—ἡ «Ἀνάστασις»—ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ν' ἀφορισθῇ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας.
Ἀπὸ τὰ καλλίτερά του εἶνε ἡ «Σονάτα τοῦ Κρόϊτζερ», ποὺ τὴν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν ὁμώνυμον σύνθεσιν τοῦ Μπετόβεν. Ἀπέθανε τὸ 1910.

Εἰς ἓν διαμέρισμα πρώτης θέσεως ἑνὸς ρωσσικοῦ τραίνου μιὰ κυρία καὶ ὀλίγοι κύριοι ἀνοίγουν εὐρυτάτην καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσαν συζήτησιν, ἀναγομένην εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων, εἰς τὸν γάμον, εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν συζύγων, εἰς τὸ διαζύγιον....

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κύκλος τῶν συνομιλητῶν περιορίζεται, λόγῳ τῆς εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς καθόδου τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν καὶ τέλος ἡ συζήτησις διεξάγεται μεταξὺ τοῦ συγγραφέως καὶ ἑνὸς περιέργου καὶ συμπαθητικοῦ ταξειδιώτου.

Ὅταν ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς αὐτοσυνεστήθη ὡς Προζντνίσεφ, προσέθεσε μετὰ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του. Ἔπινε διαρκῶς τσάϊ καὶ ἐκάπνιζε ἀλλεπάλληλα σιγαρέττα. Ἰδοὺ τέλος τί ἀφηγήθη ἀπὸ τὴν ζωήν του ὁ Προζντνίσεφ:

«Ὅταν ἤμουν 16 ἐτῶν, ἐγνώρισα διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἔρωτα εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς κοινῆς γυναικός. Ἔκτοτε ἡ ζωή μου δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀδιάκοπος ἐπανάληψις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Αἱ ἐρωμέναι μου δὲν ἦσαν μόνον κοιναὶ γυναῖκες, ἀλλὰ γυναῖκες καὶ κορίτσια πάσης προελεύσεως, τὰς ὁποίας ἠννόουν πάντοτε νὰ πληρώνω, διὰ νὰ μὴ ἐγείρουν ἀξιώσεις. Μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ζωῆς ἐξαιρετικὰ ἐκλύτου, ἐγνώρισα τὴν οἰκογένειαν ἑνὸς κατεστραμμένου γαιοκτήμονος ἀπὸ τὴν Πένζα. Ὁ γαιοκτήμων αὐτὸς εἶχε δύο κόρες, τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν ἠγάπησα παραφόρως καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐνυμφεύθην. Τί λάθος! Οἱ χαρακτῆρες μας δὲν συνεβιβάζοντο καθόλου.

Πόσο μετάνοιωσα ποὺ τὴν σκότωσα...

Αἱ ἡμέραι μας ἦσαν πλήρεις πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων. Καὶ μόνον τὰς νύκτας, ὅταν ξυπνοῦσαν αἱ αἰσθήσεις—αἱ τυφλαὶ αἰσθήσεις—τὰ πάντα ἐλησμονοῦντο κάτω ἀπὸ τὴν μέθην τῶν φιλημάτων καὶ τῶν χαδιῶν. Ἐν τούτοις τίποτε δὲν ἐκαλλιτέρευεν ἀπὸ τὰς μεταξύ μας σχέσεις. Αἱ φιλονικίαι μας ἦσαν πάντοτε συχναὶ καὶ τὰ παιδιά μας, ποὺ ἐγεννῶντο τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο δὲν ἀφαιροῦσαν τίποτε ἀπὸ τὰ ἀμοιβαίως ἐχθρικὰ αἰσθήματα τῶν γονέων των.

Ἡ ζωὴ ὅμως κυλοῦσε καὶ θὰ κυλοῦσε φαίνεται ἔτσι γιὰ πολὺ καιρό, γιὰ πάντα, ἂν δὲν συνέβαινε ἕνα γεγονὸς ἰδιαιτέρως ἀποφασιστικόν. Αὐτὸ ἦτο ἡ γνωριμία μας μὲ τὸν βιολιστὴν Τρουχατσιέβσκι. Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ γυναίκα μου ἦταν θαυμασία πιανίστρια.

Μίαν ἡμέραν μᾶς ἦλθεν ὁ Τρουχατσιέβσκι. Ἦταν ἕνας τύπος μᾶλλον θηλυπρεπής, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δι' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους οὐδέποτε εἶνε ὑπολογίσιμοι ἀντίπαλοι εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν κατάκτησιν ἢ διὰ τὴν διατήρησιν μιᾶς γυναικός. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἐφοβούμην κάπως, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἐκδηλώσω στὴν γυναῖκα μου γιὰ νὰ μὴ μὲ νομίσῃ ζηλότυπον.

Ἔξαφνα ὑπεχρεώθην νὰ φύγω γιὰ τὰ κτήματα. Πραγματικὰ ἔφυγα πολὺ ἥσυχος, ἀλλὰ ἕνα γράμμα ἐκ μέρους τῆς συζύγου μου μὲ κατέστησε πολὺ ἀνήσυχον καὶ χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῶ ἐγκατέλειψα τὰ πάντα καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν Μόσχαν. Ὅταν ἔφθασα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, παρετήρησα ὅτι τὰ διαμερίσματα τῆς Κάτιας ἦσαν ἑορταστικῶς φωτισμένα. Εἰς τὸν ὑπηρέτην ποὺ μοῦ ἄνοιξε — τὸν Γιεγὸρ — εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὸ τραῖνο νὰ παραλάβῃ τὰς ἀποσκευάς μου. Ἀνέβηκα τὶς σκάλες καὶ στὸ διάδρομο ἔβγαλα τὰ παπούτσια μου. Πῆγα στὸ δωμάτιό μου, πῆρα ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι καὶ ἐστάθην ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ποὺ εὑρίσκοντο ἐκεῖνοι. Ἄνοιξα. Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὴν ἔκφρασι τῶν προσώπων τῶν δύο ἐνόχων. Ἀλλὰ ἦταν κάτι σὰν φρίκη, ποὺ ἐζωγραφίσθη ἀποτόμως ἐπάνω των. Ἐκεῖνος προσεπάθησε κάτι νὰ πῇ δικαιολογούμενος κι' ἐκείνη νὰ χαμογελάσῃ. Ὥρμησα πάνω της, ἀλλὰ ὁ ἄλλος μὲ συνεκράτησε. Ἐστράφην ἐναντίον του καὶ τὸν εἶδα νὰ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ πιάνο. Τὸν ἄφησα καὶ γύρισα στὴ γυναῖκα μου. Ἐκείνη μοὔπιασε τὸ χέρι, ποὺ κρατοῦσε τὸ στιλέτο.

— Ἔλα στὰ σύγκαλά σου, Βάσια...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Τὴν ἐκτύπησα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Ἀλλὰ ἀμέσως τράβηξα πάλι τὸ χέρι μου ἐπιθυμῶντας νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἔγκλημά μου. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Ἐκείνη ἔπεσε πλημμυρισμένη στὸ αἷμα. Ἀπὸ τὸν θόρυβο ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέται. Τὴν ἐσήκωσαν καὶ τὴν ἀπέθεσαν εἰς ἕνα κρεββάτι. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα ἡσυχάσει καὶ ἔστειλα ἕνα ὑπηρέτην νὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνομίαν. Αἴφνης μπαίνει στὸ δωμάτιό μου ἡ γυναικαδέλφη μου, κλαίοντας:

—Βάσια, τί ἔκαμες;...πεθαίνει...Πήγαινε νὰ τὴν δῇς...

Σηκώθηκα νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ, μὲ τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσω ἀμέσως ὕστερα. Καθὼς ἐπήγαινα στὸ δωμάτιό της ἐσκεπτόμην τί ὡραῖα θὰ ἦταν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε καὶ πόσο ἐλυπήθην ὅταν τὴν εἶδα στὸ κρεββάτι ὠχρὴ ὡς ὁ θάνατος.

Τῆς ἐζήτησα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἠρνήθη πεισμόνως. Μὲ μισοῦσε. Σὲ λίγο πέθανε μέσα σὲ παραληρήματα.

Ὕστερα ἦρθε ἡ ἀστυνομία καὶ μὲ παρέλαβε. Ἔμεινα στὴ φυλακὴ ἕνδεκα μῆνας. Στὸ τέλος μὲ ἀθώωσαν, χωρὶς νὰ καταβάλω καμμίαν προσπάθειαν. Ἂν ἤξευρα ὅ,τι ξεύρω τώρα, δὲν θὰ τὴν ἔπαιρνα ποτὲ γυναῖκα μου. Εἴμασταν δυὸ ἄνθρωποι τελείως ἀνόμοιοι. Ἀλλὰ πόσο μετάνοιωσα, ποὺ τὴν σκότωσα. Ἦταν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικὰ ὡραῖο».

Καὶ ἕνας ἀναστεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ μέσα του. Κάτι σὰν ἀρχὴ γέλιου ἢ κλάματος!...

Ν. Α.

Ὁλόκληρον ἔθνος εἰς πρωτόγονον κατάστασιν

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕΝ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἄγνωστον ζωὴν τῶν Κούρδων

Οἱ Κοῦρδοι εἶνε ἕνας λαὸς ὁ ὁποῖος ἀρέσκεται νὰ ζῇ κλεισμένος μέσα εἰς τὰ ὅρια τῆς περιοχῆς του χωρὶς καθόλου νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἄλλον κόσμον, ποὺ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν φυλήν του.

Ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς κατοικεῖ εἰς τὸ Β.Α. μέρος τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἁπλώνεται σὲ μιὰ ἔκτασι ποὺ συνορεύει τὴν Περσία ἀπ' τὸ ἕνα μέρος καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία ἀπ' τὸ ἄλλο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λεκανοπέδιο εἶνε ἀραιὰ σκορπισμένοι οἱ Κοῦρδοι οἱ ὁποῖοι ζοῦν τηροῦντες αὐστηρότατα ὅλα τὰ πρωτόγονα ἤθη καὶ ἔθιμα, ὅλον τὸν πρωτόγονο γενικῶς πολιτισμό των.

Ζοῦν κατὰ νομάδας καὶ κατασπαράσσονται μεταξύ των, ὅπως τὰ ἄγρια θηρία, εἰς τοὺς μεγάλους ἐμφυλίους πολέμους ποὺ οἱ ἴδιοι τοὺς προκαλοῦν διὰ τὰ ταπεινὰ καὶ ποταπὰ συμφέροντα ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ βλάψουν ἐν γένει τὸν πλησίον των. Μερικοὶ ἴσως καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἔχουν ὡς μοναδικόν των ἐπάγγελμα τὴν δήωσιν, τὴν λεηλασίαν, τὴν ἁρπαγήν, τὸν φόνον. Καὶ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις δείχνονται σκληροὶ ἀμείλικτοι, ἐχθροὶ ἄσπονδοι. Ἴσως ἡ νομαδικὴ ζωή, αὐτὴ τοὺς ὑποβοηθῇ εἰς τὸ ἀπάνθρωπον αὐτὸ καταστρεπτικον ἔργον. Ἀλλὰ ὁ σοβαρότερος λόγος ποὺ προσβάλλεται εἶνε ἡ μεγάλη καὶ ἀφάνταστος δυστυχία ποὺ τοὺς δέρνει καὶ τοὺς κατατρύχει παντοτεινά... Εἶνε οἱ πιὸ πτωχοὶ ἄνθρωποι ὅλου τοῦ κόσμου...

Τὸ ὅτι ὁ πολιτισμὸς των παρέμεινε ἐντελῶς στάσιμος καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα, σκεύη, οἰκιακά, ἐνδυμασίες ποὺ δὲν ἤλλαξαν καθόλου ἀπὸ τὰ χρειώδη ἀντικείμενα τῶν ἀγρίων. Τὰ ἄροτρα παραμένουν ξύλινα μὲ μόνην ἴσως τὴν διαφορὰν ὅτι σύρονται τώρα ἀπὸ τὰ ἄλογα καὶ τοὺς ὄνους των ἐνῷ τὰ ἔσυραν πρῶτα οἱ γυναῖκες.

Παρ' ὅλην τὴν δυστυχίαν ποὺ βασιλεύει εἰς τὴν φυλὴν τῶν Κούρδων ὑπάρχει καὶ μία τάξις ὀλίγον εὔπορος. Εἶνε ἡ προνομιοῦχος τάξις ἡ ὁποία ζῇ ἐντελῶς εἰς βάρος καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων. Ἡ τάξις αὐτὴ προσπορίζεται τὰ ἀγαθά της ἀπὸ τοὺς ἄλλους πτωχότερους ποὺ δὲν ἔχουν ἴσως καὶ τὴν σωματικὴν ἀκόμη δύναμιν διὰ νὰ τὰ ὑπερασπίσουν. Μία νύκτα ὀργίων εἰς βάρος τῶν πτωχῶν τάξεων εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ δώσῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς τὸ ζῆν εἰς τὴν προνομιοῦχον ἄρχουσαν τάξιν. Τὰ σπίτια των οἱ αὐτόχθονες Κοῦρδοι τὰ κτίζουν μὲ πέτρες καὶ λάσπες καὶ εἶνε πάντοτε ἑτοίμα νὰ καταρρεύσουν μὲ τὸ πρῶτον φύσημα τοῦ ἀνέμου, νὰ λυώσουν μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ποὺ θὰ ἀναφανοῦν. Τὸ κλῖμα εἶνε ξηρόν.

Τὸ νερὸ πολὺ σπάνιον. Τὸ τελευταῖον θεωρεῖται ὡς τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων πραγμάτων. Ἐξ αἰτίας τοῦ νεροῦ γίνονται ὁλόκληροι ἐμφύλιοι πόλεμοι ποὺ καταλήγουν σὲ ἄσπονδον μεταξύ των ἀλληλοσπαραγμόν. Τὰ ποίμνια των ἀποτελοῦνται ἀπὸ κατσίκες διότι μόνον αὐτὲς μποροῦν νὰ ἀρκεσθοῦν σὲ τόσο λίγην τροφὴν τὴν ὁποίαν ἀναζητοῦν ἀνάμεσα εἰς τὶς βραχώδεις πέτρες. Κατὰ Μάϊον μῆνα κουρεύουν τὶς κατσίκες, παίρνουν τὸ μαλλὶ καὶ ἀφοῦ τὸ πλύνουν ἀρχίζουν νὰ τὸ κτενίζουν μὲ ξύλινες κτένες ἢ μὲ ἀγκαθένιες διὰ νὰ τὸ γνέσουν ἀργότερα καὶ τὸ κάμνουν διάφορα ροῦχα. Μόνον τὸ μαλλὶ ἔχουν διὰ νὰ ἐπεξεργασθοῦν καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν πρώτην ὕλην ποὺ κατεργάζονται.

...Ἡ γυναίκα Κούρδου αὐτόχθονος καθ' ἣν στιγμὴν ἑτοιμάζει τὸ φαγητὸ ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας...

Ζοῦν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ κυνήγιον τῶν ἀγρίων ζώων καὶ πουλιῶν. Οἱ Κοῦρδοι παντρεύονται εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν. Οἱ γυναῖκες των εὑρίσκονται, αὐτὲς τοὐλάχιστον, εἰς κάποιο ἀνώτερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Εἶνε κοκέττες. Στολίζονται τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξέρχονται εἰς περιπάτους. Τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά των εἶνε ἁπλᾶ, ἁπλούστατα. Καὶ ἴσως αὐτὴ ἡ ἁπλότης τῶν ἠθῶν ἐμποδίζει τὴν διανοητικὴ ἀνάπτυξίν των, καὶ τοὺς κάμουν νὰ μένουν πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν.

ΖΩΡΤΖ ΠΟΤΕΡΣ

Κοσμικαὶ συγκεντρώσεις

— Τὸ πρόσεξες; Σὲ κάθε χέρι ἔχει καὶ ἀπὸ ἕνα βραχιόλι...

— Γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται ἴσως τὰ ἴχνη ποὺ τοῦ ἄφησαν αἱ χειροπέδες!...

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Παῦλος Νίκας, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, ἀγαπᾶ τὴν τρίτη ἐξαδέλφη του, Κάκια Σαμίδη. Ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ ἐκείνη κατάφερε νὰ μείνουνε μόνοι στὸ σαλόνι—γιὰ νὰ πιάσῃ συζήτησι μαζί της, τῆς ρίχνει τὰ χαρτιὰ καὶ τῆς λέει πὼς τὴν ἀγαποῦν ἕνας ξανθὸς κι' ἕνας μελαχροινός. Τὸν ρωτάει ποιὸς εἶνε ὁ μελαχροινὸς κι' ἂν τοῦ μοιάζῃ, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν βρίσκει τίποτα νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, τοῦ δίνει ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα).

Ποτέ του ὡς τότε δὲν εἶχε δώσει ραντεβοῦ σὲ κορίτσι, κι' ἂν ἤτανε κάτι ποὺ φοβότανε στὴ ζωή του ἦταν ἡ γελοιοποίησις.

Αὐτὸς ὁ φόβος τὸν ἐκρατοῦσε καὶ τώρα: Ἂν ἡ ἐξαδέλφη του δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως τὸ νόμισε, παρὰ μόνον ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί του γιὰ νάχῃ ἔπειτα νὰ λέῃ μὲ τὶς φίλες της καὶ νὰ διασκεδάζῃ εἰς βάρος του;

Θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτόν του γιατὶ ἤτανε τόσο εὐκολόπιστος.

—Δὲν θὰ πάω πουθενά! εἶπε ἀποφασιστικά.

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἐπείραζε.

Ἡ μητέρα του τὸν κατάλαβε.

—Τί ἔχεις πάλι ἐσύ; τὸν ρώτησε ἀνήσυχα.

—Τίποτα.

—Μὴ μοῦ κρύβεσαι, Παῦλο. Χθὲς ἤσουνα πολὺ ἀλλοιώτικος...

—Καημένη μαμᾶ, κι' ἐσύ! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, πὼς εἶμαι νευριασμένος μὲ τὰ μαθήματα;

Ἐνόμισε πὼς τὸν πίστεψε, ἡ ματιά της ὅμως, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀνήσυχη τὸν ἐβάραινε.

Καὶ βιάστηκε νὰ φύγῃ μόλις ἔφαγαν.

—Ποῦ θὰ πᾷς; τὸν ρώτησε. Δὲν κάθεσαι νὰ μελετήσῃς λίγο;

—Θὰ πάω σ' ἑνὸς φίλου νὰ μελετήσουμε μαζί.

— Δὲν ξέρω τί ἔπαθες τώρα τελευταῖα. Δὲν σὲ χωράει πιὰ τὸ σπίτι. Μοῦ φαίνεται...

★

Δὲν ἐστάθηκε ν' ἀκούσῃ τὴ φράσι της.

Βγῆκε καὶ δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς ποῦ νὰ πάῃ.

Στὸ καφφενεῖο; Ἤτανε τόσο ἐκνευρισμένος, ποὺ τοῦ φαινότανε φυλακή

Στὸν κῆπο πάλι; Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι γιὰ περίπατο.

—Πῶς θὰ περάσῃ ἡ ὥρα ὡς τὶς πέντε; σκέφτηκε.

Καὶ γέλασε μὲ τὴ σκέψι του;

Αὐτὸς δὲν ἤτανε ποὺ ὁρκιζότανε πὼς δὲν θὰ πήγαινε στὸ ραντεβοῦ της;

Βρῆκε μιὰ δικαιολογία.

—Καὶ μήπως θὰ πάω νὰ σταθῶ νὰ τὴν περιμένω; Θὰ καθήσω ἀπέναντι νὰ ἰδῶ μόνον ἂν ἀλήθεια μοὔδωσε ραντεβοῦ ἢ ἂν ἤθελε νὰ μὲ κορροϊδέψῃ.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ ξανάφερε τὴν αἰσιοδοξία.

Κατέβηκε στὸ Ζάππειο μὲ τὰ πόδια.

Λογάριαζε νὰ καθήσῃ στὶς «Ἀγελάδες» λίγην ὥρα, κι' ἔπειτα νὰ ξαναπάρῃ τὸ δρόμο γιὰ κάτω.

Μά, καθὼς ἔστριβε τὴ γέφυρα τοῦ Σταδίου, ἀνταμώθηκε μ' ἕνα γνωστό του.

—Πῶς ἀπ' δῶ, Ἀχιλλέα;

—Σὲ σέναν ἐρχόμουν. Ἤθελα νὰ περάσω τὴν ὥρα μου...

Εἶχε καιρὸ ἀκόμα ὡς τὶς πέντε κι' ἔτσι δὲν ἐδυσφόρησε γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Ἀπόρησε μόνο γιατὶ τὸν ἔβλεπε τέτοια ὥρα ἐκεῖ:

—Μὰ καλά, δὲν θὰ πᾷς ἀπόψε στὸ μαγαζί; Τὄσκασες;

—Ὄχι! Κάτι καλλίτερο: Τ' ἄφισα...

—Γιατί;

—Ἤτανε φρίκη! δικαιολογήθηκε μ' ἕνα κωμικὸ ὕφος ἐκεῖνος. Δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀτμόσφαιρα! Πεζοὶ ἄνθρωποι, φίλε μου!

Ὁ Παῦλος γέλασε.

Ἤτανε θῦμα τῆς παρέας τους αὐτὸς ὁ Ἀχιλλέας.

Λαμπρὸ παιδί, ἐργατικώτατο— δούλευε ὑπάλληλος σὲ κάποιο κατάστημα—συμμαζεμένος εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τοὺς γνωρίσῃ κάποτε.

Ποιὸς ξέρει τί ἐντύπωσι τοῦ ἔκαναν αὐτοὶ οἱ ἔφηβοι μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά, τὶς φλατὰν γραβάτες καὶ τὶς πλατύγυρες ρεμπούμπλικες...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ κοντά τους.

Ἡ χαρά του ἤτανε νὰ πηγαίνῃ νὰ τοὺς βρίσκῃ,—τὰ βράδυα ὅταν σχολοῦσε ἀπὸ τὸ κατάστημα—καὶ νὰ κάθεται ὧρες ὁλόκληρες νὰ τοὺς ἀκούῃ.

Σιγὰ - σιγά, εὕρισκε τόσην εὐχαρίστησι στὴ συντροφιά τους, ὥστε ἄρχισε νὰ τοὺς μιμῆται. Τὸν εἴδανε μιὰ μέρα νὰ φορᾷ μιὰ τεράστια παρδαλὴ φλοτὰν γραβάτα καὶ νάχῃ τοῦ καπέλλου του τὰ μπὸρ σιδερωμένα τόσο πολύ, ποὺ εἴχανε χάσει πιὰ τὸ σχῆμα τους.

Ἄρχισε καὶ νὰ γράφῃ.

Μὰ δὲν περιορίστηκε μόνο σ' αὐτά.

Ἐρχότανε μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες χειρόγραφα καὶ κάθε τόσο ξεμονάχιαζε καὶ κανένα ἀπὸ τὴν παρέα γιὰ νὰ τοῦ τάδιαβάσῃ.

Ὡστόσο, μ' ὅλα αὐτά, δὲν τοὺς ἤτανε βαρετός.

Τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι γιατὶ ἤτανε καλόκαρδος, καὶ—πρᾶγμα ποὺ κανείς τους δὲν τὸ εἶχε—πιὸ πρακτικὸς ἀπ' ὅλους.

Συχνά, σὲ δύσκολες στιγμές τους, εὕρισκε λύσεις ποὺ κεῖνοι οὔτε νὰ τὶς φαντασθοῦν δὲ μποροῦσαν.

★

Κάθησαν στὶς Ἀγελάδες.

Ὁ Ἀχιλλέας συνέχισε τὴν κουβέντα του: Πῶς τὸ κατάστημα ὅπου δούλευε τοῦ φαινότανε βαρετό, πὼς στὸ σπίτι του ἔπληττε, πὼς ὅλοι οἱ δικοί του ἦσαν «πεζοὶ» ἄνθρωποι, πὼς διψοῦσε ταξίδια...

Ἡ Κάκια τὸν ἐφώναξε κοντά της..

Εἶδε ὅμως πὼς ὁ Παῦλος ἤτανε ἀφηρημένος καὶ δὲν τὸν ἐπρόσεχε καθόλου.

— Τί ἔχεις ἐσύ; τὸν ρώτησε.

Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ τοῦ κρυφτῇ ἀλλὰ γρήγορα ἄλλαξε γνώμη.

Ζητοῦσε κάποιον νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ ὅ,τι τὸν ἐβασάνιζε.

Τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

Πῶς εἶχε γνωρίσει τὴν ἐξαδέλφη του, πὼς τὴν ξαναεῖδε, τὴ σκηνὴ τῶν χαρτιῶν, τὸ ραντεβοῦ ποὺ τοῦ ἔδωσε, τὶς ἀμφιβολίες του.

—Εἶσαι κουτός! τοῦ εἶπε ὁ Ἀχιλλέας, ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή. Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι σ' ἀγαπάει;

—Ἀλήθεια;

— Καὶ τὸ ρωτᾷς ἀκόμα; Αὐτό, παιδί μου, εἶνε ὁλοφάνερο. Ἀλλ' εἶσαι ἄπραγος...

Ὁ Παῦλος τ' ὡμολόγησε.

—Τί νὰ κάνω τώρα; ρώτησε τὸ φίλο του καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησί του σὰν χρησμό.

—Ἁπλούστατα: Θὰ πᾷς στὸ ραντεβοῦ της. Κοίταξε μόνο μὴν τὰ χαλάσῃς.

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

Ὁ Ἀχιλλέας γέλασε.

—Τὸ κατάλαβα! τοῦ εἶπε. Ἔ, καὶ νἄμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου!

—Τί θἄκανες;

—Πρῶτα—πρῶτα δὲν θὰ περίμενα νὰ κάνῃ ὅλα αὐτὰ ἡ ἐξαδέλφη μου γιὰ νὰ καταλάβω πὼς μ' ἀγαπάει. Ἂν κι' ἐσύ, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν τὄχες καταλάβει ἀκόμα. Ἔπειτα θὰ τῆς ἔδινα ἐγὼ ραντεβοῦ κι' ὄχι αὐτή.

— Τὸ ἴδιο εἶνε.

—Καθόλου! Οἱ γυναῖκες δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται πὼς πέφτουν πρῶτες. Ἀλλ' ἄς εἶνε ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Πήγαινε τώρα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

Εὔθυμα διηγήματα

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ..

Τοῦ Ἄλεξ Φίσερ

Ὅσο παράξενο καὶ νὰ σᾶς φανῇ, εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἡ Εὔα εἶχε κλέψει τὰ κλειδιὰ τῆς κολάσεως καὶ ὁ Σατανᾶς ἔμειν' ἀπόξω...

—Ἂν φύγῃς καὶ σὺ νὰ μοῦ ᾗς τί θὰ κάνω ἐγὼ ὅλη μέρα! τοῦ εἶπε ἡ Εὔα. Καλὰ μ' ἔβγαλες ἀπὸ τὸν Παράδεισο... Κάθησε τώρα νὰ μοῦ κάνῃς συντροφιά...

— Σὲ βεβαιῶ, Εὔα μου, πὼς εὐχαρίστως θὰ καθόμουνα... Ἡ παρέα σου, πολὺ μ' ἀρέσει... Ἂν θυμᾶσαι στὸν Παράδεισο πόσες ὧρες καθόμαστε καὶ τὰ λέγαμε; Μὰ τώρα δὲν μπορῶ δυστυχῶς...

— Βέβαια! τότε ἦταν γιὰ τὸ συμφέρον σου, Βεελζεβούλ... Ἂν δὲν ἔκανες νὰ καταραστοῦν τὸν Ἀδὰμ νὰ κερδίζῃ τὸν ἄρτο του μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, τώρα θὰ τοῦ εἶχα συντροφιά... Δὲν ἔχει! Ἐδῶ θὰ κάτσῃς! Βγάλτο ἀπὸ τὸ πονηρὸ μυαλό σου πὼς θὰ πάρῃς πίσω τὰ κλειδιὰ τῆς κολάσεως...

— Καί... δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ βαρεθῇς καὶ νὰ μοῦ τὰ δώσῃς πίσω καμμιὰ μέρα;

— Ἂν μοῦ βρῇς κάτι νὰ περνάω τὴν ὥρα μου σὰν λείπῃ ὁ Ἀδάμ, δὲν λέω ὄχι! Νἆνε ἀντάξιό σου ὅμως...

Ὁ Διάβολος ἔξυσε τὰ κέρατά του, ἔξυσε τὰ γένειά του, κι' ἔπειτα ἔκανε μιὰ βουτιὰ στὸ διάστημα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ μ' ἕνα κουτί.

Ἡ Εὔα τἄνοιξε. Μέσα ἦταν ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες... Φίνες, μακρυές, σὰν ὑφασμένες μὲ σεληνόφωτο καὶ ἱστοὺς ἀράχνης.

Μὲ μιὰ κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ, ἡ Εὔα τὶς φόρεσε. Τὸ πόδι της πῆρε μέσα στὸ μετάξι τὴν νευρικὴ χάρι τοῦ ποδιοῦ τῆς γκαζέλας.

— Κυρά μου, τῆς εἶπε ὁ Διάβολος, σοὔφερα σήμερα τὸ ἀριστούργημά μου. Ἅμα τὸ ἔφτιαξα, ὁ Πανάγαθος ἔκανε νὰ μοῦ μιλήσῃ δέκα μέρες. Τί ἄλλο δῶρο θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

— Ἀναγνωρίζω πὼς αὐτὸ ποὺ μοὔφερες εἶνε ἀντάξιό σου, ἀλλὰ μιὰ καὶ φόρεσα τὶς κάλτσες, τὶς κύτταξα, τὶς ξανακύτταξα, τὶς ξανακύτταξα... Τί βγῆκε; Αὐτὴ τὴ δουλειὰ θέλεις νὰ κάνω ὅλη μέρα; Δὲν ἔχει! Ἐδῶ θὰ μείνῃς!

— Δῶσε μου τὸ κλειδὶ παρακαλῶ! παρεκάλεσε ὁ Σατανᾶς. Δῶσέ μου το! Ἔχω μαστόρους στὴν κόλασι, γιατὶ σὲ λίγο θἄχουμε ἐπίσημα ἐγκαίνια. Τὸ ξέρεις!

— Σὰν καλὰ ρητορεύεις, κὺρ-Διάβολε!... Αὐτὸ θέλω καὶ γώ! Μίλα νὰ περνάω τὴν ὥρα μου! Ποιὸς σοὖπε νὰ γίνῃς αἰτία νὰ μᾶς κάνουν ἔξωσι; Νὰ μοὔδινε καὶ μένα καμμιὰ καθημερινὴ ἀπασχόλησι ὁ Θεός! Ἔστω καὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μου! Ἀλλὰ ἔτσι ποὺ εἶνε τὰ πράματα, δὲν ἔχει! Ἐδῶ θὰ μείνῃς!

— Οὔφ! Κακὸ μπελᾶ ἔβαλα στὸ κεφάλι μου μὲ σένα, βρὲ Εὔα, ποὺ νὰ μὴ γινόσουν ποτέ. Ἀνάθεμα τὰ παϊδάκια τοῦ Ἀδάμ!

— Ἄσχημα τἄκανα δηλαδή! Τολμᾷς καὶ μιλᾷς! Βρῆκες κορόϊδο κι' ἔκανες τὴ δουλειά σου, καὶ τώρα ζητᾷς καὶ ρέστα... Χωρὶς ἐμένα, ὁ Ἀδὰμ θἆταν στὸν Παράδεισο...

— Σὲ γελάσανε!

— Πῶς μὲ γελάσανε; Φταίξιμο δικό μου δὲν ἦταν;

— Αὐτόν; Θὰ τὸν κατάφερνα σὲ μισὸ λεπτό! Ἄρχισα ἀπὸ τὸν πιὸ δύσκολο! Ἀφοῦ κατάφερα σένα, δὲν ἀσχολήθηκα πιὰ μ' αὐτόν... Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, κάν...

— Ἀφοῦ ξέρεις τὰ πολλά, κι' ὁ νοῦς σου κατεβάζει, δὲν μοῦ βρίσκεις τίποτε νὰ περνάω τὴν ὥρα μου;

Δεύτερη φορὰ βούτηξε ὁ Σατανᾶς στὸ διάστημα καὶ δεύτερη ξαναγύρισε μ' ἕνα πακέτο.

Ἀπὸ μέσα ἔβγαλε ἕνα πλῆθος δοχεῖα πολύτιμα, προσεκτικὰ κλεισμένα.

— Τί εἶνε αὐτά; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ Εὔα.

— Σοὔφερα σήμερα τὸ τελειότερό μου ἔργο... Ὅλη τὴν γοητεία τοῦ Σατανᾶ, τὴν ἔκλεισα αὐτοῦ μέσα!

— Πῶς λέγεται;

— Κράτησε καλὰ στὴν σκέψι σου τ' ὄνομά του. Λέγεται: Ἄρωμα.

Ἡ Εὔα ἄνοιξε τὰ βάζα καὶ μυρώθηκε.

Μὰ σὲ λίγο εἶπε τοῦ διαβόλου θυμωμένη:

— Τ' ἀρώματά σου, μοὔφεραν μιὰ ζάλη παράξενη. Τί νὰ τὸ κάνω τὸ δῶρο σου;

— Κρατᾷς τὴ δύναμί μου, Εὔα, μὲ τὸ δῶρο αὐτό... Μ' αὐτὸ θὰ κρατήσῃς τὸν ἄνδρα σκλάβο στὰ πόδια σου.

— Ποιὸν ἄνδρα;

— Τόν... Ἀδάμ, φυσικά. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος.

— Ἄ! Καὶ γιὰ τὸν Ἀδάμ;... Θαρρεῖς πὼς θὰ μὲ γελάσῃς; Βγάλτο ἀπὸ τὴν ἰδέα σου!... Ἂν εἶσαι διάολος, ἐγὼ εἶμαι γυναίκα!...

— Δός μου τὸ κλειδὶ νὰ πάω στὴν δουλειά μου, ἔτσι νὰ χαίρεσαι τὸν Ἀδάμ!

— Ἐσὺ νὰ τὸν χαίρεσαι, τέτοιος ποὖνε!

— Ἔλα, δός μου τὸ κλειδί! Ἔχω ἀφήσει στὴν σκάρα κάτι κολασμένους... Ἂν δὲν πάω νὰ τοὺς γυρίσω, θὰ καοῦν!

— Λὲς ψέματα!

— Νὰ μὴ χαρῶ τὴν μάννα μου ἂν σὲ γελάω!

— Ἔχεις μάννα ἐσύ;

— Καὶ βέβαια ἔχω! Δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλᾶνε γιὰ τοῦ διαόλου τὴν μάννα;

— Νὰ σὲ χαίρεται! Κρῖμα ποὺ σὲ νόμιζα γιὰ ἔξυπνο... Μὰ δὲν καταλαβαίνεις πὼς τὸ κλειδὶ δὲν τὸ παίρνεις πρὶν νὰ μοῦ βρῇς τίποτε νέο... ὄμορφο, διασκεδαστικό;

Ἔξυσε καὶ πάλι ὁ Σατανᾶς τὰ κέρατά του, ἔξυσε τὰ γένεια του, καὶ στὸ τέλος ἔκανε τρίτη βουτιὰ στὸ διάστημα.

Πῆγε σὲ μιὰ γωνιά, μάζεψε χῶμα, τὄκανε λάσπη, τὄπλασε, φύσησε μέσα του.

— Αὐτὸ τὸ δῶρο θὰ σοῦ τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος ὁ Ἀδάμ! εἶπε τῆς Εὔας. Κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, ἐγὼ θὰ κόψω οὐρὰ καὶ κέρατα καὶ θὰ πάω νὰ καλογερέψω...

Σὲ λίγο πλησίασε ὁ Ἀδὰμ μὰ ὄχι μόνος. Στὸ πλάϊ του βάδιζε ἕνα ξανθὸ παλληκάρι, γερὸ καὶ καλοδεμένο.

— Αἴ, Εὔα! φώναξε τῆς γυναίκας του!... Κύτταξε ποιὸν σοῦ φέρνω! Ἕναν μουσαφίρη! Τὸν βρῆκα κάτω ἀπὸ μιὰ συκιὰ νὰ κόβῃ φύλλα!

— Γιὰ νὰ σᾶς τὰ προσφέρω! εἶπε τὸ παλληκάρι τῆς Εὔας μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

— Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος ἐσὺ νὰ δουλεύῃς; ρώτησε ὁ Ἀδάμ.

— Ἐγώ; Ὄχι! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πλάστηκα, δὲν κάνω τίποτε!... Μ' ἀρέσει νὰ κάθωμαι, νὰ πίνω, νὰ τρώω καὶ νὰ κουβεντιάζω μὲ τὶς γυναῖκες...

— Οὔτε παραγγελία νὰ σ' εἶχα! εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Ἀδάμ. Ὅταν ἐγὼ φεύγω γιὰ νὰ ἱδρώσω διὰ τὸν ἄρτο μας, ἡ Εὔα ἡ καϋμενούλα πλήττει... Τώρα θὰ σ' ἔχω νὰ τῆς κάνῃς συντροφιὰ ὡς ποὺ νὰ γυρίσω!

— Μπά! Εὐχαρίστησι! Κι' ἀφοῦ γυρίσῃς ἀκόμη! Μὰ ποῦ εἶνε ἡ χαριτωμένη γυναίκα σου;

Ἡ Εὔα εἶνε πλησιάσει τὸν Σατανᾶ.

— Νὰ τὰ κλειδιά σου! Δρόμο τώρα!

— Οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ! μουρμούριζε φεύγοντας ὁ Διάβολος. Τὸν ἔπλασα ἐπίτηδες γι' αὐτήν, κι' οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ. Κάνε καλὸ σὲ γυναῖκα!...

Α. ΦΙΣΕΡ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ὡς «κόλπο» δὲν ἦταν ἄσχημο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ κλασικὸ καὶ ἀναπόφευκτο σβύσιμο τῶν φώτων, ἀκούσθηκε ἡ στριγγὴ φωνὴ ποὺ περίμεναν ὅλοι καὶ ἡ οἰκοδέσποινα δήλωσε πὼς ἔχασε τὸ κολιέ της...

Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Ρομπέρ, ὁ χαριτωμένος Γάλλος ἐξερευνητής, καὶ ἀνέλαβε τὸ ψάξιμο τῶν καλεσμένων...

Τὸ κολιὲ βρέθηκε στὴν τσέπη τοῦ λόρδου Ἄθλεϋ, ποὺ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε, καὶ ὁ Ρομπὲρ τῆς ἐξήγησε μὲ τί τρόπο κατάφερε νὰ πάρη τὸ κολιὲ τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ νὰ τὸ περάση στὴν τσέπη τοῦ εὐγενοῦς λόρδου...

Ὅλοι διασκέδασαν πολὺ μὲ τὸ παιγνίδι καὶ ὁ Ρομπὲρ ἔγινε ὁ Βασιλεὺς τῆς Βραδυᾶς....

Αὐτὰ σκεπτόταν σήμερα, καθὼς πήγαινε στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ μὲ τὸ ἀληθινὸ κολιὲ στὴν τσέπη του...

— Ὥς ποὺ ν' ἀνακαλύψουν πὼς τὸ κολιὲ εἶνε ψεύτικο καὶ πὼς ὁ Ρομπὲρ Νταροῦ, ὁ ἐξερευνητής, εἶχε χαθῆ στὰ ἕλη τῆς Ἀφρικῆς, θὰ περνοῦσε καιρός.... Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τὄχω πουλήσει τὸ κολιέ... Καὶ ἂν τὰ καταφέρουν, ἂς μὲ βροῦν.

Ἐκεῖ ποὺ ζητοῦσε ἕνα εἰσιτήριο πρώτης θέσεως, εἶδε τὸν λόρδο Ἄθλεϋ, ποὺ ἐπρόκειτο φαίνεται νὰ ταξειδέψη κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο τραῖνο.

— Αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει, σκέφθηκε ὁ νέος. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μὲ ἰδῆ!

Γι' αὐτὸ πῆρε εἰσιτήριο δευτέρας θέσεως.

— Ἄκουσε! εἶπε τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ βαγονιοῦ. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα καλὸ πουρμπουὰρ ἂν δὲν βάλῃς κανένα στὴν καμπίνα μου.

— Πουρμπουὰρ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ μοῦ δώσετε. Ὅσο γι' αὐτὸ ποὺ λέτε, δὲν ὑπόσχομαι τίποτε. Τὰ δύο κρεββάτια τοῦ βαγκὸν-λὶ εἶνε γιὰ τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ.

Ὁ Ρομπὲρ δὲν ἔμεινε πολλὴ ὥρα μόνος.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ κοπέλλα μπῆκε μέσα, ἐνῷ τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ εἰσπράκτωρ...

— Ἡ δεσποινὶς θὰ πάρη τὴν ἄλλη θέσι! Ἡ δεσποινὶς εἶνε κοινὸν καὶ ἔχει δικαιώματα στὸ βαγκὸν-λί!

— Ἄμε στὸ διάβολο! τοῦ εἶπεν ὁ Ρομπέρ, ἐνῷ βοηθοῦσε τὴν χαριτωμένη του ταξειδιώτισσα νὰ τοποθετήση τὰ πράγματά της στὸ δίχτυ...

— Ἀληθινά, ἐφοβόμουν κανένα δυσάρεστο συνταξειδιώτη. Μὰ ἐσᾶς,, δεσποινίς.... Σᾶς στέλνει ὁ καλός μου ἄγγελος!

— Καθόλου! Μόνη μου ἦλθα!

— Τόσο τὸ καλλίτερο!

— Καὶ ἦλθα γιὰ σᾶς, κύριε Ρομπέρ!

— Γιὰ μένα;!!

— Ναί... Σᾶς ἀγαπῶ! Μὴν ταράζεσθε! Σᾶς ἀγαπῶ... Παρακολουθῶ χρόνια τώρα τὴν ἐπικίνδυνη, τὴ φοβερὴ ζωή σας στὶς ἀκατοίκητες περιοχὲς ποὺ ἐξερευνᾶτε! Καὶ σᾶς ἀγάπησα! Σᾶς ἀγαπῶ! Χθὲς τὸ βράδυ στῆς κομήσσης δὲν ξεκόλλησα τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω σας... Σᾶς παρακολούθησα... Καὶ ἀφοῦ φεύγετε, φεύγω καὶ γώ...

— Προσοχή! σκέφτηκε ὁ Ρομπέρ. Στὴν τσέπη της ἔχει ἕνα ἀληθινὸ περιδέραιο ἀξίας ἑκατομμυρίων! Προσοχή! Μὰ τί προσοχὴ νὰ κάνῃς μ' ἕνα χαριτωμένο ξανθὸ πλάσμα, ποὺ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένο μαζί σου;

...Ἕνα, δύο μπουκάλια σαμπάνια.

— Γκαρσόν, ἕνα λικὲρ ἀκόμη... Γιὰ τὸν καφέ...

— Ρομπέρ, μέθυσες!

— Ἀπὸ ἀγάπη!

— Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, καὶ σύ;

— Τρελλά....

……

Ξύπνησε μὲ δυνατὸ πονοκέφαλο καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε, ἦταν νὰ κυττάξῃ γιὰ τὸ περιδέραιο. Ἀλλ' αὐτὸ ἔλλειπε. Ἔτριψε τὰ βαρειὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο μάτια του καὶ τότε εἶδε τὴν Ἀλίς, ποὺ τὸν σημάδευε μὲ ἕνα μικρὸ πιστόλι.

— Ἀλίς! Τρελλάθηκες;

— Ἐγώ; καθόλου! Μὴν ψάχνῃς γιὰ τὸ κολλιέ... Τὄχω ἐγώ. Λυποῦμαι, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔκανα τὸν κόπο νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Ἀλίς, εἶσαι σκληρή! Γιατὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καλίτερα ἀπὸ τὸ περιδέραιο, νομίζω.

— Μά, ἐγὼ δὲν νομίζω. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἀγαπῶ τὸ κολιὲ καλλίτερα ἀπὸ σένα...

Τὸν σημάδεψε μ' ἕνα μικρὸ πιστόλι...

Ἀντίο. Μὴ μ' ἀκολουθήσῃς, ἔχω πετάξει ὅλα σας τὰ ροῦχα ἀπὸ τὸ παράθυρο...

Ἡ κοπέλλα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἐξηφανίσθη στὸ διάδρομο.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Ρομπὲρ ἔτρεχε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, βρέθηκε ἀπέναντι ἀπὸ τὸν εἰσπράκτορα.

— Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως νὰ τριγυρνᾶτε στοὺς διαδρόμους μὲ τέτοια περιβολή! τοῦ εἶπε.

— Μὰ κύριε... Ἔχασα τὰ ροῦχα μου.

Ὁ εἰσπράκτωρ μπῆκε στὸ διαμέρισμα τοῦ Ρομπέρ, μὰ δὲν ξαναβγῆκε. Μιὰ δυνατὴ γροθιὰ τοῦ νέου, τὸν ἔστρωσε χάμω.

Σὲ λίγο ὁ Ρομπὲρ διέσχιζε τὸν διάδρομο μέσ' τὰ στενὰ ροῦχα τοῦ σιδηροδρομικοῦ πηγαίνοντας στὰ βαγόνια τῆς πρώτης θέσεως.

— Θὰ παρακαλέσω τὸν λόρδο Ἄθλεϋ ποὔχει τὸ ἴδιο μπόϊ μὲ μένα, νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ φορεσιὰ πιὸ ἀνθρωπινή! σκέφθηκε.

Ὁ λόρδος διάβαζε, καὶ ἅμα εἶδε τὸν Ρομπέρ, ταράχθηκε φοβερά.

— Τὰ ὁμολογῶ ὅλα! ψιθύρισε. Ναί... Δὲν εἶμαι ὁ λόρδος Ἄθλεϋ, ἀλλὰ ἕνας σωσίας του καὶ ξανάκλεψα τὸ κολλιὲ τῆς κομήσσης... Ὁρίστε το! Σ' ἐκείνη τὴν βαλίτζα ἔχω κοσμήματα ἀξίας πέντε ἑκατομμυρίων...

— Κρατῆστε τὸ κολλιέ! τοῦ εἶπε ὁ Ρομπέρ. Ἐγὼ θὰ πάρω μόνο τὶς ἀποσκευές σας... Μόνο τσιμουδιά, αἴ; Εἴμαστε συνάδελφοι!

Ὁ Ρομπὲρ φόρεσε ἕνα ὡραῖο κομπλὲ τοῦ ψευτο-Ἄθλεϋ, πῆρε στὰ χέρια του τὶς δυὸ βαλίτζες, καὶ στὸν πρῶτο σταθμὸ κατέβηκε καὶ πῆρε τὸ ἐξπρὲς τῆς Βιέννης...

Στὸν διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως, ἔπεσε πάνω στὴν Ἀλίς.

—Σεῖς ἐδῶ; ψιθύρισε. (Φαινόταν πὼς τἄχε τελείως χαμένα). Πῶς βρεθήκατε;

—Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς εὔκολα! τῆς εἶπε. Σοῦ τὄχω ξαναπῆ: Μ' ἀρέσης καλλίτερα ἀπὸ τὸ κολλιέ!... Γι' αὐτὸ καὶ σὲ βρῆκα. Πέταξες τὰ ροῦχα μου ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ἐγὼ ἔρχομαι μὲ μιὰ βαλίτζα κοστούμια τῆς ὥρας, καὶ μιὰ βαλίτζα κοσμήματα!...

— Τί ἄνθρωπος! ψιθύρισε ἡ νέα. Τί διαβολάνθρωπος!...

— Ὥστε παντρευόσαστε πότε; τῆς εἶπε καθὼς τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὅταν θέλῃς, ἀγάπη μου! Τώρα καὶ γὼ εἶμαι βεβαία πὼς σ' ἀγαπῶ καλλίτερα ἀπὸ τὸ κολλιέ. Ἂν τὸ θέλῃς θὰ στὸ δώσω πίσω...

— Περιττόν, μικρούλα μου. Σοῦ τὄχω ἤδη πάρει!... τῆς εἶπε δείχνοντάς της τὸ κολλιὲ ποὺ μὲ ἄφθαστη τέχνη τῆς τὸ εἶχε πάρει ἐνῷ τὴν φιλοῦσε.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ἕνας προνοητικώτατος κυνηγός

Ὁ κὺρ Γιωργάκης εἶνε ἕνας φανατικὸς κυνηγός. Ἂν τοῦ πῆτε πὼς πρέπει νὰ κόψη ἕν' ἀπὸ τὰ δυό, ἢ τὸ τσιγάρο ἢ τὸ κυνήγι, θ' ἀποφασίση χωρὶς κανένα δισταγμὸ νὰ κόψη τὸ τσιγάρο.

Εἶνε κοντὰ στὰ πενῆντα χρόνια. Ἔχει μείνει ἀνύπανδρος, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ σκοτοῦρες. Ξεκοκκαλίζει σιγὰ—σιγὰ τὴν περιουσία του, τρώγοντας μαζὶ τόκους καὶ κεφάλαιο. Καὶ ὑπολογίζει πὼς τὰ χρήματά του θὰ τοῦ φτάσουνε νὰ ζήση καλὰ ὡς ποὺ νὰ πάη ὀγδόντα χρονῶν. Ἂν συμβῆ νὰ ζήση τόσο, καὶ τελειώσουν τὰ χρήματά του, λογαριάζει νὰ καταφύγη στὸ Γεροκομεῖο.

Ὁ κὺρ Γιωργάκης λοιπόν, ταχτικώτατα φορεῖ τὴν κηνυγετική του στολή, φορτώνεται τὸν κυνηγετικό του σάκκο, παίρνει τὸ τουφέκι του: ἕνα δίκανο πρώτης τάξεως, καὶ πηγαίνει στὸ κυνήγι.

Καὶ προμηθεύεται ταχτικὰ τὰ καλύτερα φυσέκια ποὺ ὑπάρχουνε. Καὶ δὲν παραλείπει ν' ἀγοράζη καινούριο τουφέκι, κάθε ποὺ πληροφορεῖται πὼς βρίσκεται κάποια μάρκα καλλίτερη ἀπὸ τὸ δικό του. Καὶ εἶνε ἀκούραστος. Βαδίζει χιλιόμετρα καὶ χιλιόμετρα. Κι' ὡστόσο, χρόνια τώρα ἀπ' ὅταν πρωτοβγῆκε στὸ κυνήγι δὲν ἐσκότωσε ποτέ του τίποτα. Γυρίζει στὸ σπίτι του μὲ τὸν κυνηγετικό του σάκκο τελείως ἄδειο, ἐνῷ ὅταν ξεκινάει τὸν ἔχει γεμᾶτον μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ νὰ σημειώσετε πὼς ὁ κὺρ Γιωργάκης εἶνε σκοπευτὴς πρώτης γραμμῆς, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους σκοπευτὰς τῆς Ἀττικῆς. Ὅταν ρίχνῃ στὸ σημάδι, μ' ἄλλους κυνηγοὺς γιὰ διασκέδασι, πολὺ σπάνια ἔρχεται δεύτερος. Κι' ὡστόσο, μ' ὅλη τὴ σκοπευτική του ἱκανότητα, μ' ὅλο τὸ ζῆλο του στὸ κυνήγι, μ' ὅλα τὰ ἐξαιρετικὰ κυνηγετικὰ μέσα ποὺ διαθέτει δὲν ἐσκότωσε ποτέ του ὁ κὺρ Γιωργάκης μήτ' ἕνα πουλί, μήτ' ἕνα ἀγρίμι.

Τὸν τελευταῖο χρόνο τὸ περαστικὸ κυνήγι ἦταν ἀφθονώτατο. Κι' οἱ πιὸ ἀτζαμῆδες κυνηγοὶ δὲν εἴχανε λόγο νὰ παραπονιοῦνται, κι' ὡστόσο ὁ κὺρ Γιωργάκης ὡς κι' αὐτὴ τὴ χρονιὰ δὲν ἐσκότωσε τίποτα.

—Μὰ κὺρ Γιωργάκη—τὸν ἐρώτησε μιὰ μέρα ἐμπιστευτικὰ ἕνας φίλος του,—πῶς γίνεται καὶ δὲν ἐσκοτώσατε ποτέ σας οὔτ' ἕνα πουλί;

—Καὶ ποῦ νὰ τὸ ξέρω;—ἀπάντησε ὁ κὺρ Γιωργάκης.

—Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε ἱκανός. Δὲν εἶδα ποτὲ νὰ λαθεύετε, ὅταν ρίχνετε στὸ σημάδι.

—Εἶνε ἀληθινό.

—Μήπως δὲ ρίχνετε παρὰ μόνο στὰ πεταχτά;

—Καθόλου· ἴσια—ἴσια ποὺ ρίχνω ὅταν τὸ πουλὶ κάθεται· στὰ πεταχτὰ δὲ ρίχνω ποτέ μου.

—Μὰ τότες τὸ πρᾶμα εἶνε ἀκατανόητο.

—Τὸ ἴδιο λέω κ' ἐγώ.

—Ὅπως δήποτε εἴσαστε τυχερός, ποὺ ἐνῷ βγαίνετε ταχτικὰ στὸ κυνήγι, δὲν ἐχτυπήσατε ποτὲ κανέναν ἄνθρωπο.

—Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ—ἀπάντησε ὁ κὺρ Γιώργης—ἔχω λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ὑπάρχει σὲ κάθε στιγμή. Σκεφθῆτε τί κόσμος καὶ κόσμος βγαίνει στὸ κυνήγι ἐδῶ στὴν Ἀττική. Εἶνε μέρες ποὺ συναντάει κανεὶς περισσότερους κυνηγοὺς ἀπὸ πουλιά. Καὶ φορὲς ποὺ τὸ ἴδιο πουλὶ τὸ σημαδεύουνε δυὸ καὶ τρία τουφέκια μαζί. Τρέμω μὴ μοῦ συμβῆ κανένα κυνηγετικὸ δυστύχημα. Ὁ τρόμος αὐτὸς μοὔχει καταντήσει βραχνᾶς. Γι' αὐτό, κάθε ποὺ βλέπω κανένα πουλὶ καθισμένο στὸ κλαρί, προτοῦ νὰ ρίξω, φωνάζω: «Μὴν εἶνε κανεὶς ἐκεῖ ἀπὸ πίσω;» Μὰ ὅταν βεβαιωθῶ πὼς τὰ σκάγια μου δὲν πρόκειται νὰ χτυπήσουνε κανέναν ἄμοιρο ἄνθρωπο, τί νὰ σᾶς πῶ, τὸ πουλὶ ἔχει πετάξει ἀπὸ τὸ κλαρὶ ἢ ἔχει πάει μακρυά.

Ο ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ —
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Σ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ
Λεωφ. Θησέως 173 — Καλλιθέα
Βιβλία λογοτεχνικὰ—ἱστορικὰ — ἐπιστημονικὰ — κοινωνιολογικὰ — φιλοσοφικὰ — τέχνης — ἐγκυκλοπαιδικὰ κλτ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
Ἕνα καλοδεμένο βιβλίο εἶνε ὁ πιστότερος σύντροφος.
Ἡ καλλιτεχνικώτερη βιβλιοδεσία γίνεται στὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜΜ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ
(81 Ἀκαδημίας 81)

Εὔθυμοι διάλογοι

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ θυελλώδη προεκλογικὴ συγκέντρωσι, ὁ ἐπίδοξος ὑποψήφιος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ὕφος φεγγαροπαρμένου ἀνθρώπου, συζητοῦσε ἐπὶ τῶν γεγονότων μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πράκτοράς του.

— Ἔχω σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι, τοῦ τόνισε ὁ πράκτοράς του, ὅτι ἐπεβλήθης στὸ ἀκροατήριό σου. Στὴν προηγουμένη συγκέντρωσι τὸ κοινὸν ἦταν κάπως ἀτίθασο καὶ δὲν πίστευε στὰ λόγια σου. Τώρα ὅμως φαίνεται ὅτι ἀπόκτησες κάποια δημοτικότητα.

— Δημοτικότητα! τὸν διέκοψε ἀπογοητευμένος ὁ ὑποψήφιος. Γι' αὐτὸ μοὔρριξαν βρασμένα αὐγά;

— Τὸ ξέρω.. τὸ ξέρω.. Θυμήσου ὅμως ὅτι τὶς ἄλλες φορὲς σοῦ πετάγανε τοῦβλα!

*

Ἕνας Ἀμερικανὸς περιηγητὴς βρισκόταν στὴν Αὐστραλία καὶ ἕνας παληός του φίλος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ, τὸν φιλοξένησε γιὰ λίγες μέρες στὴ φάρμα του μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα προϊόντα τοῦ τόπου.

Ὅταν ἔκαμαν τὴν πρώτη τους ἀνιχνευτικὴ περιοδεία στὴ ζούγκλα, εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα κοπάδι ἀπὸ ταύρους.

— Τί ζῶα εἶνε αὐτά; ρώτησε ὁ Ἀμερικανός.

— Ταῦροι, τοῦ ἐξήγησε ὁ Αὐστραλός.

— Στὴν Ἀμερικὴ οἱ δικοί μας ταῦροι εἶνε τρεῖς φορὲς μεγαλείτεροι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔκαμε τὴν ἐμφάνισι ἕνα κοπάδι ἀπὸ πρόβατα, καὶ ὁ ἐπισκέπτης ρώτησε πάλι τί ζῶα εἶνε αὐτά.

— Πρόβατα, τοὖπε ὁ Αὐστραλός.

— Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦσαν λαγοί, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανὸς μὲ εἰρωνία.

Ὁ Αὐστραλὸς δάγκωνε τὰ χείλη του. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε γιὰ τὸ πείραγμα.

Προχώρησαν περίπου χίλια μέτρα, ὅταν εἶδαν νὰ διασχίζουν τὴν ζούγκλα μερικὰ καγκουρώ.

— Τί εἶνε αὐτά; ρώτησε πάλι ὁ Ἀμερικανός.

— Σαῦρες! τοῦ ἀπήντησεν ἐκδικητικὰ ὁ ἄλλος. Στὴν Ἀμερικὴ ἔχετε τόσον μεγάλες σαῦρες;

*

— Ἰουλία! Ξεύρεις, νοιώθεις τί θὰ πῆ ἔρως;

Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι στὴν ἀγαπημένη του σ' ἕνα φλογερὸ τόνο φωνῆς.

— Μάλιστα, ἀπήντησε ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του, σταθερά.

— Μά, πράγματι, εἶσαι βεβαία πὼς τὸ ξέρεις; τὴν ξαναρώτησε. Ὑπῆρξες ποτὲ τὸ ἀντικείμενον ἑνὸς αἰωνίου ἔρωτος; Αἰωνίου σὰν τὸν ἥλιο, διαπεραστικοῦ σὰν τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα καὶ ὑπερόχου καὶ ἀκτινοβόλου σὰν τὰ ἄστρα; Ἀγαπήθηκες καὶ ἀγάπησες ποτέ σου, Ἰουλία;

— Ἂν ἀγαπήθηκα; ψιθύρισε ἡ Ἰουλία. Μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μου ἔχω ἕνα δέμα ἀπὸ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ποὺ ἔχω λάβει καὶ τρία ἄλμπουμ γεμᾶτα ἀπὸ φωτογραφίες τῶν ἀνδρῶν ποὺ μὲ ἀγάπησαν... Καὶ μέσα στὸ μικρὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου μου ἔχω δέκα... βέρες! Μὲ ρωτᾶς ὕστερα ἂν ἀγαπήθηκα, ὅπως λές;

*

Ὁ φιλόδοξος νέος, ὑποψήφιος γιὰ τὴν κατάληψι μιᾶς δημοσίας θέσεως, ὑφίσταται τὶς ἀπαραίτητες ἐξετάσεις. Ὅλα πηγαίνουν θαυμάσια, ὅταν, διαβάζοντας τὸ τελευταῖο θέμα τῶν ἐρωτημάτων στὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο ν' ἀπαντήσῃ, βρέθηκε σὲ ἀμηχανία.

Τὸ ἐρώτημα ἐκεῖνο ἦταν τὸ ἑξῆς:

«Δόστε μας τὴν ποσότητα τοῦ ἐξαχθέντος καρβούνου ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ἔτους τῆς ἀρεσκείας σας».

Σκέφθηκε, ξανασκέφθηκε καὶ στὸ τέλος ἔγραψε μὲ ἀνακούφισι:

«Τὸ ἔτος 1492: 0».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέος ἢ νέα, ἐγγράμματος, δι' ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν γραφείου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» Πανεπιστημίου 36. Ὥρα 10—12 μ.

Ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ σελὶς μας

Μεγάλη Βρεττανία

Αἱ βρεττανικαὶ νῆσοι, κείμεναι εἰς τὰ Β. Δ. τῆς Εὐρώπης ἔχουν συνολικὴν ἔκτασιν 318.000 τ. χιλ., καὶ ἀπαρτίζονται ἀπὸ τὰς νήσους τῆς Μεγάλης Βρεττανίας (ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Οὐαλλίας, καὶ τῆς Σκωτίας) καὶ τῆς Ἰρλανδίας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν μεγάλων τούτων νήσων, ὑπάρχει καὶ πλῆθος μικρῶν εἰς τὰ παράλια, αἱ σπουδαιότεραι δὲ ἐξ αὐτῶν εἶνε: Αἱ Ὀρκάδες, Ἑβρίδες, Σχετλανδικαὶ καὶ αἱ Ἀγγλο—Νορμανδικαί, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς γαλλικῆς Νορμανδίας.

Ἡ Μ. Βρεττανία κατοικουμένη ἀρχικῶς ὑπὸ Κελτῶν, κατεκτήθη βραδύτερον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ Μεσαίωνος εἰσέβαλον εἰς αὐτὴν λαοὶ γερμανικοὶ (Ἄγγλοι καὶ Σάξωνες), Σκανδιναυοί, Δανοί, καὶ τέλος οἱ ἐκ Γαλλίας Νορμανδοί.

Αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι παρ' ὅλην τὴν μικρὰν των σχετικῶς ἔκτασιν, ἔχουν πληθυσμὸν 47.453.000 κατοίκων, ἤτοι πυκνότητα 154 κατ. κατὰ τετρ. χιλ., εἶνε δὲ ἡ μεγαλειτέρα πυκνότης τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὁλλανδίας.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία, εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα Συνταγματικὴ μοναρχία μὲ κληρονομικὸν βασιλέα, μὲ δύο βουλάς, τὴν τῶν Λόρδων καὶ τὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἡ τῶν Κοινοτήτων ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ σπουδαιοτέρα, ἐκλέγεται διὰ γενικῆς ψηφοφορίας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Τὰ 4)5 τῶν κατοίκων τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἡ ὁποία εἶνε κράτος κατ' ἐξοχὴν βιομηχανικόν, κατοικοῦν τὰς πόλεις, ἔχει συνεπῶς τὰς περισσοτέρας καὶ μεγαλειτέρας πόλεις, κειμένας κυρίως εἰς τὰς βιομηχανικὰς περιοχάς.

Πρωτεύουσα εἶνε τὸ Λονδῖνον μὲ 5.000.000 κατοίκους (μετὰ τῶν προαστείων του δὲ 8.000.000). Εἶνε ἡ δευτέρα πόλις, ἀλλὰ ὁ πρῶτος λιμὴν τοῦ κόσμου. Κτισμένη ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ταμέσεως, εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 70 χιλ. ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἄλλαι σπουδαῖαι πόλεις εἶνε: ἡ Ὀξφόρδη καὶ Καίμπριτς (πανεπιστημιακαί), Πλύμουθ, Πόρτσμουθ, Σάουθαμτον, Ντόβερ καὶ Κάρδιφ (σπουδαῖοι λιμένες), Βίρμιγχαμ, Μάντσεστερ, Λίβερπουλ, Σέφιλδ καὶ Νιουκάστελ (βιομηχανικαὶ πόλεις). Τέλος τὸ Ἐδιμβοῦργον, πρωτεύουσα τῆς Σκωτίας, ἡ Γλασκώβη, ἡ δευτερα πόλις τῆς Μ. Βρεττανίας μὲ 1 ἑκατομ. καὶ τὸ Δουβλῖνον πρωτεύουσα τῆς Ἰρλανδίας.

Ἡ Ἀγγλία, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀποικιακὴ δύναμις τοῦ κόσμου. Τὸ ἀποικιακὸν της κράτος ἐκτεινόμενον ἐφ' ὅλων τῶν ἠπείρων, περιλαμβάνει τὸ 1)4 τῆς Γῆς, ἔχει δηλαδὴ ἔκτασιν 35.000.000 τ. χιλμ. καὶ ἄνω τῶν 400 ἑκατ. κατοίκων. Αἱ σπουδαιότεραι ἀποικίαι τῆς Ἀγγλίας εἶνε αἱ Ἰνδίαι, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νότιος Ἀφρική, ὁ Καναδᾶς κλπ. Κατέχει στρατηγικὰς θέσεις ἐφ' ὅλων τῶν μεγάλων θαλασσῶν ὅπως: τὸ Γιβραλτάρ, τὸ Σουέζ, τὴν Μάλταν, τὸ Ἄδεν, τὴν Σιγκαπούρην κλπ.

Τὸ κελάδημα τοῦ βιβλίου

Ἀφοῦ βρισκόμεθα καὶ ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο παράξενη καὶ παράδοξη, ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ καὶ γὼ τὸ δικό μου: «ὅτι ἄκουσα κάποιο βιβλίο νὰ τραγουδῆ...». Περίεργο! Ἔτσι δὲν εἶνε; Ἀλλ' ὅμως πραγματικότης. Εἶνε ἕνα βιβλίο... ἐπὶ τῶν πουλιῶν... Ἀλλὰ τὰ πουλιὰ κελαδοῦν ὥστε καὶ τὸ βιβλίο... Γιὰ νὰ δείξωμε τὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ ποὺ πῆρε τὸ βιβλίο π.χ. στὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου γιὰ τὸ καναρίνι, ὑπάρχει ἕνας μικρὸς δίσκος βαλμένος καταλλήλως μέσα στὸ βιβλίο. Ὁ δσίκος αὐτὸς ἔχει πάρει ὅμως τὴ φωνὴ τοῦ καναρινιοῦ... Ἔτσι ἔχετε μιὰ τέλεια ἐξήγησι... Γιὰ νὰ συγγράψουν αὐτὸ τὸ βιβλίο ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ τὸ κατασκευάσουν ἀσχολήθηκαν δυὸ διάσημοι καθηγηταί: ὁ Μίκελσον καὶ ὁ Κόχ. Τὸ βιβλίο φέρει τὸ ὄνομα: «Songs of The Wild Birds». Καὶ αὐτὸ θὰ πῆ «Τραγούδια τῶν ἀγρίων πουλιῶν»...

Ἡ ρόμπα -πορτραῖτο

Θέλετε νὰ μάθετε ποιὰ εἶνε ἡ τελευταία μόδα γιὰ τὶς κομψευόμενες...—ἡ καλλίτερα γιὰ μιὰ μοναχὰ ἀπὸ αὐτὲς πὄχει τὴν τιμὴ νἆνε Λονδοέζα — εἶνε ἡ λαίδη Ἥρλ. Αὐτὴ φέρει μιὰ ρόμπα πάνω στὴν ὁποία εἶνε κεντημένο, καὶ σὲ πολλὲς μεριές, τὸ πορτραῖτο της. Τὄκαμε κάποιος ξακουστὸς ζωγράφος. Τὸ παράδειγμα φαίνεται νὰ τὸ ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες μοντέρνες... καὶ κομψευόμενες... Ἀλλὰ ἂν τύχῃ ὅμως ἡ μόδα νὰ φθάσῃ καὶ ὡς ἐδῶ, τότε μοῦ φαίνεται ὅτι ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ σας πορτραίτου θὰ προτιμήσετε κάποιο ἄλλο: τῆς μαμμᾶς σας ἢ τοῦ προσώπου ποὺ ἀγαπήσατε πολύ... Τότε θὰ εἶσθε πιὸ μοντέρνες...

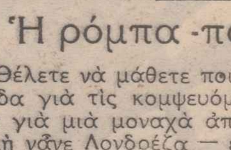

Ὁ Κινηματογράφος

Ὅλοι νομίζουν πὼς ὁ κινηματογράφος εἶνε ἐφεύρεσις τῶν τελευταίων χρόνων. Ἀπατῶνται ὅμως. Ὁ μέγας Γάλλος φυσιοδίφης Μαρεῦ, ποὺ ἐγεννήθη εἰς τὴν Μπὸνν στὰ 1830, κατώρθωσε πρῶτος νὰ ἔχῃ, διὰ τῆς φωτογραφίας, τὰς φάσεις τῶν κινήσεων καὶ τὴν ἀπόδοσιν τούτων εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἤδη, ἀπὸ τὸ 1840, ὁ Βέλγος φυσικὸς Πλατὼ εἶχεν ἐπινοήσει τὸ Ζωοτρόπιον, τὸ ὁποῖον, διὰ ταχείας περιστροφῆς ἔκανε νὰ παρελαύνῃ μπρὸς στὰ μάτια τοῦ θεατοῦ σειρὰ εἰκόνων, ἀποδίδοντες ἔτσι τὶς διάφορες φάσεις τῆς ἁπλῆς κινήσεως καὶ δίδοντες ἐν γένει τὴν ἐντύπωσιν τῶν κινήσεων ταχυδακτυλουργῶν, ἀκροβατῶν κλπ. Ἐπρόκειτο, ἐννοεῖται, περὶ παιγνιδιοῦ, ὡστόσο ὅμως αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχή.

Εἰς τὰ 1887 ὁ Μαρεῦ ἐπραγματοποίησε τὴν χρονοφωτογραφίαν, μὲ τὴν ὁποίαν κατώρθωσε, μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, νὰ παίρνῃ πολλὲς φωτογραφίες, κάθε μιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐν συνεχείᾳ ἀνταπεκρίνετο σὲ μιὰ φάσι κινήσεως. Ἔπειτα, διὰ τῆς παρελάσεως, πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τῆς σειρᾶς τῶν εἰκόνων ἐπὶ θετικοῦ, χάρις στὴ διατήρησι τῆς ἐντυπώσεως ὑπὸ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, ἐπέτυχε τὴν ἀντίληψιν τῆς συνεχοῦς κινήσεως.

Τέλος, στὸ 1895, ὁ Ἔντισσον ἐδημιούργησεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του τὸν ἀρχέτυπον κινηματογράφον, χρησιμοποιήσας τὴν ἐκ κυτταρίνης ἀτέρμονα ταινίαν, ποὺ ἀπεκλήθη «φίλμ».

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ — ποὺ τὴν ὠνόμασε «Κινητοσκόπιον» — συνίστατο ἀπ' τὴν ταινίαν ἐξελισσομένην ἐντὸς κιβωτίου διὰ συστήματος ὀδοντωτῶν τροχῶν, καὶ ἀπὸ δύο προσοφθαλμίους φακούς, διὰ τῶν ὁποίων ὁ θεατὴς ἔβλεπε διαφόρους σκηνάς, π. χ. πυγμαχίας, σπαθασκίας κλπ. εἰς εἰκόνας στερεοσκοπικάς.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρόν, δυὸ κατασκευασταὶ φωτογραφικοῦ χάρτου εἰς τὴν Λυών, οἱ ἀδελφοὶ Λουμιέρ, παίρνοντες ὡς βάσιν τὸ «Κινητοσκόπιον» τοῦ Ἔντισσον, ἐσκέφθησαν νὰ προβάλλουν τὶς εἰκόνες του ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ἔτσι ἀπέμειναν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κινηματογράφου ὡς ἱδρυταί του.

Τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν

Ἐνόσῳ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ ᾆσμα τῶν πουλιῶν σ' ὅλα τὰ μέρη, στὴ Γερμανία παρουσιάζεται ἕνας σοφός, ὁ ὁποῖος ἀνακαλύπτει καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὰ πουλιὰ ὄχι μονάχα κελαϊδοῦν, ἀλλὰ καὶ ὁμιλοῦν. Καθὼς ξεύρετε, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου δὲ λαλοῦν τὴν ἴδια γλῶσσα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ πουλιὰ ποὺ δὲ λαλοῦν ὅλα τὴν ἴδια γλῶσσα, ἀλλὰ πολλὲς διαλέκτους.

Ὁ ἠλεκτρικὸς λαμπτὴρ

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Ἔντισσον ἤρχισεν ἀπὸ τὸ 1879 τὰς ἐρεύνας του διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος. Ἐπυράκτωσε πρῶτον ἕνα σύρμα ἀπὸ λευκόχρυσον, κλεισμένον εἰς ὑαλίνην σφαῖραν κενὴν ἀέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικά, ἀντεκατέστησε τὸ σύρμα μὲ τρίχα ἐξ ἄνθρακος, ἀφοῦ πρῶτον ἐβεβαιώθη ὅτι καταλληλότερες ἦσαν οἱ ἀπηνθρακωμένες ἶνες τοῦ μπαμποῦ τῆς Ἰαπωνίας.

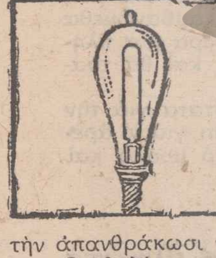

Ἐτελειοποίησε τότε τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπανθράκωσι τῶν ἰνῶν καὶ τὴν κένωσιν τῶν ὑαλίνων σφαιρῶν καὶ εἰς τὰ 1881 παρουσίασε στὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τέλειον σύστημα φωτισμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔλειπεν οὔτε ὁ μετρητὴς ποὺ ἐδείκνυε στὸν πελάτην τὴν ποσότητα τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ποὺ κατηνάλωσε.

Ἀπὸ τότε, ὁ διὰ πυρακτώσεως φωτισμὸς ἐτελειοποιήθη καταπληκτικά. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ χρησιμοποίησις σπανίων μετάλλων ἐπέτρεψε τὴν ἐπάνοδον εἰς τὰ μεταλλικὰ σύρματα, κλεισμένα μέσα σὲ σφαῖρες γυάλινες. Ἡ τιμὴ ὅμως τῆς ἐφευρέσεως ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἔντισσον.

Ἡ Ναυτικὴ ἀεροπορία

Στὴ Γερμανία ἀναδιοργανώνεται τώρα τὸ ὅπλο τῆς ναυτικῆς ἀεροπορίας μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐξοπλισμῶν, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχε ὁ «Φύρερ».

Ἡ ἀεροπορία καθωρίσθη καὶ ἐπισήμως ὡς αὐτοτελὲς «τρίτον» ὅπλον. Οἱ ναυτικοὶ ἀεροπόροι ἀνέλαβον τὴν ἄμυναν τῶν ἀκτῶν καὶ τῶν πλοίων ἀπὸ τοῦ ἀέρος.

Εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀεροπορίας, ὑπάγονται καὶ ὅλαι αἱ ἀεροπορικαὶ ἐγκαταστάσεις τῶν ἀκτῶν. Εἰς τὰς μοίρας ναυτικῆς συνεργασίας ἀνετέθη ἡ προστασία τῶν ἀκτῶν, ἀεροδρομίων καὶ ἀερολιμένων καθὼς καὶ ἡ ὑπηρεσία προφυλακῆς καὶ ἀνιχνεύσεως τοῦ στόλου.

Καὶ τὰ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα ἐμφανίζονται μὲ σκοποὺς ἀμυντικούς. Θὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸς προστασίαν ἀπὸ τῶν ἐναερίων ἐπιθέσεων. Ἀνιχνευτικὰ μὲ μεγάλην ὀπτικὴν ἀκτῖνα καὶ ἰσχυρὸν ὁπλισμόν, μὲ πλήρωμα ἀρκετῶν ἀνδρῶν, ἀναγγέλλουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς πτήσεως διὰ τοῦ ἀσυρμάτου εἰς τοὺς παρακτίους σταθμούς, καὶ τὸν στόλον. Τὰ βομβαρδιστικὰ ὅμως ἀεροπλάνα εἶνε χρήσεως καθαρῶς ἐπιθετικῆς, προοριζόμενα διὰ τὸν βομβαρδισμὸν ἐχθρικῶν πλοίων.

Διὰ τῆς δημιουργίας νεφῶν προκαλύψεως δύνανται ν' ἀποκρυβοῦν αἱ κινήσεις τοῦ στόλου.

Εἰς τὸν γερμανικὸν στόλον σήμερα κάθε μεγάλο πολεμικὸ πλοῖο ἔχει ἕνα ἢ δύο ἀεροπλάνα μαζί του, τὰ ὁποῖα ἀπολύονται ἀπὸ τὸ κατάστρωμα διὰ καταπέλτου. Αὐτὰ εἶνε τὸ «μάτι τοῦ στόλου» καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ὡς ἀπαραίτητος συνοδὸς τῶν πλοίων εἰς κάθε ἐπιχείρησίν των. Ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μὲ τὸν στόλον ἡ ἀεροπορία ἀποτελεῖ σήμερον ἓν ἀπὸ τὰ στηρίγματα τῆς γερμανικῆς δυνάμεως.

Οἱ Φάροι

Ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἐτόλμησαν νὰ διακινδυνεύσουν τὴ ζωή τουὸ ταξειδεύοντας στὴ θάλασσα, αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλίσουν — ἰδίως γιὰ τὴ νύχτα — τὴν ἐπιστροφή των στὸ λιμάνι. Ἄλλωστε εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορία πὼς ὑπῆρξεν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων φάρος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, ὁ ἐφευρέτης τοῦ φάρου μεγάλης ἀκτῖνος εἶνε ὁ ἀρχιμηχανικὸς Γκυγιὲν ντὲ Τελέρ. Πρὶν ἀπ' αὐτόν, εἶχαν δοκιμάσει φάρους μὲ λάμπες λαδιοῦ, πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες τοποθετοῦσαν σφαιρικὰ κάτοπτρα. Ἀλλ' ἡ συγκέντρωσις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων δὲν ἐπετυγχάνετο καὶ οἱ φάροι δὲν εἶχαν «ἀπόστασιν».

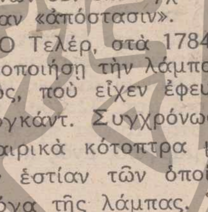

Ὁ Τελέρ, στὰ 1784, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν λάμπα μὲ διπλὸ ρεῦμα ἀέρος, ποὺ εἶχεν ἐφευρεθῆ τότε ἀπὸ τὸν Ἐργκάντ. Συγχρόνως ἀντεκατέστησε τὰ σφαιρικὰ κάτοπτρα μὲ παραβολικά, εἰς τὴν ἑστίαν τῶν ὁποίων ἐτοποθέτησε τὴ φλόγα τῆς λάμπας. Ἡ ἐκτοξευθεῖσα δέσμη ἦταν κυλινδρικὴ καὶ εἶχε μεγαλειτέραν ἀπόστασιν. Κατόπιν ἐσκέφθηκε νὰ συγκεντρώσῃ πολλὲς λάμπες μὲ κάτοπτρα καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὸ σύνολον ἐπάνω σὲ μιὰ βάσι ποὺ περιεστρέφετο μὲ μηχανισμὸν ὡρολογίου. Ἔτσι ἐδημιουργήθη ὁ πρῶτος περιστρεφόμενος φάρος, τὸν ὁποῖον μετέβαλαν, διὰ συστήματος διακοπῆς, εἰς φάρον μὲ διαλείψεις ἢ διὰ παρεμβολῆς γυαλιῶν χρωματιστῶν, εἰς φάρον «μὲ τομεῖς».

Ἐλβετία.—

Ἡ Ἐλβετία κειμένη μεταξὺ Γαλλίας, Γερμανίας, Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας, εἶνε χώρα καθαρῶς ἠπειρωτική, οὐδόλως περιβρεχομένη ὑπὸ θαλάσσης. Ἔχει ἔκτασιν 41.298 τετρ. χιλ. καὶ σχεδὸν 4 ἑκατομμύρια κατοίκους. Εἶνε ἑπομένως κράτος μικρόν, ἀλλὰ πολὺ γνωστὸν διὰ τὰς φυσικάς του καλλονάς, τὴν πολιτικήν του ὀργάνωσιν καὶ τὴν οἰκονομικήν του ἀκμήν.

Ἡ Βέρνη, εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ κρατιδίου αὐτοῦ, μὲ 110 χιλ. κατοίκους.

Κυριωτέρα ὅμως πόλις εἶνε ἡ Ζυρίχη μὲ 220 χιλ. κατοίκους. Εἶνε πόλις βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορική, ἀποτελεῖ δὲ τὸ κέντρον τῆς γερμανικῆς Ἐλβετίας. Ἄλλαι πόλεις εἶνε ἡ Γενεύη, (ἕδρα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν), ἡ Λωζάνη, ἡ Νευσατέλ, κλπ.

Ἡ Ἐλβετία ἀποτελεῖ ἀπὸ τοῦ 1815, κράτος οὐδέτερον, εἶνε δὲ ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία ἐξ 22 καντονιῶν ἀπὸ τοῦ 1874. Ἀφ' ἑτέρου, εἶνε δὲ μία ἀπὸ τὰς πλέον πυκνοκατῳκημένας χώρας τοῦ κόσμου, ἐὰν ὑπολογίσωμεν ὅτι τα 2)5 τῆς χώρα αὐτῆς εἶνε ἀκατοίκητα ὡς καταλαμβανόμενα ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων καὶ λιμνῶν.

Οἱ Ἐλβετοὶ διαφέρουν μεταξύ των καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὸ θρήσκευμα. Εἰς τὰ βορειοανατολικὰ ὁμιλοῦν τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, ὅλοι δὲ σχεδὸν εἶνε προτεστάνται. Εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ ὁμιλοῦν τὴν γαλλικὴν καὶ εἶνε καθολικοί, εἰς τὸ δὲ Ν. Α. μέρος, ὁμιλεῖται ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα καὶ οἱ ὁμιλοῦντες αὐτὴν εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον καθολικοί.

Παρ' ὅλας ἐν τούτοις τὰς ἀνωτέρω διαφοράς, ἡ Ἐλβετία παρουσιάζει θαυμασίαν καὶ ἰσχυρὰν ἑνότητα. Οἱ Ἐλβετοὶ εἶνε ἄνθρωποι δραστήριοι, ἐργατικοὶ καὶ πειθαρχικοί, ἔχουν εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸν αἴσθημα τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀγαποῦν πολὺ τὴν πατρίδα των.

Τὸ χρῶμα τῶν μπιλλιάρδων

Στὴν Εὐρώπη ἄλλαξε ἡ μόδα γιὰ τὰ μπιλλιάρδα... Ἀληθινὴ ἐπανάστασις στοὺς μπιλλιαρδιστές... Καταργεῖται τοῦ λοιποῦ τὸ πράσινο... θεωρούμενο ὡς ἀκατάλληλο πιά...καὶ παίρνει τὴ θέσι του τὸ κόκκινο. Τὸ τελευταῖο αὐτό, λένε, εἶνε πιὸ εὔθυμο καὶ πιὸ ζωντανό. Ἐπὶ πλέον δὲν πειράζει καὶ τόσο στὰ μάτια.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ εἶνε πολὺ ντελικάτη!

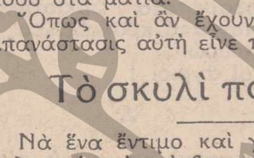

Τὸ σκυλὶ ποὺ σώζει

Νὰ ἕνα ἔντιμο καὶ γενναῖο σκυλὶ ποὺ τελευταῖα σὲ μιὰ βρεττανικὴ ἀποικία ἐξύπνησε τὴ νύκτα ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ ἀφεντικό του μὲ τὰ ἄγρια καὶ παράξενα γαυγίσματά του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα γενόταν ἕνας τρομερὸς σεισμὸς καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ του κατέρρεε...

Ὁ σκύλος εἶχε σώσει μὲ τὴν ἔγκαιρο ἐπέμβασι τὴ ζωὴ τοῦ κυρίου του. Φαίνεται ὅτι τὰ ἄλογα, οἱ σκύλοι, οἱ γάτες, προαισθάνονται καλὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ τοὺς προαναγγέλλουν. Καλὸν θἆνε νὰ μὴ ἀδιαφορῆτε ὅταν τὰ ζῶα αὐτὰ σᾶς προειδοποιοῦν μὲ τὶς κινήσεις, τὰ γαυγίσματα καὶ τὰ νιαουρίσματα ποὺνε κατ' ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ φρικτώτερα σημάδια τοῦ κινδύνου.

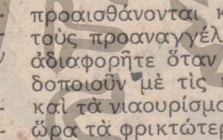

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
Ἀπαραίτητος δι' ὅλους τοὺς ὑγιεῖς καὶ δι' ὅλους τοὺς πάσχοντας
Διευθυντὴς Κ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ ἰατρὸς — ὑγιεινολόγος, Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου
Ἐκυκλοφόρησαν οἱ τόμοι 1—8
Ἕκαστος πρὸς δραχμ. 10 (ἐπαρχιῶν 13)

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΩΝ

Τὸ ἐθνογραφικὸ μουσεῖο τοῦ Βερολίνου ἀνέθεσε στὸν διάσημο γιὰ τὶς ἐξερευνητικὲς ἀποστολές του καθηγητὴ Νέβερμαν νὰ ταξιδέψῃ στὶς θάλασσες τοῦ Νότου καὶ νὰ συλλέξῃ γιὰ λογαριασμό του νεκροκεφαλές, προσωπεῖα κλπ. μακάβρια ἀντικείμενα, δείγματα τῶν καννιβαλικῶν ἐθίμων τῶν ἀγρίων φυλῶν ποὺ κατοικοῦν στὰ νησιὰ τῶν θαλασσῶν ἐκείνων.

Ὁ Νέβερμαν ἐγκαταστάθηκε στὴν ἀρχὴ στὴ Μερώη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ὀλλανδικῆς Νέας Γουϊνέας, κι' ἀπὸ κεῖ ἔκαμε ἀρκετὲς ἐξερευνητικὲς ἐκδρομὲς κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ νησιοῦ καθὼς καὶ στὰ τρία ποτάμια του, τὸ Μάρα, τὸ Ντισκοὺλ καὶ τὸ Μπιάν.

Ἔπειτα εἰσέδυσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, μολονότι εὕρισκε πολλὲς δυσκολίες, ἐξ αἰτίας τοῦ βατώδους ἐδάφους.

Πληρώνοντας τοὺς νεαροὺς ἰθαγενεῖς «Παπούα» μὲ γυαλικά, σουγιάδες, καρύδια τῆς Ἰάβας καὶ καπνὸ καὶ σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις μὲ μιὰ...κολώνια (ποὺ θεωροῦν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐτυχίας τὴν ἀπόκτησί της) ὁ Νέβερμαν βρῆκε ἀρκετοὺς ὁδηγοὺς καὶ ἀχθοφόρους, ποὺ τοῦ κουβαλοῦσαν τὰ πράγματά του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ παρθένα δάση.

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς ὑποδέχονταν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸν ἐξερευνητή, ἐξ αἰτίας τῆς γενναιοδωρίας του καὶ τὸν φιλοξενοῦσαν στὶς καλύβες των.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχαν καλύβες, οἱ ἀχθοφόροι ἔμπηγαν στὴ γῆ μερικὰ παλούκια, ἐκάρφωναν γύρω φλοῦδες ἀπὸ κορμοὺς εὐκαλύπτων καί, μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔφτιαχναν μιὰ καλύβα.

Ὁ Νέβερμαν ἤξερε πῶς, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, οἱ περισσότεροι ἰθαγενεῖς ἦσαν «κυνηγοὶ κεφαλῶν», μὰ δὲν τοὺς φοβότανε.

Οἱ ἄγριοι καννίβαλοι προτιμοῦσαν τὰ κεφάλια τῶν ἰθαγενῶν καὶ δὲν ἔδιναν καμμιὰ σημασία στὰ εὐρωπαϊκά.

Σπανίως ἀποκεφάλιζαν ἕναν ξένο καὶ τότε μόνον ὅταν εἶχε προσβάλλει τὴν οἰκογενειακή τους τιμή.

Τὸ κορμί του τὸ τρώγανε καὶ τὸ κεφάλι του τὸ ταρίχευαν σύμφωνα μὲ τὶς συνήθειές τους κι' ἐκεῖνοι τὸ κρεμοῦσαν στὴ ζώνη τους, τρόπαιο φρικῶδες καὶ ἀπαίσιο.

Δὲν θεωροῦν ἔγκλημα τὸ νὰ κόψουν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου. Τοὐναντίον ὅμως ἔγκλημα θεωροῦν τὸ νὰ πετάξουν τὸ κορμί του καὶ νὰ μὴ τὸ φᾶνε.

⁂

Ὁ Νέβερμαν, χάρις στὰ πλούσια δῶρα ποὺ χάριζε στοὺς ἰθαγενεῖς, κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴ φιλία τῶν «κυνηγῶν κεφαλῶν».

Ὁ διοικητὴς τοῦ Ὀλλανδικοῦ νησιοῦ, μαθαίνοντας τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του, τοῦ εἶχε προσφέρει μερικὰ κρανία, ταριχευμένα κατὰ τὴ μέθοδο τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅταν λοιπὸν τὸν εἶδαν οἱ ἄγριοι, ἐνόμισαν πὼς κι' ὁ Νέβερμαν ἤτανε...κυνηγὸς νεκροκεφαλῶν καὶ τόση φήμη ἀπέκτησε, ὥστε ἕνας νεαρὸς Παπούα ἦρθε μιὰ μέρα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν υἱοθετήσῃ, «γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα καλὸς κεφαλοκυνηγὸς σὰν κι' ἐκεῖνον!».

Ὁ Νέβερμαν πραγματικὰ τὸν υἱοθέτησε καί, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, κατώρθωσε νὰ μυηθῇ σὲ πολλὰ μυστήρια τῆς θρησκείας τῶν Παπούα.

Κάθε οἰκογένεια Παπούα, λατρεύει κι' ἕνα δικό της «δαίμονα» ἀπὸ τὸν ὁποῖον πιστεύει πὼς κατάγεται.

Ἔτσι π,χ. ὁ νεαρὸς ἰθαγενής, ποὺ υἱοθέτησε ὁ Νέβερμαν, ἐπίστευε πὼς καταγόταν ἀπὸ τὸν «δαίμονα τοῦ κακαόδεντρου!»

Οἱ Παπούα πιστεύουν πὼς οἱ «δαίμονες» αὐτοὶ τοὺς ἐχάρισαν ὅλο τὸ φυσικὸ πλοῦτο τοῦ νησιοῦ των καὶ τοὺς σέβονται πολύ.

Γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπονται γάμοι ἀνάμεσα σὲ δυὸ οἰκογένειες ποὺ ἔχουν κοινὸ «ποτάμι» τὸν ἴδιο δηλαδὴ δαίμονα.

Ὅταν ἐδέχθηκαν στὴ φυλή τους τὸν Νέβερμαν, τοῦ ζήτησαν πρῶτα νὰ ὁρκιστῇ μὲ φοβεροὺς ὅρκους πὼς ἡ γυναίκα του δὲν ἀνῆκε στὸ ἴδιο «ποτάμι» μ' αὐτόν.

Ὁ Νέβερμαν, σοβαρώτατα ὡρκίστηκε πὼς ἡ δική του οἰκογένεια καταγόταν ἀπὸ κροκοδείλους ἐνῷ τῆς γυναίκας του ἦταν ἀπὸ καγκουρῶ.

Ἔτσι ἡσύχασαν οἱ ἄγριοι !

⁂

Οἱ «κυνηγοὶ τῶν κεφαλῶν» συχνὰ κάνουν πολέμους μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ καὶ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ κόψουν κεφάλια.

Ὅσους αἰχμαλώτους πιάνουν τοὺς ἀποκεφαλίζουν κι' ἔπειτα, μ' ἐπιδέξιο τρόπο, ἀφαιροῦν τὸ μυαλὸ καὶ τὶς σάρκες, τὸ καπνίζουν καὶ τὸ δέρμα ρικνώνεται πάνω στὰ χόρτα, μὰ κόποτε τὰ παραγεμίζουν, βγάζοντας τὰ κόκκαλα.

Κι' ἔτσι βλέπει κανεὶς νεκροκεφαλὲς ποὺ διατηροῦν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, καὶ ποὺ εἶνε μικρὲς σὰν πορτοκάλλια.

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἔδωσε μερικὲς νεκροκεφαλὲς

Ἀπ' αὐτὰ τὰ μακάβρια τρόπαια συνέλεξεν ἀρκετὰ ὁ καθηγητὴς Νέβερμαν καὶ τὰ μετέφερε στὴν Εὐρώπη.

Τώρα γεμίζουν μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἐθνογραφικοῦ μουσείου τοῦ Βερολίνου, ὅπου χιλιάδες ἐπισκεπτῶν τὰ κυττάζουν μὲ φρίκη καὶ δέος.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΦΟΝ ΣΧΟΦΦΕΡ

(.Ο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» ἀρχίζει σήμερα μιὰ πρωτότυπη καμπάνια, εἰς τὴν ὁποίαν καλοῦνται ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται καὶ ὅλαι αἱ ἀναγνώστριαι ν' ἀπαντήσουν :ΠΩΣ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΑΝΔΡΑ ; ΤΗΝ ΙΔΑΝΙΚΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ; Δημοσιεύομεν κατωτέρω δύο ἀριστουργηματικὰ ἄρθρα ποὺ δείχνουν τὶς ἀμφιβολίες ποὺ ἔχει κάθε φῦλο γιὰ τὸ ἄλλο. Σεῖς ἀναγνῶσται, πῶς φαντάζεσθε τὴν ἰδανικὴν γυναῖκα ; Καὶ σεῖς, ἀναγνώστριαι, πῶς φαντάζεσθε τὸν ἰδανικὸν ἄνδρα ; Ἀπαντήσατε στὸ ἐρώτημά μας. Οἱ ὡραιότερες ἀπαντήσεις θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸν «ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ»)

ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΘΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

ΠΩΣ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΑΝΙΚΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ;

ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, νομίζω, ὅτι εἴμαστε πιὸ ἀνεκτικὲς στοὺς ἄνδρες ἀπ' ὅσον εἶνε ἐκεῖνοι σὲ μᾶς. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὴν φύσι καὶ τὴν ἀνατροφὴ ποὺ ἔχουν οἱ ἄνδρες εἰς τὸ ν' ἀποκτοῦν ὅ,τι ζητήσουν. Φυσικὰ κι' ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἔχουμε τὸ ἴδιο φυσικὸ ὁρμέμφυτο, σὲ πολλὲς ὅμως περιπτώσεις ὑποχρεωνόμαστε νὰ καταπιέζουμε τὴν φυσικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσι τοῦ χαρακτῆρος μας, ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε διαφορετικὰ καὶ μὲ τὴν συνήθεια αὐτὴ ποὺ ἀποκτοῦμε γινόμαστε ὑπομονετικὲς χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε.

Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἕνας καλὸς δάσκαλος τῆς φιλοσοφίας καὶ ὅπως εἶνε γνωστὸν ἡ φιλοσοφία ἐνθαρρύνει τὴν ἀνοχή. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅπως οἱ ἄνδρες λένε ὅτι ἔχουμε πολλὰ ἰδιώματα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν καὶ νὰ δικαιολογήσουν, ἔτσι κι' ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Ὅ,τι μᾶς κάμει ἐξ ἀρχῆς ἐντύπωσι καὶ τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε εἶνε ὅτι μετὰ τὸν γάμο του ὁ ἄνδρας θυμώνει γιὰ ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ καὶ τρόπους τῆς γυναίκας του, τὰ ὁποῖα ὅμως πρὶν τὴν παντρευτῇ τὸν ἐγοήτευαν. Π. χ. ἔχω ὑπ' ὄψει μου πολλὰ παραδείγματα ἀνδρῶν ποὺ ἀγάπησαν κορίτσια ἐλαφρόμυαλα, τῶν ὁποίων ἡ ἄγνοια, ἡ ἐπιπολαιότης καὶ οἱ παιδικοὶ τρόποι τοὺς εἶχαν σκλαβώσει... Καὶ τοῦτο γιατὶ γινόντουσαν προστάτες τους, δάσκαλοι καὶ καθοδηγητές τους. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς σκλαβώνουν γιατὶ ἔχουν ἔδαφος πρόσφορον νὰ δείξουν τὴν ἀνωτερότητά τους. Ὅταν ὅμως παντρεύτηκαν μὲ τὰ εἴδωλά τους, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀθῶα καὶ εὐχάριστα ἐλαττώματα γίνονται ἐνοχλητικά.

Ἕνα ἄλλο ἀκατανόητο γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνδρῶν εἶνε ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν... γνωρίζονται μὲ τὶς ὑπηρέτριες, τὶς γκαρσόνες, τὶς ταξιθέτριες καὶ πολλὰ ἄλλα ἐργαζόμενα κορίτσια. Γελοῦν μαζί τους. Τὶς πειράζουν. Συμπεριφορὰ τὴν ὁποία ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν δείχνουμε μὲ τὰ γκαρσόνια καὶ τοὺς εἰσπράκτορες τῶν λεωφορείων. Αὐτὴ τὴν ἔλλειψι τάκτ καὶ ἀξιοπρεπείας στοὺς ἄνδρες δὲν μποροῦμε νὰ τὴν καταλάβουμε.

Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ἐπίσης γιατὶ οἱ ἄνδρες ἀρέσκονται νὰ δίδουν πληροφορίες καὶ ἰδίως σὲ γυναῖκες! Ἕνας ἄνδρες δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ ἂν προηγουμένως δὲν πῇ ὅ,τι ξέρει ἢ ὅ,τι νομίζει πὼς ξέρει. Οἱ περισσότερες ἀπὸ μᾶς τὶς γυναῖκες εἴμαστε ἀρκετὰ ἔξυπνες ὥστε ν' ἀντιλαμβανώμεθα αὐτὴ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀνδρῶν. Ρωτῆστε ἕναν ἄνδρα μιὰ πληροφορία ὅ,τι δήποτε ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ θὰ τσακιστῇ νὰ σᾶς φωτίσῃ μὲ τὶς γνώσεις του.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες μᾶς εἰρωνεύονται χονδροειδέστατα γιὰ τὴν ἄγνοιά μας. Ὡστόσο κάθε ἔξυπνη γυναίκα ξέρει ὅτι γιὰ ν' ἀρέσῃ στὸν ἄνδρα πρέπει νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἔχει τὸ μυαλὸ καὶ τὴν μόρφωσι ἑνὸς παιδιοῦ δώδεκα χρονῶν.

* * *

«Κατὰ γενικὸ κακόνα οἱ ἄνδρες ὁμολογοῦν μὲ εἰλικρίνεια ὅτι μισοῦν τὶς «μορφωμένες γυναῖκες». Ἀντιθέτως ἐκτιμοῦν καὶ σέβονται τοὺς μορφωμένους ἄνδρες καὶ τρελλαίνονται γιὰ τὴν συντροφιά τους. Μποροῦν ν' ἀκοῦν ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες ἕναν ἀνώτερό τους. Γιατὶ λοιπόν, νὰ μὴν δείχνουν τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον ὅταν συζητοῦν μὲ μιὰ ἀνώτερα τους γυναῖκα, ἀλλὰ νὰ μὴ θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὑπάρχει κάτι ποὺ δὲν τὸ γνωρίζουν;

Κι' ὅμως ὑπάρχει κάτι ποὺ οἱ ἄνδρες οὐδέποτε θὰ τὸ μάθουν, κι' αὐτὸ εἶνε «ποῦ νὰ βροῦν ὅ,τι ζητοῦν» μέσα στὸ ἴδιο τους τὸ σπίτι». Εἶμαι παντρεμένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια κι' ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἄνδρας μου μοῦχει κάμει τοὐλάχιστον πέντε χιλιάδες φορὲς τὴν ἐρώτησι: «Ποῦ εἶνε τὸ καθαρό μου μαντήλι;» Τὰ μαντήλια — τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ — τὰ τοποθετῶ πάντα σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος ἑνὸς ὡρισμένου συρταριοῦ. Κι' ὅμως ἀπὸ μιὰ περίεργη αἰτία ἕνας ἄνδρας μὲ τετραγωνικὸ μυαλὸ καὶ ὁλοστρόγγυλα μεγάλα μάτια εἶνε ἀδύνατο νὰ τὰ βρῇ. Κοντολογῆς ὁ δικός μου ἄνδρας δὲν ξέρει ποῦ νὰ βρῇ τὸ κάθε ἀντικείμενο μέσα στὸ σπίτι.

Μιὰ ἄλλη ἰδιοτροπία τῶν ἀνδρῶν ποὺ καταντᾷ ἀνυπόφορη γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες εἶνε κι' αὐτή: Ἔχουν τὴν ἀπαίτησι, νὰ σηκωνόμαστε μαζὶ τὸ πρωῒ καὶ νὰ παίρνουμε τὸ πρόγευμα. Ἡ συντροφιά μας τοὺς εἶνε ἀπαραίτητη, ἀλλά... καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ προγεύματος διαβάζουν τὴν ἐφημερίδα τους χωρὶς ν' ἀνοίγουν τὸ στόμα τους νὰ μᾶς ποῦν μιὰ λέξι. Τὴν παρουσία μας τὴν ἀγνοοῦν, ἀλλὰ ὅταν λείψῃ αὐτὴ τὴν ὥρα, τὴν ζητοῦν καὶ δυσφοροῦν ποὺ κάθονται μόνοι στὸ τραπέζι. Ἤ τοὺς ἀρέσει νὰ μᾶς παιδεύουν, ἢ θέλουν νὰ νοιώθουν δίπλα τους τὴν σκιά μας. Τί νὰ πῇ κανείς.

Οἱ ἄνδρες κατηγοροῦν τὶς γυναῖκες ὅτι γιὰ ὅλα γενικῶς τὰ πράγματα δὲν μιλοῦν μὲ ἀντικειμενικότητα. Λέγουν ὅτι κρίνουμε τὸ κάθε τι ὑποκειμενικά, ὅτι δὲν εἴμαστε λογικές. Ἀπορῶ ὅμως γιατὶ νὰ μὴν ἔχουν ἀντιληφθῇ ὅτι αὐτοὶ ἐξάγουν τὰ συμπεράσματά τους ἀπὸ θεωρίας ἐνῷ ἐμεῖς τὰ βασίζουμε πάνω σὲ γεγονότα. Ὁμιλοῦν μὲ γενικότητες καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς κριτικῆς εἶνε ἀόριστος καὶ συνήθως λανθασμένος.

Σ' ἐμᾶς τὶς γυναῖκες δὲν ἀρέσει ἡ συζήτησις μὲ ἀφηρημένα παραδείγματα. Προτιμοῦμε νὰ συζητοῦμε μὲ βάσι τὴν ἰδική μας προσωπικὴ πεῖρα καὶ γι' αὐτὸ πιστεύουμε ὅτι οἱ γνῶμες τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσες καὶ ἀξιόλογες.

Ἐπίσης δὲν μποροῦμε νὰ ἐννοήσουμε τὴν ἀδικαιολόγητη ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχουν μεταξύ τους οἱ ἄνδρες, σὰν ὅλο τὸ ἀνδρικὸ φῦλο νὰ ἔχῃ προέλθει σὲ μιὰ κρυφὴ συμμαχία, ἡ ὁποία εἰδικῶς στρέφεται ἐναντίον τοῦ γυναικείου φύλου. Γι' αὐτὸ πολὺ σπανίως θ' ἀκούσουμε ἕναν ἄνδρα νὰ κακολογῇ ἕναν ἄλλον, μπροστά μας, καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἄνδρας εἶνε ὁ χειρότερός του ἐχθρός. Ὁ ἕνας ὑπερασπίζει τὸν ἄλλον σκανδαλωδῶς μπροστὰ στὰ μάτια μας, καὶ δὲν παραδέχεται κανένα σφάλμα του. Ὅλοι τους στέκονται μπρός μας σὰν ἕνα ἀδιαπέραστο καὶ συμπαγὲς τεῖχος, καὶ τὴν γνώμη ποὺ θὰ ἐκφέρῃ ὁ ἕνας γιὰ κάτι ποὺ μᾶς ἀφορᾷ, οἱ ἄλλοι θὰ τὴν ἐγκρίνουν ἀσυζητητεί.

ἐμᾶς τὶς γυναῖκες δὲν παρατηρεῖται αὐτὴ ἡ φανατικὴ ὑποστήριξις καὶ ἡ μία κρίνουμε τὴν ἄλλη ἀναλόγως τῆς ἀξίας της. Ἴσως στὴν πραγματικότητα οἱ ἄνδρες νὰ κρίνουν τοὺς ἄλλους ἄνδρες κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀλλὰ εἶνε ἀποδεδειγμένο ὅτι δὲν ἀνακοινώνουν τὴν κρίσι τους στὸν καθένα, ὅπως κάνουμε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

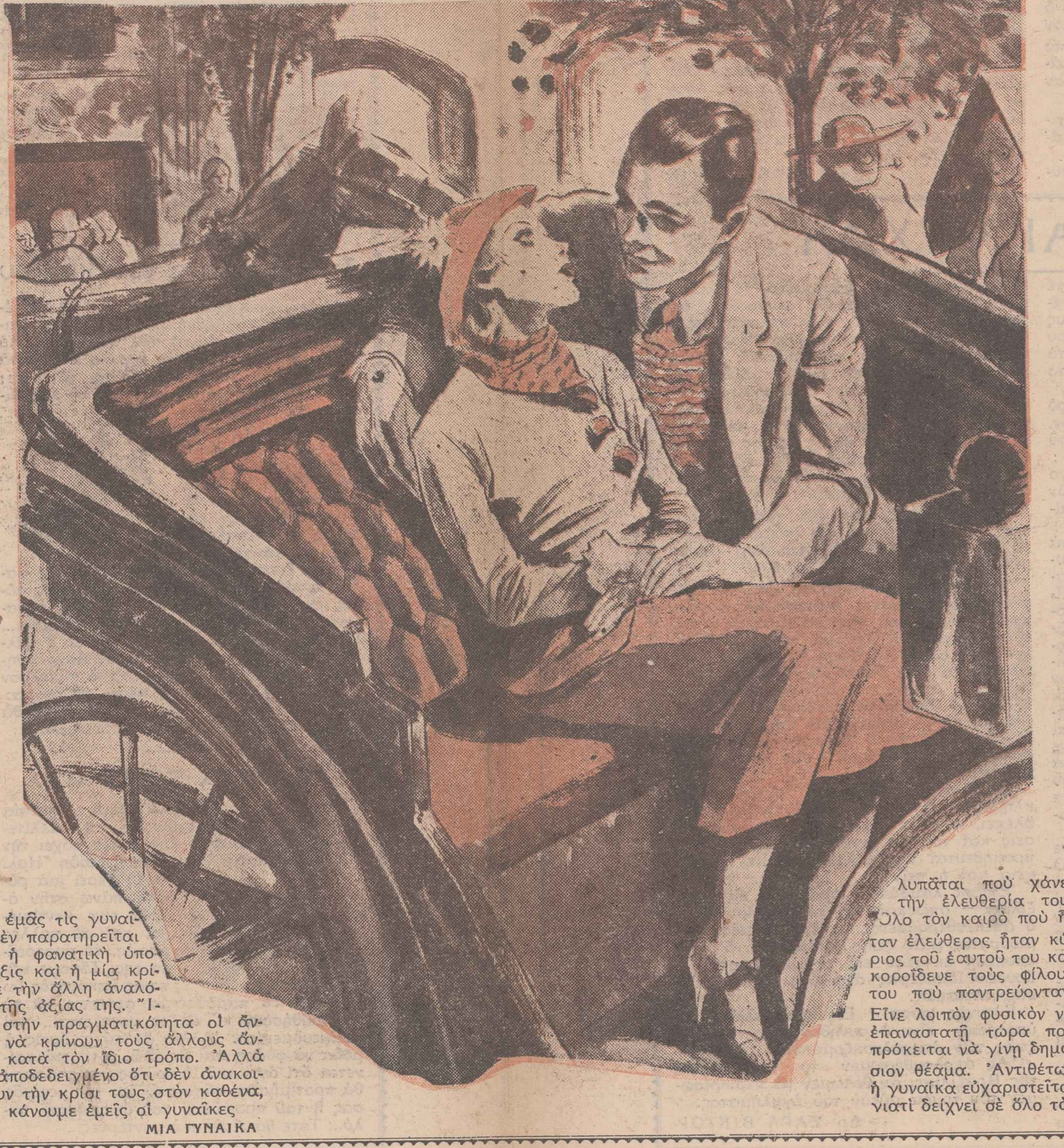

ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἐμεῖς οἱ ἄνδρες βλέπουμε τὶς γυναῖκες μὲ δυὸ τρόπους: μὲ τὴν καρδιά μας καὶ μὲ τὸ μυαλό μας. Μὲ τὴ καρδιά μας βλέπουμε τὶς λίγες γυναῖκες γιὰ τὶς ὁποῖες νοιώθουμε μιὰ πραγματικὴ ἀγάπη. Ὅλες τὶς ἄλλες τὶς βλέπουμε, τὶς νοιώθουμε καὶ τὶς ἀγαπᾶμε μὲ τὸ μυαλό.

Ἡ μόνη ἐξαίρεσις παρατηρεῖται στὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ γυναῖκα. Κι' ἡ περίπτωσις ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ λογισθῇ ὡς μιὰ περιοδικὴ διανοητικὴ ἔκλειψις. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ ἐρωτευμένος αὐτὸς ἄνδρας θ' ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται γιὰ τὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ. Ἐκείνη μπορεῖ νὰ εἶνε «ἡ γυναῖκα», ἀλλὰ δὲν θὰ παύῃ ἐπίσης νὰ εἶνε μία γυναίκα. Καὶ παρ' ὅλη τὴν δύναμι τοῦ ἔρωτός του, θὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ σ' αὐτὴν μερικὲς ἀπὸ τὶς γυναικεῖες ἰδιότητες ποὺ θὰ τὸν ξενίζουν καὶ θὰ τὸν κάμουν νὰ θυμώνῃ.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅ,τι κάνουν οἱ γυναῖκες, εἶνε ἀκατάληπτο γιὰ τὸ ἀνδρικὸ μυαλό. Δὲν ὑπάρχει ἄνδρας, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἀναρρωτήθηκε καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ εἶπε: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...» γιατὶ οἱ γυναῖκες κάμουν κάτι πράγματα' ἢ «ὅ,τι κάμουν τὸ κάμουν κατὰ πολὺ περίεργο τρόπο». Πράγματι ὑπάρχουν χίλιες δυὸ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν μποροῦμε νὰ δικαιολογήσουμε τὶς σκέψεις τῶν γυναικῶν. Μόλις τολμήσουμε νὰ συζητήσουμε κάτι γενικό, ἡ συνομιλήτριά μας θὰ κάμῃ τὸ θέμα ἰδικό της: θὰ τὸ προσωποποιήσῃ.

Ἂν ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴν λεπτομέρεια αὐτὴ θὰ δοῦμε ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες κρίνουν τὰ πράγματα μὲ ὑποκειμενικότητα καὶ τοῦτο γιατὶ εἶνε εὐαίσθητες.

Ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄνδρες πελαγώνουν μὲ τὶς ἀντιλήψεις τῶν γυναικῶν εἶνε στὶς κοσμικὲς καὶ κοινωνικὲς συναναστροφές. Οὐδέποτε π. χ. θὰ νοιώσουν οἱ ἄνδρες γιατὶ κάθε κορίτσι θέλει ὁ γάμος του νὰ εἶνε λαμπρὸς—μεγαλοπρεπὴς καὶ πολυπληθής, καὶ γιατὶ ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια θέλουν νὰ παραστοῦν σ' αὐτόν!

Ὁ γαμπρὸς μισεῖ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐπιδείξεις, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνδρες ποὺ παρίστανται στὸν γάμο του, πηγαίνουν ἐπειδὴ τοὺς πιέζουν οἱ γυναῖκες τους. Ὅσο γιὰ τὸ περίεργο πλῆθος ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ δῇ τοὺς νεονύμφους, κατὰ 9)10 ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες 5—100 χρονῶν.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται στὴ διαφορετικὴ ψυχοσύνθεσι τῶν δύο φύλων: Ἕνας ἄνδρας μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ θέλῃ εἰλικρινῶς νὰ τὴν παντρευτῇ. Κατὰ βάθος ὅμως λυπᾶται ποὺ χάνει τὴν ἐλευθερία του. Ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἐλεύθερος ἦταν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ κοροΐδευε τοὺς φίλους του ποὺ παντρεύονταν. Εἶνε λοιπὸν φυσικὸν νὰ ἐπαναστατῇ τώρα ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ δημόσιον θέαμα. Ἀντιθέτως ἡ γυναίκα εὐχαριστεῖται γιατὶ δείχνει σὲ ὅλο τὸν κόσμο τὸ κατόρθωμά της. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, παρίστανται στὸν γάμο γιατὶ θέλουν νὰ ἀπολαύσουν τὸν θρίαμβο τοῦ φύλου των.

Μιὰ ἄλλη περίεργη κι' ἀκατάληπτη λεπτομέρεια ποὺ χαρακτηρίζει τὶς γυναῖκες εἶνε ἡ φαινομενικὴ μεταβολὴ τῶν κινήσεών τους, τῶν χειρονομιῶν τους καὶ τῆς «ντιξιόν» τους ὁσάκις εὑρίσκωνται σὲ ξένο περιβάλλον. Γιὰ τὸν σύζυγό τους γίνεται ἀγνώριστη. Δὲν κάθεται, δὲν στέκεται, δὲν περιπατεῖ ὅπως στὸ σπίτι της. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της εἶνε διαφορετικὸς καὶ κάθε λέξι τὴν τονίζει μὲ μιὰν ἄγνωστη μουσικότητα γιὰ τὸν σύζυγό της, ὁ ὁποῖος τὴν κυττάζει κατάπληκτος. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ ἠθοποιΐα δὲν διαρκεῖ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχῃ λόγος: Ὅταν τὸ ξένο περιβάλλον γίνῃ μὲ τὸν καιρὸ οἰκεῖο, τότε φέρεται μὲ φυσικότητα. Ἡ ματαιοδοξία της σκουριάζει, καὶ παρουσιάζεται ὅπως πράγματι εἶνε. Ἐπίσης ἀδιαφορεῖ ποιὰ θὰ εἶνε ἡ συμπεριφορά της, ἐφ' ὅσον ὁ κύκλος τῶν προσώπων τῆς εἶνε ἀντιπαθής, ἢ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν παρουσία τους.

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε καὶ τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἄνευ λόγου ψέματα ποὺ λένε οἱ γυναῖκες. Στὴ περίπτωσι αὐτὴ ἡ ἐλαφρότης τῆς γυναικείας συνειδήσεως εἶνε ὁ κυριώτερος συντελεστής.

Ἐξαιρετικὴ τέχνη ἐπίσης ἀναπτύσσουν οἱ γυναῖκες ὅταν θέλουν νὰ παρασταθοῦν γιὰ «θύματα» καὶ «μάρτυρες». Μόλις ἐπιστρέψῃ ὁ σύζυγος τὸ βράδυ στὸ σπίτι, ἡ σύζυγος θὰ τὸν περιλούσῃ μὲ τὰ παράπονά της καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ τὴν λυπηθῇ.

Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον στὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ τύχῃ νὰ ἐλαφροκοιμᾶται καὶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο νὰ βρίσκεται ἡ γυναίκα του ἐν πλήρει διαλογικῇ δράσει μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φιλενάδες της, ἡ ὁποία τὴν προηγούμενη μέρα ἦταν κάπου, εἶδε κάτι κλπ. Ἂν εἶδαν κινηματογραφικὸ ἔργο θὰ τὸ διηγηθοῦν, ἂν εἶδαν ἕνα καλὸ φόρεμα στὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας θὰ τὸ κουρελιάσουν μὲ τὴ γλῶσσα τους καὶ ἐπὶ δυὸ ὧρες.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ σᾶς κάμνω γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἀλληλογραφοῦν ἐπὶ ἑβδομάδες καὶ περιγράφουν στὴ σωρεία τῶν γραμμάτων τους μὲ λεπτομέρειες τί εἶδαν καὶ τί ἄκουσαν σ' ἕνα δεῖπνο, σὲ μιὰ δεξίωσι. Τὰ ἐλαττώματα ἢ τὰ προτερήματα τῶν φαγητῶν θὰ τὰ περιγράψουν κοντολογῆς σέ... δέκα γράμματα.

* * *

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ ἄνδρες εἶνε γιατὶ οἱ γυναῖκες βρίσκονται πάντα ἐν ἀμύνῃ. Οἱ γυναῖκες παραπονοῦνται πάντα γιατὶ οἱ ἄνδρες τοὺς ἀρέσει νὰ συναναστρέφωνται τοὺς φίλους των καὶ νὰ συζητοῦν μαζί τους, ἀφίνοντας αὐτὲς μόνες στὸ σπίτι. Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ οὐσιώδης ἀφορμή: Οἱ ἄνδρες συζητοῦν μεταξύ των γιὰ τὰ διάφορα γεγονότα, ἀνταλλάσσουν γνῶμες, ζητοῦν καὶ δίδουν διάφορες πληροφορίες, συγκρίνουν τὶς ἰδέες τους, τὰ ἐπιχειρήματά τους. Οἱ ἄνδρες προσέχουν μὲ μιὰν «διανοητικὴ» περιέργεια. Οἱ γυναῖκες ὅμως κατὰ γενικὸ κανόνα, προσέχουν μόνον μὲ τ' αὐτιά τους καὶ ἀπαντοῦν μὲ κενὲς φράσεις. Ἕνα κορίτσι ἐπίσης θὰ δεχθῇ εὐχαρίστως νὰ κάμῃ συντροφιὰ μὲ νέους ποὺ δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν, ποὺ εἶνε ἀνιαροὶ κι' ἐνοχλητικοὶ στὴ συζήτησί τους, καὶ τοὺς ὁποίους μπορεῖ ἀκόμα ν' ἀντιπαθῇ. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μ' ἕναν νέον, ὁ ὁποῖος ποτέ του δὲν θὰ πλησιάσῃ κορίτσι ποὺ δὲν συμπαθεῖ. Θὰ προτιμήσῃ νὰ μείνῃ σπίτι παρὰ νὰ πάῃ στὸ σινεμὰ ἢ κάπου ἀλλοῦ μὲ μιὰ γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ συντροφιὰ δὲν θὰ τοῦ ἀρέσῃ.

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ἐπίσης ποὺ παρατηρεῖται στὶς ἀντιλήψεις τῶν δύο φύλων εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Ὅταν ἕνας ἄνδρας ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς αἰσθηματικές του κατακτήσεις, περιφρονεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρες. Κατὰ περίεργο ὅμως σύμπτωσι μὲ τὶς γυναῖκες συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, καὶ ὅταν μιὰ γυναίκα ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς αἰσθηματικές της κατακτήσεις, οἱ ἄλλες ποὺ τὴν ἀκοῦν τὴν ζηλεύουν. Γιὰ τοὺς ἄνδρες αὐτὴ ἡ ἔλλειψις σεβασμοῦ κι' ἐχεμυθείας ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικείας ψυχοσυνθέσεως ποὺ δὲν θὰ καταλάβουμε ποτέ.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΦΑΚΙΡΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΘΙΒΕΤ....

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον θεώρησε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν εὐτυχέστερο τῶν θνητῶν, ὅταν κατώρθωσε, ὕστερα ἀπὸ μύρια ἐμπόδια, νὰ προμηθευτῇ τὴν ἄδεια τῆς ἐπισκέψεως τῆς μυστηριώδους χώρας τοῦ Θιβέτ.

Στὰ παληὰ τὰ χρόνια—πρὶν ἀπὸ δυὸ—τρεῖς δεκαετηρίδες ἀκόμα,—κανεὶς Εὐρωπαῖος δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν χώρα ὅπου κυβερνᾷ ἀπόλυτος Ἄρχων—Θεὸς ὁ Δαλάϊ—Λαμά.

Ὅσοι ριψοκίνδυνοι, περιηγηταὶ ἐδοκίμασαν νὰ μποῦνε κρυφὰ στὴν ἀπρόσιτη αὐτὴ χώρα, ἐπλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους (καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ φρικώδη βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν) τὴν τόλμη τους αὐτή.

Βέβαια, τώρα ἡ κατάστασις δὲν εἶνε ἴδια.

Τὸ Θιβὲτ δὲν εἶνε πιὰ ἀπροσπέλαστο.

Τί μπορεῖ νὰ ἰδῇ ὅμως ἕνας Εὐρωπαῖος σ' αὐτό;

Μόνον τὴν ἐπιφανειακὴ ζωή, καὶ πάλι, ἂν εἶνε τυχερὸς καὶ δὲν πέσῃ στὰ χέρια ληστῶν, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τρομοκρατοῦν τὴ Μογγολία.

Ὁ Μογγόλος ὁδηγὸς τοῦ Χάρρυ Πῆρσον

Ὁ ληστὴς εἶνε ὁ ἄρχων τῶν βουνῶν καὶ τῶν κάμπων, τοῦ Θιβὲτ καὶ ἀρκεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀντικρύσῃ—μὲ τὴν ἄγρια φυσιογνωμίαν του, τὸ κακοῦργο βλέμμα του, τὰ φοβερά του ὅπλα—γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ἀμέσως τὶς δυνάμεις του νὰ παραλύουν.

Μὰ κι' ἂν δὲν πέσῃ στὰ χέρια ληστῶν, ὁ Εὐρωπαῖος περιηγητὴς δὲν θὰ ἰδῇ καὶ πολλὰ πράγματα στὸ Θιβέτ.

Καὶ θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἄγρια αὐτὴ χώρα, χωρὶς ν' ἀνασύρῃ οὔτε μιὰ πτυχὴ τοῦ πέπλου τῶν μυστηρίων της.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἤξερε ὁ Χάρρυ Πῆρσον καὶ γι' αὐτὸ ἐθεώρησε τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ ὅταν πῆρε τὴν περιπόθητη ἄδεια στὰ χέρια του, ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μοναστήρια καὶ τὶς σκῆτες τῶν «Λαμὰ» τῶν ἱερέων—μάγων δηλαδὴ τῆς ἀπρόσιτης αὐτῆς χώρας.

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον, ποὺ εἶχε ζήσει τριάντα ὁλόκληρα χρόνια στὴ μυστηριώδη Ἀνατολή, εἶχεν ἀσπασθῇ τὴ θρησκεία τοῦ Βούδδα κι' αὐτὸ περισσότερο συνετέλεσε στὸ νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ἡ εἴσοδος, στὰ ἀπροσπέλαστα κρησφύγετα τῶν φακιρῶν τοῦ Θιβέτ.

Ξέροντας καλὰ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας ποὺ θὰ περιηγεῖτο καὶ ξέροντας ἐπίσης ὅτι μιὰ πολυάριθμη συνοδεία ἐμπνέει πάντοτε τὴν ὑποψία ἀποφάσισε νὰ μὴν πάρῃ κανένα μαζῆ του.

Προσέλαβε μόνον ἕνα Μογγόλο ὁδηγὸν πού, καβάλλα στὴν κοντή, μαλλιαρή, γκαμήλα του, ὡπλισμένος μ' ἕνα τουφέκι, ἀνέλαβε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ διὰ μέσου τῆς ἀπρόσιτης χώρας.

Τὸ ταξείδι τους βάσταξε δυὸ ὁλόκληρους μῆνες.

Ὡστόσο δὲν κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὶς δυσάρεστες περιπέτειες.

Τὴν τρίτη μέρα τοῦ ταξειδιοῦ τους, καθὼς διέσχιζαν ἕναν κάμπο, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μερικοὺς Θιβετιανοὺς καβαλλάρηδες.

Μόλις εἶδαν τοὺς δύο ταξειδιῶτες, ὥρμησαν κατὰ πάνω τους, κραδαίνοντας τὰ μακρυά τους κοντάρια.

Ὁ ὁδηγὸς οὔτε ἐδοκίμασε ν' ἀντισταθῇ.

—Εἶνε λησταί ! πρόφτασε μόνο νὰ πῇ στὸν Πῆρσον.

Ὁ περιηγητὴς κατάλαβε τότε πόσο ἄχρηστη τοῦ ἦταν ἡ ἄδεια ποὺ μὲ τόσον κόπο εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ.

Οἱ λησταὶ τοὺς ἔπιασαν, τοὺς ἀφώπλισαν, καὶ δένοντάς τους στὰ καπούλια τῶν ἀλόγων τους, ὥρμησαν μὲ γοργὸ καλπασμὸ πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος.

Ἐκεῖ, μέσα σὲ μιὰ καλύβα, ἐκοίτονταν ἄρρωστος ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ πυρετούς, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀπεδείχθησαν ἀνίκανα τὰ γιατροσόφια τῶν ὀπαδῶν του.

Ἐξήτασε μὲ βλέμματα ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ πυρετὸ τοὺς δύο αἰχμαλώτους, ζήτησε νὰ μάθῃ τί βρῆκαν ἀπάνω τους κι' ὕστερα διέταξε:

—Ἀποκεφαλῖστε τους !

Οἱ λησταὶ τοὺς ἅρπαξαν κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ τοὺς σύρουν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν.

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Χάρρυ Πῆρσον εἶχε μίαν ἔμπνευσι :

—Μεγάλε ἀρχηγέ ! τοῦ εἶπε. Μπορῶ νὰ σὲ γιατρέψω, φτάνει νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὴν ἐλευθερία μου !

Ὁ Μογγόλος ἀρχισυμμορίτης ἀκούγοντας τὸν ἄγνωστο νὰ τοῦ μιλάῃ στὴ γλῶσσα του παρεξενεύτηκε.

—Πῶς ξέρεις τὴ γλῶσσα μας ; τὸν ρώτησε.

—Εἶμαι τῆς ἴδιας θρησκείας μὲ σένα καὶ ἦρθα στὴ χώρα σου ὡς φίλος.

—Καὶ λὲς ὅτι μπορεῖς νὰ μὲ γιατρέψῃς ;

—Ναί.

—Καὶ ποιὸς μὲ βεβαιώνει γι' αὐτό ;

—Κρατᾶς τὴ ζωή μας στὰ χέρια σου.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κι'

Ο,ΤΙ ΝΕΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αἱ βιταμῖναι εἰς τὰς τροφὰς

Πολλοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι μοῦ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐξηγήσω τὸν ρόλον τῶν βιταμινῶν εἰς τὴν διατροφήν. Ὁ ρόλος αὐτὸς εἶνε τόσον σπουδαῖος, ὥστε δὲν τολμοῦν νὰ τὸν παραβλέψουν. Ἡ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπαιτεῖ, ὥστε ἡ ἀκολουθουμένη δίαιτα νὰ περιέχῃ κάποιαν ποσότητα βιταμινῶν.

Βιταμίνη Α': Γάλα, τυρὶ, μπιζέλια κλπ.
Βιταμίνη Β': Φροῦτα,καρύδια,καρότα κλ.

Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεώς των, χάρις εἰς ἐργασίας ἐπιστημονικάς, ἔχουν τὴν δυνατότητα ν' αὐξάνουν τὴν δύναμιν τῶν βιταμινῶν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσωμεν μίαν ἀληθῆ ἐπανάστασιν μετὰ μερικὰ ἔτη εἰς τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς.

Εἶνε βεβαία, ἐξ ἄλλου, τώρα ἡ ὕπαρξις τεσσάρων βιταμινῶν.

ΒΙΙΤΑΜΙΝΗ Α'. Αὐτὴ συντείνει εἰς τὴν γενικὴν ὑγείαν. Ἡ ἔλλειψίς της προκαλεῖ διαταραχὰς τῆς ὁράσεως. Συναντᾶται εἰς τὸ γάλα, εἰς τὰ αὐγά, εἰς τὸ ἧπαρ τῶν ζώων, εἰς τὸν τυρόν, εἰς τὰ λίπη τῶν ζώων, εἰς τὸ σπανάκι, εἰς τὸ πεπόνι, εἰς τὰ μπιζέλια.

ΒΙΤΑΜΙΝΗ Β'. Συντείνει εἰς τὴν διατήρησιν μιᾶς καλῆς καταστάσεως τῆς πέψεως. Ἡ ἔλλειψίς της προκαλεῖ νευρικοὺς πόνους. Εὑρίσκεται εἰς τὰ φροῦτα, εἰς τὰ λαχανικά, εἰς τὸ γάλα, εἰς τὰ ἀμύγδαλα, εἰς τὰ καρότα, εἰς τὰ καρύδια, εἰς τὸ κακάο, εἰς τοὺς κροκοὺς τῶν αὐγῶν, φακὲς κλπ. Ὁ λευκὸς ἄρτος καὶ τὰ φυτικὰ λίπη δὲν περιέχουν καθόλου βιταμίνην Β'.

ΒΙΤΑΜΙΝΗ Γ'. Προστατεύει τοὺς ὀδόντας. Ἡ ἔλλειψίς της προκαλεῖ τὸ σκορβοῦτον. Εὑρίσκεται εἰς τὰ πορτοκάλλια, εἰς τὰ λεμόνια, εἰς φρέσκες ἢ καὶ καλῶς διατηρημένες τομάτες, εἰς τὸ λάχανον, εἰς τὸ μαρούλι, εἰς τὰ θαλασσινὰ (μαλάκια) εἰς τὰ στρείδια, εἰς τὸ μυαλὸ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐρυθρᾶ κρέατα.

ΒΙΤΑΜΙΝΗ Δ'. Συμβάλλει πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀστῶν, τῶν ὀδόντων καὶ τῶν πνευμόνων τῶν παιδιῶν. Εὑρίσκεται εἰς τὸ μουρουνέλαιον καὶ εἰς μικρότεραν ποσότητα εἰς ὅλους τοὺς ἀλιπάστους ἰχθῦς.

Βιταμίνη Γ': Θαλασσινά, σαλάτες κλπ.
Βιταμίνη Δ': Ἀλίπαστα, κλπ.

Κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ βιταμῖναι καταστρέφονται βραδέως εἰς θερμοκρασίαν 100 βαθμῶν, καὶ δὲν ἀντέχουν εἰς τοὺς 120 βαθμούς.

Δρ Α—Ω

ΑΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ σκεφθῇ χωρὶς νὰ ἀνατριχιάσῃ τὸ τί ἦτο μία χειρουργικὴ ἐπέμβασις μέχρι τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ 19ου αἰῶνος; Εἰκόνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς δείχνουν τοὺς ἐγχειριζομένους σφικτοδεμένους ἐπάνω σὲ καρέκλες ἢ τραπέζια, μορφάζοντας ἀπελπισμένα ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν τρομερῶν ἐργαλείων. Ὁ χειροῦργος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὴν ἐγχείρησιν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερα διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἐπὶ πολὺ τὸ μαρτύριον ὁ πελάτης του. Πολλοὶ ἐπιστήμονες ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ περιορίζουν τὸ φρικτὸ αὐτὸ μαρτύριον. Τὰ φάρμακα ποὺ διέθετον δὲν ἐπέφερον κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ τρόπος, ἄλλωστε, κατὰ τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο τὰ διάφορα ναρκωτικά, ὅπως τὸ ὄπιον καὶ τὸν μανδραγόραν ἔκανε τοὺς ἀτυχεῖς ἐγχειριζομένους νὰ οὐρλιάζουν ἀπὸ τὸν πόνο.

Πῶς ἐγίνοντο ἄλλοτε αἱ ἐγχειρήσεις!

Ἔπαυσαν πλέον νὰ ἀναζητοῦν τὰ μέσα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐγχειριζομένων, διότι, ὅπως ἔγραφε ὁ Μάλλ κατὰ τὸ 1841, ἡ ἀναζήτησις αὐτὴ ἐθεωρεῖτο χίμαιρα.

Εὐτυχῶς τὰ λόγια τοῦ Μάλλ δὲν ἐπαλήθευσαν καὶ τρία χρόνια ἀργότερα ὁ Ἀμερικανὸς ὀδοντιατρὸς Ὁράτιος Βέλς, ἐφήρμοζε τὰς ἀναισθητικὰς ἰδιότητας τοῦ πρωτοξειδίου τοῦ ἀζώτου καὶ οὕτω ἐγράφετο τὸ ὄνομά του μὲ χρυσᾶ γράμματα μεταξὺ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Κατὰ τὸ 1846, ὁ Τζάκσον καὶ ὁ Μόρτον, ἐδοκίμασαν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πρωτοξειδίου τοῦ ἀζώτου μὲ τὸν αἰθέρα. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος ὁ Χουρνὲλ καὶ ὁ Σίμπσον μετεχειρίσθησαν διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν τὸ χλωροφόρμιον, προταθὲν ὑπὸ τοῦ Φλουράνς. Δέκα ἔτη ἀργότερον, ἡ ἀνακάλυψις τῆς κοκαΐνης ἐνεκαινίαζε μίαν νέαν μέθοδον.

Τοιουτοτρόπως ἠλαττώθη εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ ποσοστὸν τῆς θνησιμότητος ἐξ αἰτίας τῶν τρομερῶν πόνων.

Ἀργότερον, ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἐπροώδευσεν ἀνεκαλύφθησαν εἰδικὰ ἐργαλεῖα χλωροφορμίσεως, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν εὐεργετικώτατα.

Ὀλίγα ἔτη ἀργότερον ἀνεκαλύφθη μία εἰδικὴ μάσκα τοῦ δόκτορος Ὀμπρεντάν, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ κανοννίζουν τὴν δόσιν τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ ἀπαραιτήτου ἀέρος. Ἡ ἐν λόγῳ μέθοδος εἶνε πρακτικὴ καὶ λίαν εὐεργετικὴ χρησιμοποιουμένη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Ἡ ἐπιστήμη τείνουσα εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἀναισθητικῶν τούτων μέσων, ἀνεζήτησε τὸ ἀποτελεσματικώτερον, τὸ ταχύτερον καὶ ἄνευ συνεπειῶν μέσον.

Τοιουτοτρόπως ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὸ πρωτοξείδιον τοῦ ἀζώτου τοῦ Βέλς. Ἡ ἀναισθησία, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἶνε ταχεῖα καὶ τελεία, ἡ ἀφύπνισις κανονική, πλὴν ὅμως ἡ χρῆσις του εἶνε δύσκολος καὶ ἀπαιτεῖ προσεκτικὴν ἐπίβλεψιν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας χρησιμοποιεῖται μόνον τῶν χειρούργων τῆς Ἀμερικῆς. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀναισθητικῶν ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερον, συγκαταλέγεται καὶ τὸ χλωριοῦχον αἰθύλιον, τὸ ὁποῖον παρέχει ἀπόλυτον ἀσφάλειαν καὶ ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.

Κατὰ τὸ 1857 ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Μακλαγκὰν ἡ τοπικὴ ἀναισθησία, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν θαυμάσια καὶ οὕτω ἡ χειρουργικὴ ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀναδειχθῇ νικήτρια καὶ νὰ φωνάξῃ: «Πόνε, σ' ἐνίκησα».

ΔΡ Β. ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

ἔπειτα ἀπήντησε :

—Σύμφωνοι.

Ὁ Πῆρσον, ποὺ εἶχε σπουδάσει ἰατρικὴ στὰ νιᾶτα του, ἐξήτασε τὸν ἀρχισυμμορίτη καὶ ἀντελήφθη πὼς ἡ ἀρρώστεια του δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα.

Τοῦ ἔκαμε τότε μερικὲς ἐντριβές, τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ κινίνο καὶ πρόσταξε νὰ μείνῃ ἀκίνητος ὅλη τὴ νύχτα.

Οἱ Μογγόλοι δὲν ἄφησαν οὔτε στιγμὴ ἀνεπιτηρήτους τοὺς δύο αἰχμαλώτους των.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ ἦταν ἀπύρετος, διέταξε νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν.

Τοὺς ἀπέδωσε κι' ὅλους τους τὰ πράγματα καὶ θέλησε μάλιστα νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ καὶ μὲ δῶρα.

Ἀλλ' ὁ Πῆρσον δὲν ἐδέχτηκε.

—Θὰ κάνω κάτι καλλίτερο γιὰ σένα! τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀρχισυμμορίτης. Θὰ σοῦ δώσω δύο ἀνθρώπους μου νὰ σὲ συνοδεύσουν στὸ ταξεῖδι σου κι' ἔτσι δὲν θἄχῃς φόβο νὰ ξαναπέσῃς σὲ χέρια ληστῶν.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χάρρυ Πῆρσον κι' ὁ ὁδηγός του συνέχισαν τὸ δρόμο τους, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ δύο Θιβετιανοὺς συμμορίτες.

Δυὸ φορὲς ἀκόμα πέσανε σὲ χέρια ληστῶν, ποὺ δὲν τοὺς ἐπείραξαν ὅμως καθόλου, μόλις ἐπληροφορήθηκαν ἀπὸ τοὺς «συναδέλφους» των ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φίλων.

Ἔτσι ὁ Χάρρυ Πῆρσον κατώρθωσε νὰ εἰσδύσῃ στὰ μυστήρια τοῦ Θιβὲτ χωρὶς κανένα κίνδυνο.

Εἶχε τὴν τύχη νὰ παραστῇ στὴν τελετὴ τῆς ἀνακηρύξεως ἑνὸς νέου «Λαμᾶ».

Τεράστιες τρουμπέτες, ποὺ τὶς κουβαλοῦσαν Μογγόλοι προσκυνηταί, ἀνήγγειλαν στὰ πέριξ τὴν ἔναρξι τῆς τελετῆς.

Ὁ καινούργιος Λαμᾶ στολισμένος μὲ τὰ σύμβολα τοῦ ἀξιώματός του καὶ μιὰ τερατόμορφη μάσκα μὲ τεράστια κέρατα καὶ κρατῶντας ἕνα ραβδὶ μὲ νεκροκεφαλὲς στὸ χέρι, στεκότανε στὴ μέση δεχόμενος τὶς εὐχὲς τῶν πιστῶν.

Ὅλοι μιλούσανε μὲ σεβασμὸ γι' αὐτὸν καὶ λέγανε πὼς ἤτανε μαθητὴς τοῦ περίφημου γιὰ τὰ κατορθώματά του φακίρη Ραγοσσδέ.

Γιὰ τὸν διάσημον αὐτὸν ἀσκητὴν εἶχε ἀκούσει πολλὰ νὰ λέγωνται ὥς τότε ὁ Πῆρσον, κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Ὁ καινούργιος Λαμᾶ ἐδέχτηκε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὥς ἐκεῖ καὶ ξεκίνησαν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ βουνό, σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ ὁποίου ἔμενε ὁ φακίρης.

Τὸ βουνὸ ἤτανε σκεπασμένο ἀπὸ χιόνια, ἔκανε κρύο [illegible] μύ, καὶ ὁ Πῆρσον παραξενευότανε [illegible] μποροῦσε νὰ ζῇ ἕνας ἄνθρωπος ἐκ[illegible] πάνω.

Ὅταν ἀντίκ[illegible] άλιστα τὸ φακίρη, ὁλόγυμνον σχε[illegible] σα στὴ χιονισμένη σπηλιά, νὰ προσεύχεται γονατιστός, ἡ κατάπληξίς του ἐμεγάλωσε.

Ἄξαφνα, ὁ φακίρης, χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐπισκεπτῶν του, ποὺ εἴχανε σταθῆ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ φαινόταν σὰν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ βάθη ἑνὸς τάφου:

—Ξένε, ξέρω πὼς παραξενεύεσαι γιατὶ μὲ βλέπεις νὰ ζῶ ἐδῶ μέσα καὶ ξέρω ἀκόμα πὼς διστάζεις νὰ πιστέψῃς ὅσα ἄκουσες νὰ λένε γιὰ μένα. Θὰ σοῦ ἀποδείξω ὅμως ὅτι μόνο μὲ τὴ θέλησί μου κατορθώνω πράγματα ποὺ γιὰ σᾶς τοὺς Εὐρωπαίους εἶνε ἀνεξήγητα καὶ ἀκατόρθωτα.

Σηκώθηκε τότε ἐπάνω, σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ γυμνό του στῆθος καὶ κύτταξε μὲ μάτια ἀπλανῆ πρὸς τὸ κενό.

Σιγὰ σιγὰ μιὰ ζέστη ἁπλώθηκε μέσα στὴ σπηλιά, ποὺ φαινότανε σὰν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ γυμνὸ κορμὶ τοῦ φακίρη.

Τὰ χιόνια ἄρχισαν νὰ λυώνουν καὶ ὁ Χάρρυ Πῆρσον αἰσθάνθηκε τὸ κορμί του λουσμένο στὸν ἱδρῶτα.

Ἔπειτα, ξαφνικά, ὁ μυστηριώδης φακίρης ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ μπροστά του ἐνῷ συγχρόνως ἀκουγότανε ἡ φωνή του:

—Ξένε, καθὼς βλέπεις, μπορῶ νὰ γίνωμαι καὶ ἀόρατος ὅποτε θέλω !

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον νόμιζε πὼς ὀνειρευότανε.

Μπῆκε μέσα στὴ μικρὴ σπηλιά, ἔψαξε ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ πουθενὰ τὸν φακίρη.

Μά, ξαφνικὰ πάλι, ὁ μυστηριώδης ἐρημίτης ξαναπῆρε σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ φανερώθηκε μπροστά του.

Ἔπειτα ἅπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιηγητοῦ καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βαθειὰ καὶ ὑστερική :

—Θᾆρθῃς πρὸς ἐμένα ! Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ συγκρατήσῃ.

Καὶ τότε ἔγινε κάτι τὸ ἀνεξήγητο.

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον αἰσθάνθηκε μίαν ἀόρατη δύναμι νὰ τὸν ἁρπάζῃ, νὰ τὸν σηκώνῃ μετέωρα καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φακίρη, μπροστὰ στὸν ὁποῖον στάθηκε χωρὶς τὰ πόδια του ν' ἀγγίζουνε τὴ γῆ.

—Εἶδες τώρα ! τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος. Ἐπίστεψες ;

—Ναὶ ! ἐτραύλισεν ὁ σοφὸς περιηγητής. Μὰ πῶς τὰ κατορθώνεις ὅλα αὐτά;

—Αἰῶνες ὁλόκληροι πέρασαν γιὰ ν' ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴ δύναμι τῆς θελήσεως ! ἀπήντησε ὁ φακίρης. Γιὰ σᾶς εἶνε πράγματα ἀκατανόητα. Καὶ θὰ περάσουν χιλιάδες χρόνια ὥσπου ν' ἀρχίσετε νὰ καταλαβαίνετε τί ἀπέραντη δύναμι κρύβει μέσα του ὁ ἄνθρωπος, φτάνει νὰ ξέρῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ θέλησί του...

Ὁ Χάρρυ Πῆρσον βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ συλλογισμένος

Αὐτὸς ποὺ εἶχε γεράσει μελετῶντας ἔβλεπε πὼς ὁλόκληρη ἡ σοφία τῆς Εὐρώπης δὲν ἄξιζε τίποτα μπροστὰ στὴ θέλησι ἑνὸς φακίρη τοῦ Θιβέτ...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑ·Ι·ΤΟΝ

ΚΛΙΝΙΚΑΙ ΨΥΧΩΝ

Ὁ δόκτωρ κόμης Καντίντο Μέντες ντὲ Ἀλμέϊντα, ἕνας ὑψηλὸς καὶ θαλερὸς γέρων, ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσωπευτικωτέρους τύπους διανοουμένου τῆς συγχρόνου Βραζιλίας, ἀντιπρόσωπός της εἰς τὸ Διεθνὲς συνέδριον τῶν Δικηγόρων, τὸ συνελθὸν ἐν Βιέννῃ.

Ἔχει ἰδῆ πολλὲς φορὲς τὸ θλιβερὸ θέαμα τῶν συνοδειῶν τῶν καταδίκων, ὅπως πολλὲς φορὲς ἤκουσε δραπέτας τοῦ κατέργου τῆς Γουϊάνης νὰ λέγουν : «Δραπετεύσαμε, γιατὶ αὐτὸ τὸ κάτεργο εἶνε μία πραγματικὴ κόλασις. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων μᾶς κλέβουν τὸ ψωμὶ καὶ πεθαίνομε τῆς πείνης».

Ὁ κ. Ἀλμέϊντα ἠδυνήθη πολλάκις νὰ διαπιστώσῃ τὰς περιπετείας τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν καταδικάζει ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ἕνα σύστημα. Εἶνε ἕνας «σπεσιαλίστ» τῶν ἐγκληματολογικῶν πραγμάτων. Τὰ σχετικὰ συγγράμματά του εἶνε ἀναρίθμητα. Εἶνε ὁ ἀρχαιότερος ζῶν δημοσιογράφος καὶ δικηγόρος. Ἐπὶ 42 ἔτη ἐδίδαξε τὸ δίκαιον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ρίο Ἰανέϊρο. Εἶνε διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Ρίο. Εἶνε μία πραγματικὴ αὐθεντία. Καὶ δὲν θὰ ἀντήλλασσε τὴν ἰδιότητά του ὡς προέδρου τοῦ ἐγκληματολογικοῦ συμβουλίου, οὔτε μὲ τὴν θέσιν τοῦ προέδρου τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Πολιτειῶν τῆς Βραζιλίας.

Ὁ Πλάτων ἔλεγε : «Τὸ ἔγκλημα εἶνε μία πληγή. Ἂς τὴν θεραπεύσωμεν». Ὁ δόκτωρ Μέντες ντὲ Ἀμεΐντα λέγει περὶ τῶν φυλακῶν : «Πρέπει νὰ εἶνε κλινικαὶ ψυχῶν». Κατὰ τὴν μακρὰν καὶ γόνιμον σταδιοδρομίαν του ἐπεσκέφθη ὅλας τὰς φυλακὰς τοῦ κόσμου καὶ—ἀλλοίμονον— καὶ τὰς γαλλικάς.

Ὁποία ἀντίθεσις πρὸς τὰς φυλακὰς τῆς Βραζιλίας καὶ τὰς κεντρικὰς τοῦ Βελγίου....ποὺ ἀποτελοῦν μίαν διαρκῆ παρότρυνσιν τοῦ καταδίκου ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον.

Εἰς κάθε πολιτείαν τῆς Βραζιλίας ἑδρεύει ἕνα ἐγκληματολογικὸν συμβούλιον ἀποτελούμενον ἀπὸ 3 δικαστάς, 2 ἰατρούς, ἐξ ὧν ὁ εἷς ψυχίατρος, καὶ δύο ἀντιπρόσωποι τοῦ ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον ἐπιθεωρεῖ συχνότατα τὰς φυλακάς, δέχεται τὰ παράπονα τῶν φυλακισμένων, καὶ ἂν ὑπάρξῃ ἡ παραμικρὰ ὑποψία ὅτι ἡ ἀπόφασις ὑπῆρξε πεπλανημένη μελετᾷ ἀμέσως τὸν φάκελλον τοῦ καταδίκου καὶ αἰτεῖται τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης εἰς τὸν πιθανὸν ἀθῷον. Μέγας ἀριθμὸς δικαστικῶν πλανῶν ἐπηνορθώθη μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ ἐπὶ ὅροις ἐπίσης ἀπελευθέρωσις ἑνὸς κρατουμένου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ συμβούλιον αὐτό.

Εἰς τὴν Βραζιλίαν δὲν καταδικάζουν ποτὲ εἰς θάνατον καὶ εἰς ἰσόβια δεσμά. Αἱ δὲ ποιναὶ ἐξαγοράζονται ἀντὶ πολὺ μικροῦ ποσοῦ.

Ἡ διαταγὴ τῆς ἐπὶ ὅροις ἀπελευθερώσεως ἀναγινώσκεται ἐνώπιον ὅλων τῶν κρατουμένων καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ εὐεργετουμένου. Ὕστερα καλεῖται ὁ τελευταῖος οὗτος νὰ δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, θὰ δειχθῇ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ τοῦ δείχνουν. Ἀπὸ τοῦ 1924, ποὺ ἱδρύθη τὸ συμβούλιον, 560 κατάδικοι ἀπηλευθερώθησαν ἐπὶ ὅροις καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ 90 % ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φυλακήν. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε ἀρκετὰ εὔγλωττοι

Ὁ δόκτωρ Ἀλμέϊντα ἀρνεῖται τὴν κληρονομικότητα εἰς τὸ ἔγκλημα. Δὲν βλέπει, παρὰ κοινωνικὰ αἴτια, συμπτώσεις καὶ τυχαῖα γεγονότα. Οἱ μεγάλοι προμηθευταὶ τῶν φυλακῶν εἶνε ἡ φτώχεια καὶ ἡ πεῖνα.

Ἐπίσης λαμβάνουν φροντίδας εἰς Βραζιλίαν — ὅπωςκαὶ εἰς τὸ Βελγίον—ὥστε ὁ ἀπελευθερούμενος νὰ ἔχῃ τὰ μέσα δημιουργίας μιᾶς ζωῆς τιμίας καὶ νὰ μὴν ὑποπέσῃ ἐκ νέου εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἵδρυσαν ἰδιαιτέρας ἀποικίας, ὅπου ζοῦνε οἰκογενειακῶς.

Εὐτυχὴς χώρα ! Εἰς τὴν Γαλλίαν . ἡ ὑποτροπὴ εἶνε ὁ συνηθέστερος τρόπος ζωῆς τῶν ἀποφυλακιζομένων.

Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς Βραζιλίας, ἂν θέλωμεν νὰ περιορίσωμεν τὸν τομέα αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος.

Δρ ΣΑΡΛ ΒΙΚΤΩΡ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ καὶ ἔρριξε τὴν δέσμη τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φανοῦ στὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε τραβήξει τὴν προσοχή του.

Δὲν εἶχε κάνει λάθος. Τὸ πτῶμα ἐκεῖνο ἀνῆκε στὸν γερουσιαστὴ Σάϊμον.

Ὁ ρεπόρτερ στερέωσε τὸν ἠλεκτρικό του φανὸ στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ προσπάθησε νὰ σηκώσῃ στὰ χέρια του τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας προβολεὺς μεγάλης ἐντάσεως ἔπεσε ἐπάνω του καὶ τὸ σαρκαστικὸ γέλοιο τοῦ ἀρχηγοῦ ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὁ Ρὶκ ἄφησε τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ προβολεύς.

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου εἶχε μπῆ ὁ ἀρχηγὸς καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα τὸν ἐπλησίαζε.

Ὁ ρεπόρτερ ἔχωσε βιαστικὰ τὸ χέρι του στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τραβήξῃ τὸ αὐτόματο περίστροφό του. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ στὴ στάσι ποὺ βρισκόταν.

— Ρεπόρτερ Ρίκ Ντάμον, εἶπε ὁ ἀρχηγός, προτείνοντας ἐναντίον του τὴν κάννην ἑνὸς πιστολιοῦ μεγάλου διαμετρήματος, ἂν κάνῃς καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι, τὰ μυαλά σου θὰ πεταχτοῦν στὸν ἀέρα.

Ὁ ρεπόρτερ ἐτράβηξε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ.

— Μά, δὲν εἶχα κακὲς προθέσεις, μουρμούρισε.

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός, δίνοντας στὴ φωνή του εἰρωνικὸ τόνο. Ἀλλὰ ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Ρεπόρτερ Ρὶκ Ντάμον, σᾶς ἐχάρισα τὴ ζωὴ γιατὶ πρόκειται νὰ μὲ ἐξυπηρετήσετε. Δεχόσαστε;

Ὁ Ρὶκ τὸν ἐκύτταξε παράξενα.

— Ἐσεῖς μοῦ χαρίσατε τὴν ζωή; ρώτησε δειλά.

Ἕνας καγχασμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Τὸ ρωτᾶτε κιόλας; ἐγρύλλισε. Δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζετε ὅτι τὸ κουμπὶ ποὺ ἐχτύπησε ἡ σφαῖρα σας ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ βρεθῆτε ἐδῶ;

Τὰ βλέφαρα τοῦ Ρὶκ ἀνοιγόκλεισαν δυὸ -τρεῖς φορὲς ἀπὸ κατάπληξι.

— Ὥστε;... μουρμούρισε.

— Ὥστε, συνέχισε ὁ ἀρχηγός, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ ὑπακούσετε. Ἡ ζωή σας πρὸς τὸ παρὸν δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο, γιατὶ μᾶς χρειάζεσθε.

Ὁ ρεπόρτερ ἄρχισε νὰ ἀνακτᾷ τὸ θάρρος του.

— Καὶ τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; ρώτησε.

Τὰ μάτια τοῦ ἀρχηγοῦ ἄστραψαν.

— Νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ εἰσπράξουμε τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια δολλάρια τοῦ γερουσιαστοῦ.

— Ἐγώ; ἐφώναξε ὁ ρεπόρτερ. Ποτέ.

Τὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι, ἔκαμε μίαν ἐλαφρὰ κίνησι.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε. Πάντως μετὰ θὰ σᾶς τύπτῃ ἡ συνείδησις, γιατὶ θὰ γίνετε ἀφορμὴ νὰ καταστραφῇ ἡ μὶς Ντόροθυ.

— Ἡ μὶς Ντόροθυ, ἔκανε ὁ ρεπόρτερ. Καὶ γιατί;

— Γιατὶ δὲν ἐδέχθη νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὑποδείξεις μας. Ἂν λοιπὸν δὲν ἀναλάβετε ἐσεῖς νὰ τὴν πείσετε, τότε...

Τὸ μέτωπο τοῦ Ρὶκ αὐλακώθηκε ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα. Ἀπὸ τὸ μυαλό του πέρασε μιὰ σκέψις.

— Ἔστω, ἐψιθύρισε. Ἂν κατορθώσω νὰ πείσω τὴν μὶς Ντόροθυ θὰ ἔχω ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἐλευθερίαν μου;

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βεβαίως, εἶπε. Φτάνει νὰ κρατήσετε μετὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν σας ὅ,τι εἴδατε καὶ ἐμάθατε ἐδῶ μέσα. Λοιπόν, ἀναλαμβάνετε;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ μὲ σταθερὴ φωνή.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπίεσε μὲ τὸ πόδι του ἕνα μικρὸ κουμπὶ ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ πατώματος καὶ ἀμέσως τέσσαρες πελώριοι ἄνδρες μπῆκαν μέσα στὴν ἀποθήκη τῶν νεκρῶν.

— Πηγαίνετε τὸν νέον αὐτόν, διέταξε, στὸ διαμέρισμα τῆς Ντόροθυ Σάϊμον.

Οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἄνδρες ἐπλησίασαν τὸν Ρὶκ καὶ τοῦ ἔδεσαν ἕνα μαῦρο μαντῆλι στὰ μάτια, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δύο τοῦ περνοῦσαν κάτι σιδερένιους χαλκάδες στὰ χέρια.

Μετὰ ὁ ρεπόρτερ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν ἁρπάζουν δυὸ γερὰ μπράτσα καὶ νὰ τὸν ρίχνουν ἐπάνω σὲ δυὸ τετράγωνους ὤμους.

Ὁ ἄνδρας ποὺ εἶχε φορτωθῆ τὸν Ρὶκ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρεῖς συντρόφους του.

Ὕστερα ἀπὸ ταξίδι μιᾶς περίπου ὥρας, ὁ Ρὶκ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν πάλι στὰ χέρια.

— Εἰδοποίησες νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἑνὸς κακούργου.

— Ὅλα ἐν τάξει, ἀπήντησε κάποιος ἄλλος.

Ὁ ἄνδρας ποὺ κρατοῦσε τὸν ρέπορτερ ἐπήδησε στὸ δρόμο, τρύπωσε μέσα σὲ μιὰ χαμηλὴ πορτούλα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ κατὰ μῆκος ἑνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου.

Προχώρησε καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα τετράγωνο παραθυράκι.

Ἕνα ἀπαίσιο κεφάλι ἐπρόβαλε στὸ ἄνοιγμά του καὶ μιὰ χονδρὴ φωνὴ ρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Κάποιος, ποὺ πρέπει νὰ δῇ τὴν κοπέλλα, ἀπήντησε ὁ κακοποιὸς ποὺ κρατοῦσε τὸν Ρίκ. Διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ποὺ κάνει ἕνα σιδερένιο μάνταλο ὅταν τὸ τραβοῦνε καὶ ὁ τοῖχος ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ ἀφήνοντας ἕνα εὐρύχωρο ἄνοιγμα.

Ὁ κακοποιὸς μὲ τὸν Ρὶκ πάντοτε ριγμένον στοὺς ὤμους του, πέρασε μέσα καὶ τὸ ἄνοιγμα ἔκλεισε.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο ἀκούστηκε πάλι.

— Ἄφησέ τον ἐδῶ, εἶπε, καὶ δίνε του. Ἔχω διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ νὰ μὴν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ μένῃ ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ δυὸ λεπτά.

Τὸ σιδερένιο μάνταλο ἀκούστηκε πάλι νὰ περιστρέφεται, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησε καὶ ὁ κακοποιὸς βγῆκε στὸν σκοτεινὸ διάδρομο.

Τὰ βήματά του ἀκούστηκαν στὴν ἀρχὴ δυνατά, ὕστερα σιγώτερα καὶ τέλος ἔσβυσαν.

Ὁἄνθρωπος μὲ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο ἅρπαξε τὸν Ρίκ, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἐτράβηξε βάναυσα.

Ἀφοῦ προχώρησε ἑκατὸ περίπου βήματα, σταμάτησε, καὶ ὁ ἄγνωστος ἐτράβηξε τὸ μαῦρο μαντήλι ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ρίκ.

Ἕνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἐθάμπωσε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὰ μάτια τοῦ ρεπόρτερ.

Ὁ Ρὶκ ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ μετὰ τὰ ἐστήλωσε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.

Ὁ κακοποιὸς ἐσήκωσε τὸ σίδερο καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ καταφέρῃ στὸ κεφάλι τοῦ Ρίκ.

Μιὰ ἀντριχίλα διέτρεξε τὴν σπονδυλική του στήλη. Τὸ ὂν ποὺ στεκόταν μπροστά του δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἦταν ἕνας πελώριος πίθηκος ποὺ ὡστόσο τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά. Δὲν πρόφτασε νὰ τὰ περιεργασθῇ περισσότερο, γιατὶ τὸ παράξενο ὂν εἶχε πάει ἀπὸ πίσω του καὶ τὰ μαλλιαρά του δάχτυλα τοῦ ἀφαιροῦσαν τοὺς μετάλλινους κρίκους ποὺ ἦταν περασμένοι στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του.

Τὸ βλέμμα τοῦ ρεπόρτερ γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἐπλανήθηκε γύρω του. Βρισκόταν σ' ἕνα εὐρύχωρο χώλλ, ποὺ στὶς γωνίες του ἦσαν τοποθετημένα βαρύτιμα ἔπιπλα.

Ἕνα ἀνεπαίσθητο «κλὶκ» ἀκούσθηκε καὶ αἰσθάνθηκε τὰ χέρια του ἐλεύθερα. Ἀστραπιαῖα ἔχωσε τὸ δεξί του χέρι στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὸ περίστροφό του.

Τὰ μαλλιαρὰ δάχτυλα, ὅμως, τοῦ ἀπαισίου ὄντος πρόφτασαν νὰ πιάσουν ἐκεῖνα τὸ περίστροφο.

— Φαίνεται ὅτι εἶσαι ἠλίθιος, ἐγρύλλισε τὸ ἀπαίσιο τέρας. Ἂν νομίζῃς ὅτι ἐμεῖς ἐδῶ κοιμόμαστε, κάνεις λάθος. Ἐμπρός, τράβα.

Καὶ δίνοντάς του μιὰ γερὴ σπρωξιά, τὸν ἔρριξε ἐπάνω σὲ μιὰ ἄσπρη πόρτα.

Ἡ πόρτα ὑπεχώρησε καὶ ὁ Ρὶκ ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα σὲ μιὰ σκάλα.

— Ἀνέβα ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν διέταξε τὸ τέρας, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ χώλλ.

Ὁ ρεπόρτερ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἅρπαξε τὸ σιδερένιο κάγκελο ποὺ βρισκόταν δίπλα ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ.

Ἔφθασε σ' ἕνα μικρὸ χώλλ καὶ στάθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα διστακτικός. Μπροστά του βρίσκονταν κλειστὲς τέσσαρες σιδερένιες πόρτες. Στάθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη καὶ μετὰ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του. Ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ σιδερένιο πόμολο ποὺ προεξεῖχε στὴ μέση της, ἀλλὰ τὸ τράβηξε πίσω.

Προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ ρίξῃ προηγουμένως μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Ἐκύτταξε γύρω του καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανείς, ἔσκυψε καὶ ἐκόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν κάτι πάρα πάνω ἀπὸ φρικιαστικό.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

Ἕνα περίεργον ναρκωτικὸν φυτὸν

Τὰ παράδοξα ἀποτελέσματα τοῦ Πεγιόλτ. — Πρωτοφανῆ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἐπιστήμη.

Πρὸ ἐτῶν ἀνεστατώθη κυριολεκτικῶς ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος μὲ τὴν ἀνακάλυψιν ἑνὸς περιεργοτάτου φυτοῦ τοῦ Μεξικοῦ. Πολὺ ὀλίγα ἐλέχθησαν τότε διὰ τὰς παραδόξους ἰδιότητας τοῦ φυτοῦ τούτου, ἐπειδὴ δὲν εἶχ ν ἀκόμη φθάσει εἰς θετικὰ συμπεράσματα.

Τὸ πεγιόλτ εἶνε αὐτοφυὲς φυτὸν τοῦ Μεξικοῦ συγκαταλεχθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὸ γένος τῶν echinos cactus Williamsij.

Τὸ πεγιόλτ ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς λαοὺς τῶν πέριξ τοῦ Μεξικοῦ χωρῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐχρησιμοποίουν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς των. Καὶ μέχρι σήμερον χρησιμοποιεῖται ἀκόμη ὑπὸ μερικῶν ἰθαγενῶν μεξικανικῶν φυλῶν.

Τὸ φυτὸν τοῦτο ἔχει χρῶμα στακτοπράσινον καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν λευκὸν χνοῦδι. Τὰ ἄνθη του εἶνε ἀρκετὰ μεγάλα καὶ μαραίνονται πολὺ γρήγορα. Οἱ καρποὶ τῶν ἀνθέων τούτων, μήπους ἑνὸς ἑκατοστομέτρου, ἔχουν χρῶμα κίτρινον ἢ ρόζ, εἶνε σαρκώδεις καὶ γεμᾶτοι ἀπὸ μαύρους σπόρους. Τὸ κύριον σῶμα τοῦ φυτοῦ τούτου καταναλίσκεται ἀποξηραινόμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν. Ἡ κόνις τοῦ πεγιόλτ διεδόθη εὐρύτατα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Μεξικοῦ καὶ θεωρεῖται ὡς σπουδαῖον ναρκωτικόν. Τὸ μασοῦν ὡς ἔχει ἢ πίνουν τὴν κόνιν ἀναμεμιγμένην μὲ νερὸ ἢ ἄλλο οἱονδήποτε ποτόν. Ἔχει γεῦσιν δυσάρεστον καὶ πικράν. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν λῆψιν του φέρει τὰ περίεργα ἀποτελέσματά του. Τὰ διάφορα ἀλκαλοειδῆ ποὺ περιέχει προκαλοῦν εἰς τὸν πίνοντα τὸ πεγιόλτ παραδοξότατα ἀποτελέσματα: Ἡ πίεσις τοῦ αἵματος ἐλαττοῦται χωρὶς νὰ ἐξασθενίζῃ τὴν καρδίαν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπιβραδύνεται καὶ ἐνῷ τὸ νευρικὸν περιφερειακὸν σύστημα μένει σχεδὸν ἀπρόσβλητον, τοὐναντίον τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα ὑφίσταται παράδοξον τοξικὴν ἐπίδρασιν. Ἐκεῖνο ποὺ ἐξέπληξε τοὺς ἐπιστήμονας εἶνε τὰ ἐγκεφαλικὰ φαινόμενα ποὺ παράγει τὸ πεγιόλτ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν μίαν ἐξήγησιν. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν εἰς τὸ Παρίσι ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου φαρμακοποιοῦ κ. Ρουζὲ [illegible] ἀποδεικνύουν τὰ ἑξῆς:

Τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε χρῆσιν τοῦ πεγιόλτ, ἐνῷ παραμένει ἐν πλήρει ἐγρηγόρσει καὶ πνευματικῇ διαυγείᾳ, βλέπει συγχρόνως διάφορα ὁράματα, ὑφιστάμενον ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν λῆψιν μυϊκὴν καὶ πνευματικὴν ὑπερδιέγερσιν καὶ μετὰ ταῦτα μίαν εὐχάριστον μέθην. Ἕξη ὥρας μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ πεγιόλτ καὶ ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ἄτομον κοιμηθῇ ὀλίγον βλέπει διάφορα ἔγχρωμα ὁράματα, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν ἐπὶ δίωρον καὶ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ περιγράφῃ μὲ πλήρη διαύγειαν πνεύματος, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν συναίσθησιν τοῦ περιβάλλοντος. Αὐτὰ συνέβησαν ἐπὶ ἑνὸς ἀτόμου λαβόντος μίαν μικρὰν δόσιν ἐκ τοῦ περιέργου τούτου φυτοῦ. Οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι τῶν Παρισίων ἀσχολοῦνται δραστηρίως μὲ τὸ πεγιόλτ καὶ ἐλπίζουν ὅτι συντόμως θὰ καταλήξουν εἰς ὁριστικὰ συμπεράσματα.

ΕΡΓΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

	Δρχ.
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ Σελ. 192	7
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Σελ. 256	» 12
ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ Σελ. 312	» 15
ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ Σελ. 176	» 7
Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ Σελ. 192	» 7
ΡΩΒΥΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ Σελ. 176	» 7
Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ Σελ. 176	» 7
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ Σελ. 160	» 7

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» (Πανεπιστημίου 36). Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν δρχ. 2 δι' ἕκαστον βιβλίον.

Εἰς τὴν ἀκτινογράφησιν

Αἱ ἐκπλήξεις τῶν ἀκτίνων Χ!...

— Βλέπω μιὰ χρυσῆ βέρα μέσα στὸ στομάχι σας!

— Ἂ ναί! Τὴν ἔβαλε μέσα στὴ βασιλόπηττα ὁ ἀρραβωνιαστικός μου γιὰ νὰ μοῦ κάμῃ «σουρπρίζ»!...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ - ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ - ΠΛΑΝΗΤΑΙ

4. ΕΡΜΗΣ (ἐξουσιαστὴς τῶν Ζωδίων: Δίδυμοι—Παρθένος)

Παριστᾷ τὴν ἐξύψωσιν πρὸς τὸ Πνεῦμα, τὸν Λόγον, τὸ Φῶς. Εἶνε ὁ πλανήτης τῆς νοητικότητος, τῆς σκέψεως, τῆς προσαρμογῆς.

Φυσιογνωμικῶς

Παράστημα λεπτὸν μετρίου ὕψους, εὐκίνητον. Βλέμμα ζωηρόν, γρήγορον, ὀξύ, ἔξυπνον, Πρόσωπον ᾠοειδές, μακρόν, ἐκφραστικόν, Ρὶς ἐπίσης μακρὰ καὶ λεπτή, Στόμα ἐλαστικὸν μὲ χείλη λεπτά. Ἐν γένει ἀπεικονίζει τὴν δραστηριότητα καὶ ἐπιδεξιότητα.

Χαρακτηρολογικῶς

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου τούτου εἶνε ταχεῖς εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν σκέψιν, ὀξυδερκεῖς, δραστήριοι καὶ πολυμήχανοι. Εἶνε ἱκανώτατοι διὰ τὴν διεκπεραίωσιν πασῶν τῶν ὑποθέσεων πρακτικῆς καὶ ἐμπορικῆς φύσεως. Ἐπιτυγχάνουν εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἱκανότητά των εἰς τὸν προφορικὸν καὶ γραπτὸν λόγον. Εἶνε φιλομαθεῖς καὶ περίεργοι, ἐκμανθάνουν εὐκόλως ὁποιανδήποτε ἐπιστήμην. Εἶνε ψυχολόγοι ἐκ διαισθήσεως ἰδίως, εἶνε ἐξυπηρετικοί, καλοὶ συζητηταὶ καὶ καθ' ὅλα ἀβάρετοι. Οἱ ἀρνητικοὶ εἶνε πονηροί, ἄστατοι, ἐπιλήσμονες, ψεῦται, κλέπται, ἀρέσκονται εἰς διαβολὰς καὶ δημαγωγίας. Εἶνε δυστυχεῖς ἐξ αἰτίας τῶν σφαλμάτων των, τρομοκρατημένοι ἐκ τῶν συνεπειῶν των.

Κοινωνιολογικῶς

Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιδίδονται εἰς ἐπάγγελμα σχέσιν ἔχον μὲ τὸν γραπτὸν ἢ προφορικὸν λόγον, μὲ τὸ ἐμπόριον, ὡς ὑπάλληλοι, ἀντιπρόσωποι, δημοσιογράφοι, ἐπιστήμονες κλπ.

5. ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἐξουσιαστὴς τῶν Ζωδίων: Ταῦρος—Ζυγός)

Εἶνε ὁ πλανήτης τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς, τοῦ ἔρωτος, τῆς δράσεως διὰ τῆς παθητικότητος.

Φυσιογνωμικῶς

Παράστημα μᾶλλον μικρὸν μὲ καλὰς ἀναλογίας, βλέμμα φωτεινὸν καὶ ἡδυπαθές, πρόσωπον μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ κομψά, λεπτὰ καὶ ὡραῖα, χροιὰ καὶ δέρμα ἐπίσης καλά. Σύνολον συμπαθές, θελκτικόν.

Χαρακτηρολογικῶς

Ὅπως τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε συμπαθὲς καὶ χαριτωμένον, ἔτσι καὶ ψυχικῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου αὐτοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε ἀξιαγάπητοι καὶ καλοί, συρόμενοι καὶ φερόμενοι ἀπὸ τὰ αἰσθήματά των. Εἶνε καλῆς θελήσεως, φιλεύσπλαγχνοι, ἀγαθοεργοί, ἀλτρουϊσταί, πράττουν τὰ πάντα διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἄλλους. Εἶνε γενναιόδωροι, ἐλεήμονες, ἀλλὰ καὶ διαχυτικοὶ καὶ φίλοι τῶν διασκεδάσεων καὶ τέρψεων, κοινωνικοί, εὐχάριστοι, ἀφωσιωμένοι στοὺς φίλους των. Εἶνε κοσμικοί, ἀλλὰ εὐχαριστοῦνται καὶ εἰς τὸ σπίτι των τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ εἶνε μὲ καλαισθησίαν τακτοποιημένον.

Ἀρνητικῶς κλίνουν εἰς τὰς αἰσθησιακὰς ἀπολαύσεις ὑπὲρ τὸ δέον, γίνονται κοῦφοι, καυχησιολόγοι, ἄσεμνοι, ἐγωϊσταὶ λόγῳ ὑπερβολικῆς μαλθακότητος καὶ φιληδονίας.

Κοινωνιολογικῶς

Καλλιτέχναι, ζωγράφοι, μουσικοί, διακοσμηταί, κηπουροί, ἔμποροι καὶ ἐπαγγελματίαι εἰδῶν καλλωπισμοῦ, μόδας καὶ πολυτελείας, ἠθοποιοί, χορευταί, χορεύτριαι.

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

Μορφώνεσθε μὲ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων

Πλήρεις μεταφράσεις τῶν Ἁπάντων

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν λογοτεχνικῶν μεταφράσεων τῶν «Ἁπάντων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων» ἐκδόσεως «ΠΑΠΥΡΟΥ».

Α' σειρά. — Δέκα χωριστοὶ τόμοι δραχ. 200 (ἐπαρχ. 230), ἐξ ὧν προκαταβάλλονται δραχ. 100.

Μεταξὺ τῶν πρώτων θὰ κυκλοφορήσουν:
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ: «Ἑλένη» (νέα λογοτεχνικὴ μετάφρασις τοῦ κ. Ἀρίστου Καμπάνη).
ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ: «Γεωγραφικά» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου).
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ: «Ἀθηναίων Πολιτεία» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἰω. Ζερβοῦ, διευθυντοῦ βιβλιοθήκης ἀρχαίων συγγραφέων Φέξη).
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ: «Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ Διδασκαλείου Ἀρσακείου.— Ἐκτενὴς εἰσαγωγὴ τοῦ κ. Δ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ).
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ: «Βίος Ἀπολλωνίου Τυανέως» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου).
ΠΟΛΥΒΙΟΥ: «Ἱστορία» (μετάφρασις τοῦ κ. Ε. Φωτιάδη, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης).
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ: «Ρητορικὴ (μετάφρασις τοῦ κ. Ἐπ. Μπαλάνου, δημοσιολόγου, μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου).
ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ: «Ἑλλάδος περιήγησις» (μετάφρασις τοῦ κ. Δ. Λαμπίκη, λογοτέχνου).
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: «Ἠθικά» (μετάφρασις τοῦ κ. Γεωργ. Πὼπ, δημοσιολόγου, τέως ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας).
ΦΡΑΝΤΖΗ: «Χρονικὸν τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (μετάφρασις καὶ ἱστορικὰ σχόλια τοῦ κ. Γ. Τσουκαλᾶ, λογοτέχνου, μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ βυζαντινολόγου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου κ. Παπαδοπούλου).
Κ.λ.π. κ.λ.π.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἑλλην. Ἐκδοτικοῦ Ὀργανισμοῦ
«ΠΑΠΥΡΟΣ»
Λεωφ. Πανεπιστημίου 35 (Στοὰ Ἰντεάλ).

Παγκόσμιον πνεῦμα

Ὁ περιοδεύων πλασιὲ μπῆκε μὲ ὕφος Δὸν Ζουὰν στὸ ἑστιατόριο, κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, πῆρε ἕναν κατάλογο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριξε μερικὲς γλυκειὲς ματιὲς στὴν νόστιμη σερβιτόρα, ποὺ περίμενε νὰ πάρῃ παραγγελία.

— Σήμερα ὁ καιρὸς εἶνε ζεστός.... Δὲν ζεσταινόσαστε καὶ σεῖς; τῆς εἶπε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Ναί, κάνει ζέστη, τοῦ ἀπήντησε ἀπότομα, ξερά. Καὶ χθὲς ἔκαμε ζέστη... Καὶ μὲ λένε Νέλλα καὶ τὸ ξέρω ὅτι εἶμαι στρουμπουλὴ σὰν ροδάκινο καὶ ὅτι ἔχω ὡραῖα γαλανὰ μάτια, ὅτι εἶμαι νέα στὸ μαγαζὶ καὶ ὅτι μοῦ ἀρέσει ἡ δουλειά μου καὶ ὅτι... εἶμαι τόσο ὄμορφη, ὥστε νὰ εἶνε κρῖμα νὰ δουλεύω... Εἶμαι ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν μισθό μου καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει οὔτε ὁ κινηματογράφος, οὔτε ὁ χορός, καὶ οὔτε εἶμαι διατεθειμένη νὰ πάω μαζί σας πουθενά... Ναί, εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ὁ ἀδελφός μου εἶναι μάγερας στὸ ἴδιο μαγαζί, ζυγίζει ἑκατὸ κιλὰ καὶ τὴν περασμένη ἑβδομάδα μαχαίρωσε κάποιον πελάτη ποὺ μὲ γλυκοκύτταζε... Τί θέλετε, κύριε, νὰ σᾶς σερβίρω;

— Τίποτε, δεσποινίς. Ἕνα ποτηράκι νερὸ μόνον...

★

Ἕνας νέος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα μπαίνει σὲ μιὰ λέσχη τοῦ Λονδίνου. Ὅλοι οἱ θαμῶνες γυρίζουν καὶ τὸν κυττάζουν μὲ ἐνδιαφέρον.

— Βλέπω ὅτι εἶνε πολὺ δημοφιλὴς αὐτὸς ὁ νέος, λέει κάποιος ξένος στὸ διπλανό του.

— Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.. Διακρίθηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ ἱπποδρόμιο τῆς πόλεώς μας.

— Τί ἔκαμε;

— Νά, εἶχε βγῆ ἀπὸ ἕνα κλουβὶ ἕνα λιοντάρι κι' ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε στὶς ἐξόδους νὰ σωθῇ, ἐκεῖνος πῆγε ὡραιότατα καὶ κλειδώθηκε μέσα στὸ ἴδιο κλουβὶ τοῦ λιονταριοῦ!

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἐπιβάτις ἑνὸς λεωφορείου αὐτοκινήτου παρατηροῦσε μὲ περιέργεια τὸν εἰσπράκτορα ποὺ κάτι ἔγραφε στὸ μικρὸ καρνὲ τῆς ὑπηρεσίας.

— Δὲν δυσκολεύεσαι, καημένε, νὰ γράφῃς ἔτσι, ὅπως κουνιέται τὸ αὐτοκίνητο; τὸν ρώτησε ἐπὶ τέλους.

— Ἔχετε δίκηο, τῆς ἀπήντησε ὁ εἰσπράκτωρ. Ἀλλὰ βλέπετε ἔχω συνηθίσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ μπορῶ νὰ γράφω ὄρθιος κι' ἐνῷ τρέχῃ τὸ αὐτοκίνητο, ἐνῷ ἀντιθέτως ὅταν βρίσκωμαι σπίτι μου, νὰ δυσκολεύωμαι. Πῶς σᾶς φαίνεται;

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

— Νά, ὅταν γράφω στὸ σπίτι μου λέω τῆς γυναίκας μου καὶ μοῦ κουνᾷ τὸ τραπέζι. Ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ νὰ σύρω γραμμή!

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Ν. ΤΕΛΟΣ. — Ἀτυχῶς καὶ μὲ σᾶς δὲν δύναμαι διὰ προχείρου ἀναλύσεως νὰ ἐξακριβώσω τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει. Φαίνεται ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς πολὺ δυσάρεστον καὶ δύσκολον ψυχικὴν θέσιν, λόγῳ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν καταθλιπτικῶν περιστάσεων.

ΚΩΣΤΑΝ ΧΡΥΣΑΝΘΗΝ. — Ὑπάρχουν χαρακτῆρες δύσκολοι νὰ καθορισθοῦν ἀπὸ ἓν καὶ μόνον χειρόγραφον καὶ εἰς μίαν ἁπλῆν ἐπισκόπησιν ὅπως καταλαμβάνετε ὅτι γίνετε διὰ τῆς παρούσης στήλης. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα σας. Πάντως φαίνεσθε ἄνθρωπος θελήσεως, ὄχι ὅμως καὶ πολὺ πρακτικός. Ἀνάγκη ἐπίσης νὰ μετριάσετε τὰ πάθη σας χρησιμοποιοῦντες τὴν θέλησίν σας πρὸς συγκράτησίν των. Ὡς ἀρχιτέκτονα ἢ στρατιωτικὸν θὰ σᾶς ἐνόμιζα καταλληλότερον.

Σ. ΓΕΩΡΓ. Καβάλλα.—Τύπος νευρικὸς διανοητικὸς μὲ θέλησιν, ἐνεργητικότητα καὶ αὐτοβουλίαν. Εὐέξαπτος, ἴσως καὶ πολὺ ζηλιάρης, ἀνήσυχος. Θέλει παντοῦ νὰ εἶνε ὁ πρῶτος, ἔχει κρίσιν καὶ ἀντίληψιν καλήν, θάρρος, πάντως τὸν χαλᾷ ἡ μεγάλη ὀξύτης τοῦ χαρακτῆρος.

Η.Σ.Μ.—Ἡ ἰδιοσυγκρασία σας εἶνε τελείως ἀναρχημένη. Καμμίαν ἰσορροπία καμμία σαφὴς κατεύθυνσις, καμμία σταθερότης. Τὰ ἔνστικτά σας ἐπικρατοῦν ἀκαθοδήγητα καὶ τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ἰδιοτήτων. Ἴσως νὰ εὑρίσκεσθε—(δὲν λέτε οὔτε τὴν περίπου ἡλικίαν οὔτε τὸ φῦλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκετε) ἀκόμη εἰς τὴν περίοδον τῆς ἥβης, ἄλλως τὸ ταχύτερον πρέπει νὰ διορθώσητε, ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, τὸν χαρακτῆρα σας.

ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ.—Τὸ ψευδώνυμόν σας δὲν σᾶς χαρακτηρίζει ἐπακριβῶς. Καλλίτερο θὰ ἦταν νὰ ἐλέγατε «τεμπελοκόριτσο» ἢ καὶ «ψευτοκόριτσο». Δὲν ὑπάρχει ὅμως φόβος νὰ σᾶς ἀπελπίσω, διότι τὸ ξεύρετε καὶ ἡ ἰδία ὅτι δὲν εἶσθε καθόλου καὶ «κακοκόριτσο».

ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΝ. Ἰωάννινα.—Σὲ σᾶς ἀνάγκη νὰ ξεχωρίσωμεν τὸν ἄνθρωπον τοῦ καθήκοντος ἀπὸ τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Ὑπὸ τὸ πρῶτον πρῖσμα, εἶσθε ἱκανὸς καὶ κατάλληλος διὰ τὴν θέσίν σας. Ὑπὸ τὸ ἄλλο ὅμως ὑστερεῖτε σὲ πολλὰ καὶ πρὸ πάντων σὲ εἰλικρίνειαν, ἁπλότητα, διάκρισιν καὶ ἴσως—ἴσως καὶ καλωσύνην.

Τ.Κ.γ.—Ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὴν σκέψιν, εὐαίσθητος εἰς τὴν ἀντίληψιν, γόνιμος εἰς τὴν φαντασίαν. Αἰσθητήριον καλλιτεχνικόν, ἐπιδεξιότης. Ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ἱκανότητάς του δημιουργικῶς ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν περίσκεψιν· ἄλλως, ἰδίως ἡ φαντασία του θ' ἀποβῇ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἄλλους «δίκοπο μαχαίρι».

ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ Νο 11+7.—Εἶσθε ὁ τύπος τοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ ἱκανοῦ ἀνθρώπου. Καίτοι δεικνύετε ἀναμφισβητήτους ἱκανότητας πνευματικὰς ὡς καὶ ἐνδιαφέρον, τὸ πεδίον τῆς δράσεως σας παραμένει ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ζωὴ τῶν αἰσθήσεων. Ἡ θέλησίς σας ὑπὸ ἔποψιν ἀνθεκτικότητος φαίνεται ἐκ φύσεως ἀρκετὰ ἰσχυρά.

ΠΑΙΔΟΥΛΑΝ.—Ἀσφαλῶς ἔχετε πολλὰ χαρίσματα τόσον ψυχῆς ὅσον καὶ χαρακτῆρος. Πῶς θέλετε ὅμως οἱ ἄλλοι νὰ σᾶς καταλάβουν ἀφοῦ καὶ σεῖς ἡ ἰδία δὲν ἔχετε καταλάβει τὸν ἑαυτόν σας. Εἶσθε πολὺ μικρὴ ἀκόμη, μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ἔχετε δυνατότητας θαυμασίας ἐξελίξεως. Μὴν εἶσθε ὅμως τόσον ἐγωΐστρια.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΝ.—Ἡ στήλη αὐτὴ προορισμὸν δὲν ἔχει νὰ πείσῃ τὸν κόσμον διὰ τὴν ἐπιστημονικότητα τῆς γραφολογίας. Ἁπλῶς τοῦ τὴν παρουσιάζει. Δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κριτήριον ἀπὸ τὰς πολὺ προχείρους αὐτὰς σκιαγραφικὰς διαγνώσεις. Χαρακτὴρ ἐπιφυλακτικός, σχεδὸν σχολαστικός, σχεδὸν δογματικός, βραδὺς μᾶλλον, ἀδύνατος, ἀλλ' ἀρκετὰ σταθερός, σᾶς λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν ἐκδηλώσεων.

ΚΑΠΙΤΑΙΝ ΜΠΟΥΝΤ.—Ἀγαπητέ μου τί νὰ σᾶς πῶ; Εἶσθε πάρα πολὺ νέος ἀκόμη. Εἶσθε ἀξιόλογος ἀλλὰ θὰ ἔλεγα ἐπειδὴ εἶσθε λιγάκι πολὺ νευρικός, νὰ κυττάξετε περισσότερον τὴν ὑγείαν σας καὶ νὰ μὴ παρακουράζεσθε. Ἔχετε πολὺ καιρὸ ἐμπρός σας γιὰ τὰ μαθήματα καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο καλό.

ΜΑΝΝΟΥΛΑΝ.—Φαίνεσθε πράγματι φίλεργος ὕπαρξις, ἱκανὴ καὶ πολυπράγμων. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς χαρακτηρίζει ὅμως εἶνε καλλιτεχνικὴ διάθεσις, εὐαισθησία, γοῦστα λεπτὰ καὶ μετρημένα· ἐπίσης καμμία στενότης ἀντιλήψεων καὶ καμμία στενοκαρδία. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ὅμως δυσκόλως θὰ ἐθυσιάζετε, ἴσως, προσωπικὴν ἄνεσιν χάριν ὑπερβολικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ.

ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΔΙΔΑ 28 ἐτῶν.—Ζωηρὸν καὶ ἀνήσυχον πνεῦμα, ὑπερευαισθησία, ὑπερτροφικὴ φαντασία· ἀντιτιθέμεναι τάσεις: κοινωνικότης—τάσις μονώσεως. Μεγάλη καλλιτεχνικὴ διάθεσις, λεπτότης.

ΣΡΣ. ΑΠΣ.—Εἶσθε ἄνθρωπος νευρικός, εὐμετάβολος εἰς τὰς διαθέσεις. Αἱ αἰσθήσεις κυριαρχοῦν τῆς θελήσεώς σας ἀλλὰ καὶ τῆς λογικῆς. Δι' αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη, εὑρίσκεσθε εἰς διαρκεῖς ἀγῶνας μὲ τὸν ἑαυτόν σας. Τὸ ὄνειρόν σας ἐξηγεῖται ψυχαναλυτικῶς, περίπου οὕτω: Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σας σήμερον προκαλεῖ τὴν δυστυχίαν σας. Διατηρεῖτε ὅμως ἐνδομύχως τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ σᾶς παρουσιασθῇ εὐκαιρία ὁπότε ἐκμεταλλευόμενος ἢ ἔστω τῇ βοηθείᾳ ξένης ἱκανότητος (καὶ βουλήσεως τὴν ὁποίαν σεῖς πρὸς τὸ παρὸν στερεῖσθε), θὰ ἐπιτύχετε.

ΟΥΣΣΑΡΟΝ.—Ὁ χαρακτήρ σας δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναπτύξει τὰς δυνατότητάς του. Προοιωνίζει πολλὰ καλὰ ἀλλὰ ἴσως παρέλθῃ καιρὸς ἀκόμη μέχρις ὅτου ἐκλεπτυνθοῦν αἱ αἰσθήσεις περισσότερον. Ὑποκρύπτεται μία ἀρκετὴ ὑπερευαισθησία ἢ λεπτότης. Τὸ πνεῦμα σας εἶνε δεκτικὸν παντὸς εἴδους μορφώσεως. Ἀποφύγετε μόνον τὰ πολὺ πρακτικά, βάναυσα ἢ ἁπλῶς κερδοσκοπικὰ ἐπαγγέλματα τὰ ὁποῖα δὲν φαίνονται νὰ εἶνε γιὰ σᾶς.

ΣΕΞ—ΑΠΗΛ.—Καὶ σᾶς ὁ χαρακτὴρ καίτοι ὄχι τελείως ὥριμος εἶνε ἀρκετὰ συμπαθής. Φαίνεσθε νὰ εἶσθε ἀρκετὰ δραστηρία καὶ εὐφυής· ψυχικῶς ἐπίσης σὲ πολὺ καλὸ ἐπίπεδο ἴσως καὶ ἀκόμη ἀνώτεον. Ἔχετε ὅμως καὶ πολλὰ σχέδια, μίαν ἀπόχρωσιν ποὺ ἀποκρύπτετε· αὐτὸ δίνει μίαν ἀπόχρυσιν ὑπεροπτικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ μὴν ἔχετε καὶ ἄδικον, πάντοτε.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ. — Εἶσθε ἀρκετὰ φιλάρεσκος (ὅταν λέγω ἀρκετά, ἐννοῶ κάτι περισσότερον τοῦ δέοντος) ἀλλὰ ἔχετε καὶ κάποιο γοῦστο καὶ λεπτότητα. Αἱ ἰδιοτροπίαι σας καὶ κακίες σας εἶνε παιδικὲς καὶ ἑπομένως συγγνωστέες. Πνευματικῶς ἵστασθε ἀρκετὰ ὑψηλά, ὑπάρχουν βάσιμοι ἐλπίδες νὰ ἐξελιχθῆτε σὲ μιά, καθ' ὅλα, ἄξια κόρην.

ΝΙΤΣΑΝ Σ.—Λυποῦμαι, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφα μὲ τὸ μολύβι εἶνε ἀκατάλληλα διὰ γραφολογικὴν ἑρμηνείαν. Στείλατέ μας ἄλλα.

ΟΥΡΑΝΙΑΝ.—Εἶσθε καὶ σεῖς ἕνας ἀπὸ τοὺς σεμνοὺς καὶ συμπαθεῖς χαρακτῆρας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ κέκτησθε διανοητικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα ὄχι κοινά. Ἐντυπωτικότητα, εὐαισθησίαν, σκέψιν, αἰσθητικήν. Ἐπιμείνατε εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν μὴ ὑποπίπτετε εἰς ἀνυπομονησίαν καὶ νευρικότητα καὶ τότε θὰ γνωρίσητε καὶ τὸν ἑαυτόν σας καλλίτερα καὶ τῶν σκοπῶν σας ἀνετώτερα θὰ ἐπιτύχητε.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΑΣΤΕΡΗΝ.—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι παρουσιάζετε τύπον ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα. Δὲν θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ ὁρκισθῶ ὅτι πρόκειται καὶ νὰ κατακτήσητε τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Μετριάσετε τὴν φαντασίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν σας. Ἀφοσιωθῆτε εἰς τὴν ἐπιστήμην σας ἢ γενῆτε καλλιτέχνης μιὰ ποὺ δείχνετε μεγάλο ταλέντο.

Bella Donna.—Καὶ σεῖς ἔχετε τὰς βάσεις ἑνὸς χαρακτῆρος εὐγενικοῦ καὶ ὡραίου. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ κάτι καὶ νὰ μὴ τρομάξετε, δὲν εἶσθε, ἄλλως τε ἡ μόνη. Συχνὰ συναντῶμεν, ἀκριβῶς εἰς τοὺς λεπτοὺς καὶ εὐαισθήτους ὀργανισμούς, μιὰ νευρικὴ κατάπτωσι, πολὺ μεγαλειτέραν κάποτε καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας. Δὲν τὸ ἀναφέρω παντοῦ σ' αὐτὲς τὶς πρόχειρες ἐδῶ ἀναλύσεις, πάντως σὲ σᾶς πάλι τὸ λέγω, τονώσατε τὸν ὀργανισμόν σας γιὰ νὰ ἀποδώσετε πληρέστερα ὅ,τι καλὸν κρύπτει ἡ ψυχοσύνθεσίς σας.

«ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ».—Εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον, πρώτην φορὰν περιῆλθαν τὰ χειρόγραφά σας. Δὲν ἦτο ἀνάγκη ὅμως νὰ στείλετε τόσα πολλά. Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς μόνον πολὺ πρόχειροι δοκιμαστικαὶ μικρογνωματεύσεις εἶνε δυνατὸν νὰ δοθοῦν. Ὅλως ἐξαιρετικῶς διὰ σᾶς ἐπειδὴ ἐγράψατε, καθὼς λέτε, δυὸ φορὰς καὶ ὑπεβλήθητε σὲ κόπους καὶ προσδοκίας θὰ σᾶς ἑτοιμάσω, ἓν στοιχειῶδες ὡροσκόπιον (ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν) ἐφόσον θὰ μοῦ ἐγράφατε τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως καὶ ἐὰν ἡ ἡμερομηνία εἶνε μὲ τὸ παλαιὸν ἢ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω τότε ἐντὸς δύο τριῶν ἑβδομάδων, ἐν ὀλίγοις, δι' ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ.

ΜΙΝΙΟΝ Ζ.—Δεικνύετε μεγάλην δραστηριότητα πνευματικὴν καὶ ψυχικήν. Εἶσθε τύπος περίπλοκος σχεδὸν αἰνιγματικός. Ἡ φαντασία σας εἶνε ὑπερβολικὴ ἀλλ' ἀτυχῶς ἐξοδεύεται ὄχι δημιουργικῶς ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς περιπλέκῃ μᾶλλον σὲ ἀδιέξοδα ψυχολογικά. Θὰ σᾶς συνεβούλευα νὰ μετριάσητε πρὸς τὸν συμφέρον σας τοὺς ἐπικινδύνους διανοητικοὺς ἀκροβατισμούς.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ.—Σὲ σᾶς προέχει τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας. Μεριμνήσατε γι' αὐτό. Κυττάξτε τί σᾶς συμβαίνει. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ χαρακτήρ σας φαίνεται καλός, ἀλλὰ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω μοῦ εἶνε δύσκολον πρὸς τὸ παρὸν νὰ σᾶς πῶ περισσότερα.

ΑΝΑΝΙΑΝ.—Καὶ μὲ σᾶς μοῦ φαίνεται ὅτι κάτι συμβαίνει. Αὐτὸ τὸ ἀπότομον τοῦ χαρακτῆρος μαζὶ μὲ μίαν διαφαινομένην κούρασιν, ὑποπτεύομαι, ὅτι, ἴσως, κάποια κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος νὰ εἶνε ἡ ἀφορμή.

ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ.—Δὲν ἔχετε ἄδικο νὰ σᾶς λέγουν ὅτι εἶσθε μυστηριώδης. Ἀφοῦ κλεισθήκατε στὸν ἑαυτόν σας καὶ κοντεύετε νὰ κάμετε τὴν προσποίησιν δευτέραν σας φύσιν. Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖτε οὔτε ὀρθός, οὔτε ἀσφαλὴς εἶνε. Κυττάξτε νὰ βρῆτε τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν (ὄχι τὴν ψεύτικη τῆς φαντασίας) σὲ μιὰ οἱανδήποτε χρήσιμον κι' ὡραίαν ἐνασχόλησιν. Καὶ νὰ μὴ σκέπτεσθε ὅλο γιὰ τὸ ἄτομόν σας.

ΠΙΠΙΤΣΑΝ.—Καὶ σεῖς στὸ ζήτημα τοῦ χαρακτῆρος εἶσθε σχετικῶς στὴν ἀρχὴν τῆς ἐξελίξεώς του. Ἔχετε λογικὴν ἀντίληψιν, εὐαισθησίαν, ἀλλὰ σᾶς χρειάζεται περισσοτέρα ἐνεργητικότης καὶ ἀπόφασις.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΓΩΦ.—Καὶ ἡ στήλη αὐτὴ μόνον εἰς γενικὰς γραμμὰς ἀποκαλύπτει τοὺς χαρακτῆρας. Διὰ ἐκτεταμένας μελέτας θὰ ἀπῃτεῖτο κοπιώδης ἐργασία. Ἡ ἁπλότης καὶ σχετικὴ δύναμις τοῦ χαρακτῆρος σας, διὰ τὴν ἡλικίαν σας εἶνε ἀξιοθαύμαστοι. Προσοχὴ ἀπὸ ὑπερκόπωσιν οἱανδήποτε.

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Ἀντ. Σφακάκης

Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ - ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΛΟΓΟΣ μὲ ὑπερδεκαετῆ εἰδικὴν κατάρτισιν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός.

Χαρακτηροδιαγνώσεις καὶ ἀναλύσεις.

Σύγκρισις ἁρμονικότητος χαρακτήρων.

Διαλογὴ καὶ ἐπιλογὴ προσωπικοῦ, συνεργατῶν κλπ.

Δικαστικὴ Γραφολογία (ἐξακρίβωσις τοῦ γράψαντος ἐπὶ πλαστότητος καὶ ἀνωνυμίας).

Ἀπευθυντέον ὁδὸς Σκρᾶ 58,

ΚΑΛΛΙΘΕΑ.

Τὸ πάθημα ἑνὸς αὐλοκόλακος

Οἱ παλαιοὶ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας δὲν συνήθιζαν νὰ πηγαίνουν στὰ σπίτια τῶν ὑπηκόων των. Μιὰ φορὰ ὁ πλουσιώτατος, ἀλλὰ ταπεινῆς καταγωγῆς τραπεζίτης τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' Μπουρέ, εἶχε τὸ θάρρος νὰ καλέσῃ τὸν βασιλέα σὲ γεῦμα.

—Κύριε Μπουρέ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβῖκος, θἄρθω μιὰ μέρα στὸ κτῆμα σας νὰ φάγω φροῦτα.

Ὁ τραπεζίτης δὲν εἶχε κανένα κτῆμα, ἔσπευσεν ὅμως ἀμέσως ν' ἀγοράσῃ μιὰ μεγάλη ἰδιοκτησία μὲ κήπους, περιβόλια καὶ ὀπωροφόρα δένδρα διὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσε ἕνα τεράστιο ποσόν.

Ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ εἰς μάτην.

Κάποτε ποὺ τὸν ἐδέχθη ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' σὲ ἀκρόασι ὁ Μπουρὲ τοῦ εἶπε:

—Μεγαλειότατε, ἐλησμονήσατε νἄρθετε στὸ κτῆμα μου νὰ φᾶτε φροῦτα.

—Κύριε Μπουρὲ θἄρθω μιὰ μέρα στὸ δάσος σας νὰ κυνηγήσω.

Ὁ Μπουρὲ δὲν εἶχε δάσος. Ἀγόρασε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα δάσος. Τὸ στόλισε μὲ κιόσκια καὶ σταύλους, ἔβαλε μέσα διάφορα ζῶα καὶ πουλιὰ καὶ ἐπερίμενε. Εἰς μάτην ὅμως καὶ αὐτὴ τὴ φορά.

Ὅταν μετὰ κάμποσο καιρὸ ξανάειδε τὸν βασιλέα, τοῦ παρεπονέθη σχετικῶς.

—Κύριε Μπουρέ, τοῦ εἶπε πάλι ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ', θἄρθω μιὰ μέρα στὸν πύργο σας νὰ πάρω ἕνα γάλα μὲ τὴν κυρία Μπουρέ.

Ὁ τραπεζίτης δὲν εἶχε πύργο οὔτε γυναῖκα. Ἀγόρασε λοιπὸν καὶ... ἀπὸ τὰ δυὸ καὶ ἐπερίμενε.

Τέλος, πέθανε κάποτε. Καὶ... ἔκαμε πολὺ καλά, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἐπερίμενε ὡς τώρα νὰ καταδεχθῇ ὁ βασιλεὺς νὰ τὸν τιμήσῃ μὲ τὴν ἐπίσκεψί του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ!

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΚΕΟΡΓΚ ΤΕΠΦΕΡ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Σίγκφριντ, ποὺ εἶνε κάτοχος τοῦ θησαυροῦ τῶν Νιμπελοῦγκεν, πηγαίνει στὴ Βουργουνδία ὅπου γνωρίζει τὴ βασιλοποῦλα Κριμχίλδη γιὰ τὴν ὁποία νοιώθει ἕνα δυνατὸ αἴσθημα.
Ὁ ἀδελφὸς τῆς βασιλιᾶς Γκύντερ, ποὺ ὁ Σίγκφριντ τὸν βοηθάει νὰ κατακτήσῃ τὴν ἄγρια Ἰσλανδὴ βασίλισσα Μπρουνχίλδη, τὸν κάνει γαμπρό του.
Οἱ δυὸ γάμοι γίνονται συγχρόνως, ἀλλ' ἡ Μπρουνχίλδη εἶνε κακοκαρδισμένη γιατὶ ἀγαπάει κρυφὰ τὸν Σίγκφριντ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΚΡΥΦΟ ΜΙΣΟΣ

Μεσάνυχτα περασμένα, ὁ Γκύντερ σηκώθηκε πρῶτος κ' οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθηκαν.

Ὁ Φόλκερ ἔπαιξε στὴ λύρα του ἕνα τελευταῖο χαρούμενο τραγούδι κι' ἔπειτα ὅλοι ἀποχαιρέτισαν μὲ ἐπευφημίες τὰ δυὸ ζευγάρια ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Σίγκφριντ μὲ τὴν Κριμχίλδη τράβηξαν γιὰ τὰ δικά τους διαμερίσματα κι' ὁ Γκύντερ ὡδήγησε τὴν Μπρουνχίλδη στὴν κάμαρά τους.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ ἄγρια βασίλισσα στάθηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια.

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς τώρα, τοῦ εἶπε ψυχρά. Δὲν χρειάζομαι ἄλλο τὴ συντροφιά σου.

—Τί θέλει νὰ 'πῆς ἐτραύλισεν ἀνήσυχος ὁ βασιλιᾶς.

Ἡ Μπρουνχίλδη χαμογέλασε περιφρονητικά.

—Ἁπλούστατα, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ κοιμηθῶ μαζί σου.

Ἄναψε ἀπὸ θυμὸ ὁ Γκύντερ. Ἅπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὴν πιάσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφτασε. Ἡ Μπρουνχίλδη τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, τὸν ἐσήκωσε ἀπάνω σὰν νἄτανε φτερὸ καὶ τὸν ἔρριξε καταγῆς.

—Αὐτὸ πάει πολύ, φώναξε θυμωμένος ὁ βασιλιᾶς τῆς Βουργουνδίας.

Σηκώθηκε ἀπάνω κι' ὥρμησε νὰ πιάσῃ τὴ γυναῖκα του.

—Ὥστε δὲν ἔβαλες μυαλὸ ἀκόμα, ἔκαμε ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ μῖσος.

Γιὰ λίγην ὥρα πάλαιψαν ἔτσι βουβοὶ μέσα στὴν κάμαρα ἐκείνη ποὺ τὴν ἐφώτιζε τὸ κοκκινωπὸ φῶς ἑνὸς δαυλοῦ.

Ἀλλ' ἡ Μπρουνχίλδη ἦτανε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν Γκύντερ ποὺ, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν εἶχε μαζί του τὸν Σίγκφριντ νὰ τὸν βοηθάῃ ἀθέατος.

Κι' ἔτσι σὲ λίγο ὁ βασιλιᾶς βρέθηκε ἀνίσχυρος μέσα στὰ δυνατὰ μπράτσα τῆς Ἰσλανδῆς ποὺ, παραλύοντας του κάθε δύναμι, τὸν ἔρριξε κάτω, τὸν ἔδεσε χειροπόδαρα μὲ τὴ ζώνη της κι' ἔπειτα, γελῶντας ἄγρια, τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἐκρέμασε, δεμένος καθὼς ἦτανε, ἀπὸ ἕνα καρφὶ στὸν τοῖχο.

—Καλὰ εἶσαι αὐτοῦ τώρα, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ ἥσυχη.

Ὁ Γκύντερ ἔβγαλε μιὰν ἄγρια φωνὴ θυμοῦ κι' ἀπελπισίας γιὰ τὴ φριχτή του θέσι, ἀλλ' ἡ Μπρουνχίλδη, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία, μπῆκε μέσα στὴν κάμαρά της κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, ἀφίνοντας κρεμασμένον ἀπὸ τὸ καρφὶ τοῦ τοίχου τὸν ἄτυχο βασιλιᾶ.

Ὅλοι κοιμόντουσαν ἤδη μέσα στὸ παλάτι καὶ κανένας δὲν ἀντελήφθη τὴ φωνὴ τοῦ Γκύντερ.

Ἕνας μόνο τὴν ἄκουσε, ἕνας ποὺ τριγυρνοῦσε ἄγρυπνος στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ, καρφώνοντας τὰ σκοτεινά του βλέμματα στὸ παράθυρο πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο μάντευε τὴ γλυκειὰ Κριμχίλδη.

Ἦταν ὁ Χάγκεν ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἀγαποῦσε κρυφὰ τὴν πεντάμορφη βασιλοποῦλα καὶ ποὺ τώρα ἔβλεπε μ' ἀπελπισία του πὼς τὴν εἶχε κερδίσει ἕνας ἄλλος.

Ἔνοιωθε ἕνα ἄγριο μῖσος νὰ γεννιέται μέσα στὴν καρδιά του ἐναντίον τοῦ ξένου αὐτοῦ ποὺ εἶχεν ἔρθει στὴν Βουργουνδία γιὰ νὰ τοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια..

IIII

Πρωΐ—πρωῒ ἡ Μπρουνχίλδη σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Δεμένος μὲ τὴ ζώνη της καὶ κρεμασμένος στὸν τοῖχο βρισκόταν ἀκόμη ὁ Γκύντερ. Οἱ φοβερὲς ὧρες ποὺ εἶχε περάσει σ' ἐκείνη τὴ δύσκολη θέσι τὸν εἶχαν ἀπελπίσει. Ποτέ του δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς ἦτανε δυνατὸν νὰ περάσῃ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του κρεμασμένος στὸν τοῖχο...

—Εἶνε καιρός, νὰ σὲ λύσω, τοῦ εἶπε ξεκρεμῶντάς τον ἡ Μπρουνχίλδη. Σὲ λυπᾶμαι καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδοῦν οἱ σκλάβοι σου σ' αὐτὴ τὴ θέσι..

Ὁ Γκύντερ δὲν εἶπε τίποτα. Σκεπτότανε μόνο μὲ πιὸ τρόπο θὰ κατώρθωνε νὰ δαμάσῃ αὐτὴν τὴν ἄγρια ὀμορφιὰ γιὰ τὴν ὁποία τώρα ἔνοιωθε ἕνα πάθος φλογερό.

Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Σίγκφριντ καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

—Βοήθησέ με, τὸν παρεκάλεσε καὶ θὰ σοῦ τὸ χρωστάω εὐγνωμοσύνη.

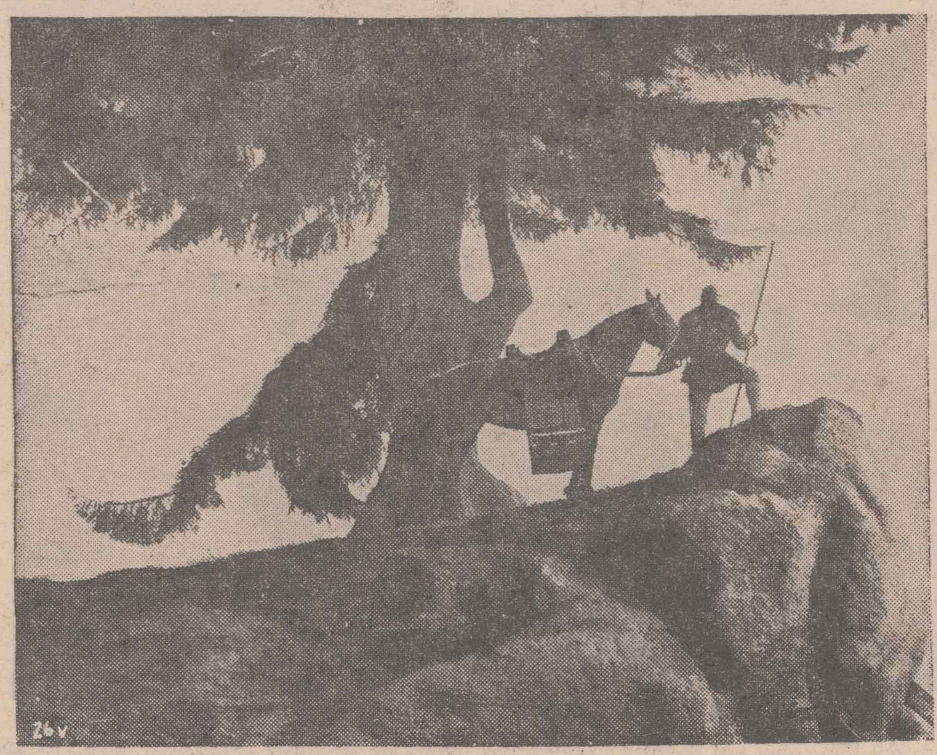
Ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ κύτταζε...

Ὁ ξανθὸς ἱππότης ἄκουσε παραξενεμένος τὴ διήγησι τοῦ βασιλιᾶ. Εἶχε περάσει τὴν πιὸ εὐτυχισμένη νύχτα τῆς ζωῆς του καὶ φανταζότανε πὼς τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Γκύντερ.

Ὡστόσο δὲν ἀρνήθηκε τὴ βοήθειά του.

—Προσποιήσου πὼς δὲν συνέβη τίποτα, συμβούλεψε τὸ φίλο του καὶ τὸ βράδυ πήγαινε μαζὶ μὲ τὴ Μπρουνχίλδη στὰ διαμερίσματά σας. Θὰ βρῶ τρόπο νὰ σὲ βοηθήσω.

Ὁ Γκύντερ ἀκολούθησε τὴ συμβουλή του.

Δὲν ἐμίλησε σὲ κανένα γιὰ τὸ νυχτερινό του πάθημα καί, σ' ὅσους τὸν ρωτοῦσαν γιατὶ δὲν φαινόταν ἡ Μπρουνχίλδη—ποὺ εἶχε μείνει κλεισμένη στὴν κάμαρά της—ἀπαντοῦσε πὼς ἡ βασίλισσα ἦτανε λίγο ἀδιάθετη.

Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰ βραδυάσῃ γιὰ νὰ πάῃ κοντά της, μὰ καὶ συγχρόνως φοβότανε μήπως ὁ Σίγκφριντ δὲν μπορέσει νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅπως ἄλλοτε στὴν Ἰσλανδία, κι' ἔτσι πάθει τίποτε πιὸ χειρότερο ἀπὸ κεῖνο τὸν ἐξευτελισμὸ στὸν ὁποῖον τὸν εἶχεν ὑποβάλει τὴν περασμένη νύχτα ἡ ἄγρια βασίλισσα.

Ἀλλ' ὅταν ἦλθε κείνη ἡ ὥρα καὶ πήγαινε στὰ διαμερίσματά του, ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ πιάνῃ τὸ δικό του κι' ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Σίγκφριντ ποὺ τοῦ ψιθύριζε:

—Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Εἶμαι κοντά σου.

Πραγματικὰ ὁ ξανθὸς ἱππότης βρισκότανε πλάϊ του, ἀόρατος χάρις στὴ μαγικὴ περικεφαλαία ποὺ φοροῦσε.

Ὅταν ἡ Μπρουνχίλδη εἶδε τὸ βασιλιᾶ νὰ μπαίνῃ μέσα στὴν κάμαρά της τινάχτηκε ἀπάνω ἐξαγριωμένη.

—Τί θέλεις ἐδῶ; τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔδειχνε ὅλο τὸ ἀβυσσαλέο μῖσος ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτόν. Μήπως θέλεις νὰ σὲ κρεμάσω πάλι ὅπως χθές; Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν θὰ σὲ ξεκρεμάσω μόνο θὰ σ' ἀφίσω ἐκεῖ νἄρθουν ὅλοι νὰ σὲ ἰδοῦν καὶ νὰ γελάσουν μαζί σου.

Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Γκύντερ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ κρεββάτι.

Ἡ Μπρουνχίλδη δοκίμασε ν' ἀντισταθῇ ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ πάλαιψε σὰν λέαινα, δὲν κατώρθωσε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ νικήσῃ, ὅπως τὸ προηγούμενο βράδυ, τὸν ἄντρα της.

Πραξενεύτηκε γι' αὐτὸ γιατὶ δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ φαντασθῇ πὼς δὲν ἦταν ὁ Γκύντερ ἐκεῖνος ποὺ πάλευε μαζί της ἀλλ' ὁ Σίγκφριντ.

Μ' ὅλες της τὶς προσπάθειες δὲν κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ σιδερένια ἐκείνη ἀγκαλιά, ποὺ τὴν ἔσφιγγε μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὰ μπράτσα της παράλυσαν, τὰ γόνατά της ἐλύγισαν καὶ παραδόθηκε νικημένη..

Ὁ Σίγκφριντ ἔφυγε ἀθέατος ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἀφίνοντας μόνο πιὰ τὸν Γκύντερ μὲ τὴν ὑποταγμένη Μπρουνχίλδη.

Ἡ ἄγρια βασίλισσα δὲν ἐδοκίμασε πιὰ νὰ προβάλλῃ καμμιὰν ἀντίστασι. Κι' ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βασιλιᾶ ποὺ τὸν μισοῦσε τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ γιατὶ τὴν εἶχε νικήσει.

IIIII

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Μπρουνχίλδη κλείστηκε πιὸ πολὺ στὸν ἑαυτό της ἀποφασισμένη νὰ μὴ δείξῃ ποτὲ σὲ κανένα τίποτε ἀπ' ὅτι ἔνοιωθε μέσα στὴν καρδιά της.

Μόνο τὰ μάτια της καμμιὰ φορά, καθὼς καρφώνονταν γιὰ λίγες στιγμὲς πάνω στὸν Σίγκφριντ, ἐξέφραζαν τὸ ἀβυσσαλέο μῖσος ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτόν, τὸ μῖσος ἐκεῖνο ποὺ εἶνε πιὸ βαθὺ γιατὶ εἶνε περισσότερο ἕνας κρυφὸς ἔρωτας.

Μὰ κανένας ποτὲ δὲν τὸ κατάλαβε.

Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Σίγκφριντ δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ τῆς Βουργουνδίας.

Τώρα ποὺ εἶχεν ἐπιτύχει τὸ σκοπό του κι' εἶχε κάνει δική του τὴ γλυκειὰ Κριμχίλδη, θυμήθηκε τὴν πατρίδα του.

Ἔστειλε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱππότας τῆς ἀκολουθίας του στὴ Νίτερλαντ γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφυγε κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τὴν Κριμχίλδη.

Ἡ Μπρουνχίλδη προσποιήθηκε τὴν ἄρρωστη γιὰ νὰ μὴ βγῇ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ.

Ὡστόσο, ἂν ὁ Σίγκφριντ τὸ σκεπτότανε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πίσω, θἄβλεπε τὴν ἄγρια βασίλισσα ὄρθια στὸ θολωτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της νὰ τὸν παρακολουθῇ μὲ τὰ βλέμματα ὡς ποὺ ἡ συνοδεία χάθηκε μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα.

Καὶ τὰ μάτια τῆς Μπρουνχίλδης ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

(Εἰς τὸ ἑπόμενον: Τὸ Β' ΜΕΡΟΣ)

Ξένη ποίησις

Οἱ βραδυνὲς καμπάνες

Τῆς Ντεμπόρντ Βαλμὸρ

Σὰν οἱ βραδυνὲς καμπάνες ποὺ χτυπᾶνε σιγανά,
κατεβάζουνε τὴν ὥρα στὴν κοιλάδα ἐκεῖ βαθειά,
σὰν δὲν θἆνε μήτε φίλοι, μήτε ἀγάπη πλάϊ σ' ἐσένα,
σκέψου ἐμένα, σκέψου ἐμένα!

Γιατὶ οἱ βραδυνὲς καμπάνες, μὲ φωνὴ πολὺ βαθειά,
ἴσως νὰ μιλοῦν ἀκόμα στὴ μονάχη σου καρδιά.
Κι' ὁ ἀέρας θὲ νὰ φέρῃ αὐτοὺς τοὺς στίχους ὡς ἐσένα:
Ἀγάπα ἐμένα! Ἀγάπα ἐμένα!

Ἂν οἱ βραδυνὲς καμπάνες σοῦ ξυπνᾶνε τὰ παληά,
τὸ χρόνο ρώτησε ποὺ μὲς στὰ δάκρυα μας περνᾷ,
καὶ ὁ χρόνος θὰ σοῦ λέει ὅτι βρίσκει μόνο ἐσένα
πλάϊ σ' ἐμένα πλάϊ σ' ἐμένα!

Σὰν οἱ βραδυνὲς καμπάνες, θλιβερὲς στὴν ἐρημιά,
θ' ἀντηχοῦνε στὴ γεμάτην ἀπὸ σένα αὐτὴ καρδιά,
ἄ! θὲ νἆνε τὸ τραγούδι τ' οὐρανοῦ ποὺ κλαίει γιὰ σένα.
καὶ γιὰ μένα! καὶ γιὰ μένα!

(Μετ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ)

Ἐγγλέζικο χιοῦμορ

Ἐπειδὴ ἀρρώστησε ὁ θηριοδαμαστής, ἡ γυναῖκα του ζήτησε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἱπποδρομίου νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ στὴ θέσι του.

—Ἔχετε πεῖρα ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά: τὴν ρώτησε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱπποδρομίου κυττάζοντάς την μὲ ἀμφιβολία.

Σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ὄχι καὶ τόση, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα τοῦ θηριοδαμαστοῦ. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως, τὰ θηρία μπρὸς στὸν ἄνδρα μου δὲν στέκονται σούζα;

—Οὔτε συζήτησι νὰ γίνεται. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοὺς ρίχνει τὰ καθηλώνει, τῆς ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς μ' ἐνθουσιασμό.

—Ὡραῖα! εἶπε τότε ἡ γυναῖκα τοῦ θηριοδαμαστοῦ. Τότε πρέπει νὰ δῆτε πῶς στέκεται ὁ ἄνδρας μου μπροστά μου... Σὰν σκυλάκι!

ΜΑΤΙΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ;

ΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΑΛΛΙΑΣ, ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΙΤΑΛΙΑΣ, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ

Αἱ ἀνησυχίαι διὰ τὴν εἰρήνην ποὺ εἶνε διάχυτοι εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας, κορυφώνονται εἰς πραγματικὴν ἀγωνίαν ἀπὸ λίγες ἡμέρες μὲ τὰ σοβαρώτατα γεγονότα τοῦ Μαρόκου.

Αἱ ἀπόψεις ποὺ παρουσιάζει τὸ ζήτημα εἶνε πολλαί. Πρῶτα - πρῶτα ἡ διεθνὴς ἄποψις. Διότι ἀπὸ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τοῦ Μαρόκου. ὅπως ἐπίσης ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὴν τοποθέτησιν ποὺ ἔχει τὸ ζήτημα εἰς τὴν διπλωματικὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ἡ διεθνὴς θέσις τοῦ Μαρόκου εἶνε κατ' ἐξοχὴν καὶ σπουδαία καὶ λεπτή. Συμφέροντα δὲ μεγάλα, συμφέροντα πανευρωπαϊκῆς ἀξίας καὶ εὐρύτητος εὑρίσκονται συνδεδεμένα ἀπὸ μιᾶς τριακονταετίας περίπου, ἀφότου ἐτέθη οὐσιαστικῶς τὸ πρῶτον εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν συνείδησιν τὸ μαροκινὸν ζήτημα μὲ τὴν διατήρησιν ἢ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος ποὺ ἐδημιουργήθη ἐκεῖ. Εἰς τρόπον ὥστε, παράλληλα μὲ τὴν ἄποψιν τὴν διεθνῆ, διεμορφώθησαν τώρα ἀπόψεις, σαφεῖς καὶ σπουδαῖαι καὶ τῶν διαφόρων μεγάλων χωρῶν, χωριστά, διὰ τὸ Μαρόκον: Ἡ ἄποψις τῆς Γαλλίας, ἡ ἄποψις τῆς Ἱσπανίας, τῶν δύο χωρῶν ποὺ καὶ διὰ λόγους γεωγραφικοὺς πλέον, ἀπὸ τριάντα καὶ πλέον ἔτη, ἔχουν τὰ μεγαλείτερα συμφέροντα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κράτη ἐκεῖ—ἀλλὰ καὶ ἡ ἄποψις τῆς Ἀγγλίας ποὺ πάντοτε τὰ συμφέροντά της (πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην γεωγραφικὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς χώρας ποὺ ἀναπτύσσει διπλοῦν θαλάσσιον μέτωπον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ἐπὶ τῆς Μεσογείου) ἦσαν σπουδαῖα εἰς τὸ Μαρόκον, ἀλλ' ἡ σπουδαιότης των ἀνεπτύχθη ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἰταλικῆς ἀνόδου εἰς τὴν Μεσόγειον. Τέλος ὑπάρχουν αἱ ἀπόψεις τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας διὰ τὸ Μαρόκον καὶ βαρύνουν καὶ αὐταί.

Ἀποβαίνει νομίζομεν ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρον ὅπως καὶ ἐπίκαιρον ἐξαιρετικῶς ἐπίσης, ἄλλωστε, νὰ ἐξετάσωμεν εἰς ὅλην τὴν δυνατὴν γοργότητα καὶ συντομίαν φυσικὰ μίαν πρὸς μίαν τὶς ἀπόψεις αὐτὲς ποὺ τὸ σύνολόν των δημιουργεῖ τὸ μεγάλο τοῦτο πρόβλημα.

★

Ἡ εὐρυτέρα διεθνὴς ἄποψις συνίσταται εἰς τοῦτο: Εἶνε ἀνάγκη διαφυλάξεως τῆς σημερινῆς εὐρωπαϊκῆς τάξεως πραγμάτων, ἡ διατήρησις τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος, τόσον εἰς τὸ γαλλικὸν ὅσον καὶ τὸ ἱσπανικὸν Μαρόκον.

Τὸ καθεστὼς αὐτὸ καταλαμβάνει, μέχρις ὅτου πάρῃ τὴν σημερινὴν παγίαν πλέον διαμόρφωσίν του, μακρῶν ἐτῶν διπλωματικοὺς ἀγῶνας εἰς τὴν διεθνῆ κονίστραν καὶ ποὺ κατ' ἐπανάληψιν ἤδη ἠπείλησαν καὶ πάλιν τότε ἀληθινὰ σοβαρὰ νὰ ρίξουν τὴν Εὐρώπην εἰς τὸν πολεμικὸν ἀλληλοσπαραγμόν.

Τρισήμισυ φορὲς περίπου μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶνε τὸ Μαρόκον περιλαμβανομένης καὶ τῆς μικρᾶς ἱσπανικῆς ζώνης (478.470 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἱσπανικὴ ζώνη ἀντιπροσωπεύει μόνον 28.470 τετραγων. χιλιόμετρα καὶ ἕνα ἑκατομμύριον κατοίκους, ἔναντι 5½ ἑκατομμυρίων κατοίκων τοῦ γαλλικοῦ Μαρόκου).

Ἐπικαλούμεναι τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὸ Μαρόκον ἀναρχίαν, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἱσπανία ἐπενέβησαν εἰς τὴν ρύθμισιν αὐτῆς τὸ 1904, τὸ πρῶτον. Τὸ 1905 ἡ Γερμανία, ἐνεργοῦσα ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Μαρόκου, ἐπέτυχε τὴν σύγκλησιν τῆς περιφήμου Διασκέψεως τῆς Ἀλγεσίρας, ἡ τελικὴ διπλωματικὴ «πρᾶξις» τῆς ὁποίας, καίτοι ἠγγυᾶτο τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Μαρόκου καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ σουλτάνου, ἀνέθετεν ἐν τούτοις εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἱσπανίαν, ποὺ εἶχαν τὰ μεγαλείτερα συμφέροντα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας χώρας, νὰ ἀποκαταστήσουν καὶ νὰ ἐμπεδώσουν τὴν ἀσφάλειαν ἐντὸς τῆς χώρας. Προεκλήθησαν ὅμως ἀντιζηλίαι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν «ἐντολοδόχων» Δυνάμεων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς ποὺ τοὺς ἐδόθη· καὶ ἡ Γαλλία συνεννοηθεῖσα σχετικῶς μὲ τὴν Γερμανίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔκαμε παραχωρήσεις, συνέχισε γοργὰ τὴν διοργάνωσιν μεγάλου μέρους τοῦ Μαρόκου, ποὺ κατέχει τώρα.

Ἡ γαλλογερμανικὴ ἐκείνη συνεννόησις ἦτο τὸ ἐπακόλουθον τοῦ ζωηροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου τοῦ γερμανικοῦ καταδρομικοῦ «Πάνθηρος», εἰς τὸ Ἀγαδίρ. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου, ὅπως ἐπίσης καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ παγκόσμιος πόλεμος καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ 24 καὶ 28, μὲ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ Ἄμπντ Ἔλ Κρίμ, Γερμανοὶ πράκτορες εἰργάσθησαν ἐντατικὰ καὶ ἐπίμονα εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Μαρόκου, ποὺ ἔμεναν ἀκόμη τότε ἀνεξάρτητοι διὰ νὰ ἐξεγείρουν τὰς πολεμικωτάτας φυλὰς τῶν Μπερμπέρων Ριφανῶν ἐναντίον τῆς γαλλικῆς κατοχῆς, πρᾶγμα ποὺ ἐγένετο μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἄλλωστε, ἕως ὅτου ἡ Γαλλία, ὀργανώσασα ὁλόκληρον ἐκστρατείαν, μακρῶν μηνῶν διαρκείας, κατέβαλε τελικῶς ὁριστικὰ τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἀνέπτυξε σημαντικὰ τὴν κατοχήν της.

Χαρακτηριστικὸς τύπος νεαρᾶς Μαροκινῆς

Τριάντα ἐτῶν ἐντατικὴ ἀναδιοργάνωσις κατέστησε τὸ γαλλικὸν Μαρόκον χώραν μεγάλου μέλλοντος. Δύο περίπου ἑκατομμύρια ἑκτάρια γῆς καλλιεργοῦνται, συνολικῶς· ἐκ τούτων τὸ ἥμισυ μὲ κριθὴν καὶ τὰ ¾ τῶν ὑπολοίπων ἐδαφῶν μὲ σιτάρι σκληρό· καλλιεργοῦνται κατόπιν ἀραβόσιτος, κουκιά, κάνναβις καὶ λῖνος.

Ὁ μεταλλευτικὸς πλοῦτος τοῦ Μαρόκου εἶνε ὀλίγον γνωστὸς ἀκόμη, ἐν ἀκριβείᾳ. Γνωστὸν μόνον εἶνε ὅτι ἡ ἱσπανικὴ ζώνη ἔχει μεταλλεύματα σιδήρου, ἐνδεχομένως καὶ πετρελαίου.

Χαρακτηριστικὸν καὶ τῆς γενικῆς δραστηριότητός της, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης σπουδαιότητος ποὺ παρουσιάζει τὸ Μαρόκον διὰ τὴν Γαλλίαν εἶνε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα εἰς 25 μόλις ἔτη, κατεσκεύασεν ἐκεῖ εὐρύτατον σιδηροδρομικὸν δίκτυον, ἀπὸ 1500 ὅλα χιλιόμετρα. Ἐπὶ πλέον ἀνέπτυξεν ἐντατικὰ τὰς πλουτοπαραγωγικὰς πηγὰς τῆς χώρας καὶ κατεσκεύασεν ἀρκετοὺς καὶ τελειοτάτους, σημαντικοὺς λιμένας, ὅπως εἶνε (εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν) τὸ Ραμπάτ, ἡ Κενίτρα, τὸ Σαφὶ καὶ τὸ Μογκαντόρ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ Καζαμπλάνκα, πόλις καὶ λιμὴν ἀπὸ τὰ πλέον μοντέρνα, εἰς ὅλον τὸν κόσμον (110 χιλ. κάτοικοι).

50 χιλ. Γάλλοι ἄποικοι εἶνε ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ Μαρόκον ἔναντι 16 χιλ. Ἱσπανῶν καὶ 10.000 Ἰταλῶν.

Ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ γενική, οἰκονομικὴ κλπ. σημασία διὰ τὴν Γαλλίαν τοῦ καθεστῶτος τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς ἱσπανικῆς ζώνης του, ὅπως διεμορφώθη τοῦτο ἀπὸ τὰς περιφήμους συνθήκας (ἀγγλοϊσπανικὴν τοῦ 1904, πρωτόκολλον τῆς Ἀλγεσίρας τοῦ 1906, συνθήκη τοῦ γαλλικοῦ προτεκτοράτου ἐπὶ τοῦ Μαρόκου, 1912, γαλλοϊσπανικὴν συνθήκην τοῦ ἰδίου ἔτους, τέλος τὴν περίφημον συμφωνίαν τοῦ 23, μεταξὺ Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἱσπανίας, ποὺ ἐγκατέστησε τὸ σημερινὸν διεθνὲς καθεστὼς τῆς Ταγγέρης) εἶνε τόση διὰ τὴν Γαλλίαν ἡ σπουδαιότης τοῦ νὰ διατηρηθῇ τὸ σημερινὸν καθεστὼς τοῦ Μαρόκου, ὥστε δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ καμμία ὑπερβολὴ εἰς τὴν γαλλικὴν στάσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου: ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου δὲν εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν κατὰ τοῦ Μαρόκου — κατὰ τῆς Γαλλίας δηλαδή.

Ὅπως ἀπὸ μιᾶς εἰκοσαετίας διοργάνωσεν ἡ Γαλλία τοὺς πόρους της εἰς ἄνδρας εἰς τὰς εὐρυτάτας ἀποικίας της, ἑνάμισυ μῆνα ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν πολέμου εἰς τὰ μητροπολιτικὰ ἐδάφη της, θὰ ἔχουν συγκεντρωθῇ ἐκεῖ περὶ τὰς ἑπτακοσίας χιλιάδας ἀποικιακὰ στρατεύματα, καθ' ὅλα ἑτοιμοπολέμων, καὶ καλὰ ὡπλισμένων.

Ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους ὅρους τῆς ἐπιτυχίας τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποικιακοῦ της προγράμματος εἶνε, ἀσφαλῶς, καὶ ἡ παραμονὴ ἀθίκτου τοῦ καθεστῶτος εἰς τὸ Μαρόκον.

★

Ἡ ἄποψις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὸ Μαρόκον, τοὐλάχιστον ἀπὸ ἀρκετὰ ἔτη, δὲν ἤρχετο εἰς καμμίαν εὐρυτέραν, διεθνοῦς φύσεως, ἀντίθεσιν μὲ τὴν γαλλικὴν ἄποψιν. Δὲν εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ μὴ ἐπέλθουν τροποποιήσεις εἰς αὐτήν, μὲ τὴν σπουδαιότητα ποὺ ἔχει τώρα ἡ μικρὰ μὲν ζώνη αὐτή, ποὺ κατοικεῖται ὅμως ἀπὸ φυλὰς ἰδιαιτέρως πολεμικάς, ἐπὶ πλέον δὲ εἶνε καὶ φυσικὸν νὰ προσελκύωνται πρὸς αὐτήν, ἀπὸ τὴν ἄπειρον γεωγραφικὴν σπουδαιότητά της, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία.

Ἤδη, διὰ τὴν Ἰταλίαν, πολὺ προτοῦ φθάσῃ εἰς τὴν περυσινὴν δραματικήν του ὀξύτητα ὁ ἰταλοαγγλικὸς ἀνταγωνισμός, ἡ βορειοδυτικὴ ἐκείνη γωνία τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν περίφημον Ταγγέρην καὶ τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ, ἀπετέλει ἕλξιν ἰσχυροτάτην... Πόσον μᾶλλον σήμερον, μὲ τὴν σημερινὴν θέσιν τοῦ ἰταλικοῦ παράγοντος εἰς τὴν Μεσόγειον, ποίας ἀνυπολογίστου ἀξίας θὰ ἦτο, ἐὰν ἠμποροῦσε, μὲ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς νίκης εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς ἐπαναστάτας, νὰ ἐγκαταστήσῃ τ πολιτικὴν ἐπιρροήν, σταθερά, σήμερον καὶ αὔριον καὶ τὰς ἀεροπορικὰς καὶ τὰς ναυτικὰς βάσεις της ἐπὶ τῆς σπουδαιοτάτης λωρίδος τοῦ Μαρόκου, ποὺ κατέχει ἡ Ἱσπανία κατὰ μῆκος τῆς Μεσογειακῆς ἀκτῆς καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ ὁποία καταλήγει εἰς τὸ ἕτερον τῶν δύο ἀκρωτηρίων ποὺ σχηματίζουν τὸ περίφημον στενὸν τοῦ Γιβραλτὰρ καί, τρόπον τινά, δεσπόζει καὶ μεγάλου μέρους τῆς πλευρᾶς της ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ τοῦ γαλλικοῦ Μαρόκου.

Χρονολογεῖται ἄλλωστε ἀπὸ 25 καὶ πλέον ἐτῶν ἡ ἰταλικὴ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀντίθεσις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Μαρόκου. Βεβαίως αἱ ἰταλικαὶ ἐποφθαλμιάσεις εἰς τὴν Τύνιδα καὶ τὸ Ἀλγέριον, ὅπου ἡ Ἰταλία ἐνωρὶς ἐγκατέστησεν ἀρκετὰς ἑκατοντάδας Ἰταλῶν ἀποίκων, ἦσαν ἀνέκαθεν πολὺ ἀμεσώτεραι καὶ εὐρύτεραι παρὰ ἐπὶ τοῦ Μαρόκου. Ἀλλ' ὅμως καὶ δι' αὐτὸ πάντοτε ἡ Ἰταλία ἐξεδήλωσε ἐνδιαφέρον ζωηρόν. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ εἴκοσιν ἔτη τώρα, ἡ Ἰταλία ἐπανέρχεται, κάθε τόσο, εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι, ὑπογράφουσα τὴν γνωστὴν γαλλοϊταλικὴν συμφωνίαν τοῦ 1911, μὲ τὴν ὁποίαν αἱ δύο χῶραι παρητοῦντο ἀμοιβαίως κάθε ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Λιβύης, δὲν περιελάμβανε καθόλου εἰς τὴν ἔκφρασιν «Μαρόκον» τὴν ζώνην τὴν ἱσπανικήν, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν γαλλικὴν μόνον ζώνην. Ἀλλ' οἱ Γάλλοι ἠρνήθησαν πάντοτε ἐπιμόνως νὰ συζητήσουν τὴν ἄποψιν αὐτήν.

★

Ἡ Γερμανία δὲν εἶνε εὔκολον νὰ μὴ ἐνθυμεῖται τοὺς ἀγῶνας της, τοὺς διπλωματικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους, εἰς τὸ Μαρόκον καὶ περὶ αὐτό, ἐναντίον τῆς Γαλλίας.

Μὲ ἕνα πραγματικὰ ἐπιτυχῆ χειρισμὸν τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ «Πάνθηρος», εἰς τὸ Ἀγαδίρ, τὸ 1911, ἡ Γερμανία, ἐκτὸς τοῦ κέρδους μιᾶς μεγάλης διπλωματικῆς νίκης, ἀπεκόμισε καὶ ἔδαφος ἐκτάσεως κατά τι μεγαλειτέρας τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος (150 χιλ. τετραγ. χιλιόμετρα), ποὺ ἡ Γαλλία τῆς ἔδωσεν εἰς τὸ γαλλικὸν Κογκό, εἰς ἀντιστάθμισμα πρὸς τὴν ἐπισήμως ἀναληφθεῖσαν ὑποχρέωσιν τῆς Γερμανίας νὰ παύσῃ ἀναμιγνυομένη εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Μαρόκου, ὅπου ἀνέκαθεν οἱ Γερμανοὶ πράκτορες ὠργάνωναν ἀντιγαλλικὰς ἐξεγέρσεις.

Ἡ Γερμανία, ὡς γνωστόν, ἔχασεν ὅλας τὰς ἀποικίας της, μὲ τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιῶν. Ἀπὸ τὰς ἀποικίας ἐκείνας, ἔκτασις μεγαλειτέρα ἀπὸ πεντακοσίας χιλιάδας τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, παρεῖχεν ἔδαφος κατάλληλον δι' ἐκμετάλλευσιν παντοίων πρώτων ὑλῶν ἀπὸ ἐκείνας ἀκριβῶς ποὺ στερεῖται εἰς μεγάλον βαθμὸν ἡ βιομηχανία της.

Μία πίεσις ἐμπράγματος πάλιν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν πολὺ εὐρυτέρα καὶ ψυχολογικῶς πολὺ ἰσχυροτέρα, παρὰ μὲ τὴν προκλητικὴν ἐμφάνισιν τοῦ «Πάνθηρος», τὸ 1911, θὰ ἦτο δυνατὸν λοιπὸν νὰ δώσῃ πάλιν καρποὺς χρησίμους, ἰδίως καθ' ἣν στιγμὴν μοιραίως πλέον τίθεται πάλιν ζήτημα ἐξασφαλίσεως εἰς τὴν Γερμανίαν ἀποικιῶν.

Μόνον, πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προΐδῃ τις μέχρι ποίου σημείου θὰ ἦτο πάλιν δυνατὸν νὰ μὴ ἔχῃ ἡ γερμανικὴ ἐκείνη πίεσις συνεπείας δραματικωτέρας τώρα;

★

Μένει νὰ ἐξετάσωμε τὴν ἄποψιν τῆς Ἀγγλίας.

Κατηγορηματικὰ ἀντιτάσσεται καὶ αὐτὴ κατὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος εἰς τὸ Μαρόκον.

Μὲ Ἱσπανίαν ἐχθρικὴν ἢ δεσποζομένην ἀπὸ ἐχθροὺς τῆς Μ. Βρεττανίας, ἀποβαίνει εἰς αὐτὴν ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ τὸ Γιβραλτάρ. Μὲ τὰς σημερινὰς τελειοποιήσεις τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ πρὸς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ φοβεροῦ βράχου λιμὴν εἶνε δυνατὸν ἄριστα νὰ δεσπόζεται ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τηλεβόλα τοποθετημένα εἰς τὰ κυκλικῶς ἀνεπτυγμένα ὑψώματα τοῦ ἱσπανικοῦ Χίντερλαντ τοῦ Γιβραλτάρ.

Αἱ φασιστικαὶ δυνάμεις θὰ ἐλέγχουν ἐπίσης τὰ φρούρια καὶ τὸν λιμένα τῆς Κέουτας ἐπὶ τῆς ἱσπανικῆς ζώνης, εἰς τὴν νότιον πλευρὰν τῶν Στενῶν τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ τοῦ Χιντερλάντ του. Δηλαδή, ἡ φασιστικὴ συμμαχία θὰ ἐλέγχῃ ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς τῶν στενῶν τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ τὴν δυτικὴν ἔξοδον πρὸς τὴν Μεσόγειον.

Ἐὰν δὲ οἱ ἐπαναστάται ἐπέτρεπαν, ὡς ἐλέχθη πρό τινος ὅτι τὸ ὑπεσχέθησαν εἰς αὐτούς, τὴν χρῆσιν τῶν Βαλεαρίδων νήσων ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, τότε οἱ Ἰταλοὶ θὰ εἶχαν ὡς συμπληρωματικὴν βάσιν τὴν νῆσον τῆς Μινόρκας, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ πρώτης τάξεως φυσικοῦ λιμένος τοῦ Πὸρτ Μαόν. Ἀλλὰ τότε οἱ Ἰταλοὶ παρέλυον ἐκεῖθεν καὶ τὰς στρατιωτικὰς μεταφορὰς τῶν Γάλλων ἀπὸ τὸ Ἀλγέριον πρὸς τὴν Γαλλίαν. Ὁμοίως δὲ καὶ αἱ βρεττανικαὶ μεταφοραὶ πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ἢ πρὸς τὴν Μεσόγειον θὰ εὑρίσκοντο ἐπικίνδυνα ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς ἐπιδρομὰς ἀπὸ τοὺς ἱσπανικοὺς ἢ πορτογαλικοὺς (φασιστικοὺς δηλαδὴ καὶ αὐτοὺς) λιμένας.

Ἡ ἔκτασις λοιπὸν τοῦ κινδύνου, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ καθεστῶτος εἰς τὸ Μαρόκον, ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς τὴν σφοδρότητα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιδράσῃ εἰς αὐτήν.

Γ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ἡ ζωντοχήρα

Μιὰ μητέρα ζωντοχήρα
εἶχε τὴν καλὴ τὴ μοῖρα
νὰ παντρέψῃ μὲ σπαθάτο
τὸ κορίτσι της τ' ἀφράτο,

Μὰ τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα
ποὺ ἐγέννησεν ἡ κόρη,
ἔτυχε καὶ ἡ μητέρα
νὰ γεννήσῃ ἕνα ἀγόρι...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΠΟΥ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΟΥΕΝΣ

Ἔξω ὁ ἀγέρας μάνιαζε...Πιὸ δυνατὰ ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ βουϊτὸ τῆς θύελλας, μιὰ γυναικεία φωνὴ οὔρλιαζε μ' ἕνα ἀβάστακτο παράπονο.

Ἕνας ἄνδρας ἀγριωπός, ὡς τριάντα χρόνων μὲ μαλλιὰ καὶ μάτια κατάμαυρα, ἔκανε μιὰ θυμωμένη κίνησι...

—Πές της νὰ πάψῃ ! βόγγησε πνιχτά. Πές της νὰ πάψῃ ! Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀκούω. Ἂν δὲν πάψῃ θὰ σὲ κρεμάσω ἐσένα ἀνάποδα πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι !

Μιὰ γρηὰ σκυφτὴ στὴ γωνιά, ἄναβε τὸν λύχνο χωρὶς νὰ προσέχῃ στὶς ἀπειλὲς τοῦ νέου.

—Κλαίει τὸν ἀρραβωνιστικό της, Πάτρικ ! ἀπήντησε σιγά. Μὰ τέτοια νύχτα τὸν πῆρες ἔξω ! Θυμᾶσαι: Καὶ δὲν ξαναγύρισε ! Δὲ ξαναγύρισε Πάτρικ καὶ σὺ δὲν θέλησες νὰ τῆς πῇς τὶ ἔγινε !

—Δὲν εἶχα τίποτε νὰ τῆς πῶ !

—Εἶσαι ἀδελφός της !

—Ψέμματα ! Δὲν εἶμαι ἀδελφός της ! Παιδὶ τῆς μάννας μου εἶμαι, κι' αὐτὴ παιδὶ τοῦ πατέρα της. Ἂν παντρεύτηκαν οἱ δυό τους, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀδέλφια !

—Πρέπει νὰ τὴν βγάλῃς Πάτρικ αὐτὴν τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν καρδιά σου !...Εἶνε ἁμαρτία ! Ἡ Μαρία θ' ἀγαπάει τὸν Τζόε πάντα...

Πάλι ἡ γυναικεία φωνὴν ἀντήχησε ἀπὸ τὴν διπλανὴ κάμαρα....

—Τζόε ! Τζόε !

Ξαφνικὰ ὁ Πάτρικ ρίγησε...

—Ἄκουσες ; Μιὰ κουκουβάγια...

—Δὲν εἶνε τίποτε γυιέ μου ! Κουκουβάγιες ἄλλο τίποτε ! Ναί, συχνὰ φωνάζαν κουκουβάγιες, στὸ χαμόσπιτο ποὖταν χτισμένο σὲ μιὰ ἄγρια πλαγιὰ τῶν Ἰρλανδικῶν βουνῶν, μὰ τὸ κρώξιμο τῆς ἀποψινῆς, εἶχε κάτι τὸ ἀφάνταστο πένθιμο...

—Θὰ πάω νὰ δῶ τὶ κάνουν τ' ἄλογα ! εἶπε ἡ γρηά, πλάϊ, ποὖταν ὁ σταῦλος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα, καὶ φάνηκε μιὰ κοπέλλα ψηλή, χλωμή, ὡς εἴκοσι χρόνων.

—Πάτρικ ποὺ εἶνε ὁ Τζόε ; ρώτησε.

—Σοῦ εἶπα ! Δὲν ξέρω...Βγήκαμε μαζῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὰ παραπάνω χωρίσαμε. Αὐτὸς τράβηξε γιὰ τὰ λειβάδια !

—Ἂν εἶν' ἔτσι γιατὶ τρέμει ἡ καρδιά μου ; Ἤμουνα μέσα, ὁλομόναχη, καὶ τὸν σκεπτόμουν ! Πέρασε χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε, μὰ γὼ τὸν σκέπτομαι σὰν νἆναι τώρα...Καὶ ξαφνικά, ἔτσι, μ' ἀνοιχτὰ μάτια ὀνειρεύτηκα..Κι' εἶδα χῶμα... Εἶδα, ἕνα ὕψωμα γῆς...Ὅπως ὅταν ἔχουν μέσα θαμμένο ἄνθρωπο...Καὶ τὸ χῶμα, ἄρχισε λέει, νὰ τραβιέται. Σὰν νἄθελε νὰ βγῇ ὁ θαμμένος ἀπὸ μέσα....Κι' ἔβγαινε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα : Νὰ στείλω τὸ ἄλογό μου νὰ σὲ πάρω !

—Κουταμάρες ! οὔρλιαζε ὁ Πάτρικ. Γυναικεῖες κουταμάρες....

—Αἴ ! ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τῆς γρηᾶς...Ἀνοῖξτε ! Ὁ σταῦλος ὅπου ἦσαν τ' ἄλογα, συγκοινωνοῦσε μὲ μιὰ πόρτα ἀποθήκης μὲ τὴν κουζίνα ποὺ γινόνταν αὐτὴ ἡ συζήτησι. Ἡ γρηὰ φεύγοντας εἶχε πάρει τὸ λύχνο, καὶ ἡ κουζίνα φωτίζοταν μόνο μὲ τὸ φῶς τῆς φωτιᾶς...

—Σπρῶξε τὴν πόρτα ! φώναξε ὁ Πάτρην. Κανεὶς δὲν σὲ κλείδωσε αὐτοῦ μέσα !...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἔμπηξε μιὰ φωνή. Ὁ βαρὺς σύρτης εἶχε πέσει...ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΤΡΑΒΗΞΕΙ...Μία δεύτερη φωνὴ ἀπήντησε στὴν δική του...Ἡ Μαίρη, χλωμὴ ἀπὸ φόβο, τοὔδειχνε τὴν γωνιά.

—Πάτρικ....Ἐκεῖ !

Ἡ φλόγα τῆς γωνιᾶς, ξαφνικὰ λιγόστεψε, σὰν νὰ τὴν ρούφηξε κάποιος...Καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ στριφογυρνάῃ παράξενα σὰν φωτεινὸ ροδάκι...Στὸν τοῖχο, πάνω ἀπὸ τὴν γωνιὰ φάνηκε μιὰ σκοτεινὴ μορφή, ἀόριστη θαμπή. Καὶ ἡ μορφὴ αὐτή, δὲν εἶχε μάτια...Δυὸ τρῦπες μόνο εἶχε, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε ἕνα ὑγρὸ πηχτό...Καὶ καθὼς ἔσταζε πάνω στὴ φωτιὰ τὸ ὑγρὸ αὐτό, τσίριζε ἡ φωτιὰ καὶ ρουφιόταν....Ἡ κουκουβάγια ἔκρουξε τόσο δυνατά, ποὺ ὅλο τὸ σπίτι βούϊξε, καὶ ὁ ἀντίλαλος ἔμεινε ὥρα πολλή.

—Ἀνοῖξτε, λέω ! φώναζε ἀπελπισμένη ἡ γρηά...Ἀνοῖξτε ! Φοβᾶμαι...τ' ἄλογα ἔχουν ξετρελλαθῆ ἀπόψε ! τὰ βρῆκα μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα ! Αἴ ! Ἀνοῖξτε!

Κανεὶς δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντησι...

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε πάλι τὸ πένθιμο κρώξιμο, ἀπὸ τὴν κουζίνα αὐτὴν τὴν φορά...

—Χριστὸς καὶ Παναγιά ! σκέφτηκε ξετρελλαμένη ἀπὸ φρίκη...Ἡ κουκουβάγια μπῆκε στὸ σπίτι....

Τ' ἄλογα τραβοῦσαν τὰ σκοινιά τους νὰ τὰ σπάσουν....

—Ἀνοῖξτε ! Ξαναφώναξε ἡ γρηά... Πάτρικ ! Μαίρη !

Τὶ συνέβαινε στὴν πλαϊνὴ κάμαρα ; Κόλλησε τὸ αὐτί της στὴν πόρτα. Ἕνα φτερούγισμα ἀκούονταν μονάχα, σὰν ἀπὸ φτερὰ τεράστιας νυχτερίδας..Καὶ ξαφνικά, μιὰ φωνή...Μιὰ φοβερὴ φωνή, σὰν ἀνθρώπου ποὺ πεθαίνει σὲ ἀφάνταστα μαρτύρια.

Τότε θυμήθηκε ἡ γρηὰ πὼς ὑπῆρχε καὶ μιὰ χαραμάδα στὴν πόρτα...Κόλλησε τὸ μάτι της, καὶ εἶδε...ΕΙΔΕ ! Καὶ σὰν εἶδε, ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὴν ἄλλη πόρτα τοῦ σταύλου, αὐτὴ ποὺ ἔβγαζε στὸ δρόμο καὶ χύθηκε ἔξω...Ἕνα ἄλογο γκρίζο τὴν προσπέρασε μέσ' στὰ σκοτάδια, καὶ χάθηκε...Ἡ γρηὰ ἔτρεχε ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν τὰ γέρικά της πόδια, καὶ χτύπησε τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρῆκε μπροστά της.... Ἦταν τοῦ Ρόνεν τοῦ δασοφύλακα...τοὺς βρῆκε στὸ τραπέζι, καὶ μὲ φωνὴ κομμένη τοὺς διηγήθηκε τὶ εἶδε....

—Εἶδα ἕνα σκελετωμένο χέρι, ποῦ κρατοῦσε τὸν Πάτρικ ἀπὸ τὸν λαιμό. Κι' ἕνα ἄλλο δυὸ φορὲς κατέβηκε, ΚΑΙ ΤΟΥΒΓΑΛΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ...Τὸ εἶδα ! Εἶδα τὸ αἷμα! Ἄκουσα τὴ φωνή...Μὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα....

Ἡ κουκουβάγια ἔκρωξε καὶ πάλι ἔξω.

Ὁ δασοφύλακας εἶχε γίνει κατάχλωμος.

—Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὶ συμβαίνει ! Τζῶρτζ! εἶπε στ' ἀγόρι του. Πάρε τὸ δίκανο κι' ἔλα μαζί μας.

Κατέβηκαν στὸ δρόμο...Ἡ θύελλα, ρίχτηκε νὰ τοὺς κομματιάσῃ. Δύσκολα προχωροῦσαν μέσα στὰ σκοτάδια..Κοντὰ νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς, μιὰ σκιὰ τοὺς πρόφτασε...Ἦταν ὁ Πέτρις, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς τοῦ Τζόε...

—Συμβαίνουν πράμματα παράξενα ! μουρμούρισε...Ἔφυγε ὁ Μόρις, τ' ἄλογο τοῦ Τζόε ! Κάποιος μπῆκε, τὸν σέλωσε, καὶ ἔφυγε..Μὰ ποῦθε ! Πῶς ; Οἱ πόρτες βρέθηκαν κλειστές....Βγῆκα νὰ δῶ.

Μία κουκουβάγια ἐπέταξε τόσο κοντά τους, ποὺ κι' οἱ τέσσαρες ρίγησαν. Ξαφνικὰ ὁ Τζῶρτζ, ἔμπηξε μιὰ φωνή :

—Κυττᾶχτε !

Κύτταξαν ἐκεῖ ποὔδειχνε...

Ἀπὸ τὴν καμινάδα τοῦ σπιτιοῦ, ἔβγαινε ἕνα καπνός. Ἕνας κόκκινος πηχτὸς καπνός, ποὺ φαινόταν κόκκινος παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι...Καὶ ὁ καπνὸς αὐτὸς πῆρε τὸ σχῆμα μιᾶς τεράστιας νυχτερίδας, ἑνὸς τέρατος φανταστικοῦ, καὶ χάθηκε σὰν νὰ τὸ ρούφηξε ἡ νύχτα.

Ἔσπασαν τὴ πόρτα..Μιὰ δυνατὴ μυρωδιοῦ θειαφιοῦ τοὺς ἔπνιξε. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει.

Ὁ Ρόνεν, τρέμοντας, ἄναψε τὸ κλεφτοφαναρό του.

Στὰ πόδια τους μπροστά, ὁ Πάτρικ τυφλός, πνιγμένος στὰ αἵματα, ἀγωνιοῦσε.. Ἔσκυψαν ἀπάνω του..Στὸ λαιμό του, εἶδαν καθαρὰ τὰ σημάδια πέντε δαχτύλων. Σημάδια καψίματος, σὰν νὰ τὸν ἔπιαναν μὲ πυρακτωμένο γάντι.

—Ὁ Τζόε ! βόγγησε..Σῶστε τὴν Μαίρη !...

—Ποῦ ; Ποῦ νὰ πᾶμε ;

—Στὸ δρόμο τῶν λειβαδιῶν...Στὸ δεύτερο πλατάνι...Δεξιά. Πέντε βήματα...

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρό, ξεκίνησαν γιὰ κεῖ ποὺ τοὺς εἶπε ὁ Πάτρικ.

—Παιδιά ! εἶπε ὁ Ρόνεν...Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό...Ἔχω ἀντίδωρο ἀπάνω μου. Πᾶρτε ὅλοι σας ἀπὸ λίγο...

Ἔκαναν τὸ σταυρό τους...

Ἕνα θρόϊσμα ἀκούστηκε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, καὶ ἕνα πνιγμένο οὔρλιασμα...Μὰ δὲν μποροῦσαν τίποτε νὰ βροῦν... Μισοπεθαμένοι ἀπὸ τὴν καταιγίδα, ἔφταναν στὰ πλατάνια....

Ἕνα ἄλογο ἦταν ἐκεῖ...Τὸ ἄλογο τοῦ Τζόε !

Ξαφνικὰ—πέντε βήματα ἀπὸ τὸ δεύτερο πλατάνι—κάτι σηκώθηκε στὸ χῶμα.

—Θεέ μου ! βόγγησε ἡ γρηά.

Μαζεμένος, κουβαριασμένος, σὰν νυχτερίδα ποὺ ἀναπαύεται, ἦταν ἕνας πηχτὸς κόκκινος ὄγκος, σὰν σύννεφο πυκνὸ καὶ σὰν καπνός.

—Προσοχή ! Ζῶστε τον ! διέταξε ὁ Ρόνεν...

Κι' ὕψωναν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, βαστῶντας στὸ χέρι τ' ἀντίδωρό τους. Τὸ ἴδιο πνιχτὸ οὔρλιασμα, τὸ φοβερό, τὸ ἀβάστακτο, βγῆκε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὄγκο...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ.

Καὶ τότε συνέβη κάτι παράξενο. Τὸ κόκκινο σύννεφο ἄρχισε νὰ χάνεται, σὰν νὰ τὸ ρουφοῦσε ἡ γῆ...Καὶ σὰν ρουφήχτηκε ἐντελῶς, φάνηκε στὸ χῶμα μιὰ κοπέλλα...Ἦταν ἡ Μαίρη.

Ἡ γρηὰ καὶ ὁ Τζῶρτζ, τὴν σήκωσαν ἀπὸ κεῖ, μὰ ὥσπου νὰ τὴν πᾶνε σπίτι, εἶχε πεθάνει...Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἔσκαψαν στὸ τόπο ἐκεῖνο, καὶ βρῆκαν ἕνα μισοσαπισμένο σκελετό.

Ἦταν τοῦ Τζόε, ποὺ τὸν εἶχε δολοφονήσει ὁ Πάτρικ.

Ἄναψαν φωτιά, καὶ τὄκαψαν. Ἀπὸ τότε δὲν ξανασυνέβηκε τίποτε σὲ ἐκεῖνο τὸ χωριό...Κι' ἕνα ἀκόμη ἀνεξήγητο :

Ὁ Πάτρικ ἀποσυντέθηκε, πρὶν καλὰ καλὰ προφτάσουν νὰ τὸν θάψουν...Αὐτὸ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΟΥΕΝΣ

Λήθη

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποὺ λησμονᾶνε
τὴν πικρία τῆς ζωῆς. Ὄντας βυθίσῃ
ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήσει,
μὴν τοὺς κλαῖς, ὁ καημός σου ὅσος καὶ (νἆνε.

Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψᾶν καὶ πᾶνε
στῆς λησμονιᾶς τὴν κρυσταλλένια βρύσι·
μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαυρίσῃ,
ἂν στάξῃ γι' αὐτοὺς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.

Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
διαβαίνοντας λιβάδια ἀπὸ ἀσφοδίλι,
πόνους παλιοὺς ποὺ μέσα τους κοιμοῦνται.

Ἂν δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δείλι,
τοὺς ζωντανοὺς τὰ μάτια σου ἂν θρηνή- (σουν :
θέλουν—μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Δημοτικὰ τραγούδια

Ὁ κλέφτης τῆς ἀγάπης

Μιὰ κόρη πικροτραγουδάει σὲ κρυσταλλένιον πύργο,
κι' ἀγέρας πῆρε τὴ φωνὴ κι' ἄνεμος τὸ τραγούδι,
καὶ σέρνει το καὶ πάει το ἀνάμεσα πελάγου.
Κι' ὅσα καράβια τ' ἄκουσαν, ὅλα ἄραξαν καὶ δένουν
κ' ἕνα καράβι τῆς φιλιᾶς, φρεγάδα τῆς ἀγάπης,
οὐδὲ μαζώνει τὰ πανιὰ οὔτε κι' ὀμπρὸς τραβάει.
Κι' ὁ καπετάνιος φώναξεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρύμη :
—Ἀφῆστε, ναῦτες, τὰ πανιά, ναύκληρε, τὸ τιμόνι,
ν' ἀκούσουμε τοῦ κορασιοῦ πῶς γλυκοτραγουδάει,
τὸ τί τραγούδι τραγουδάει, τὸ τί σκοπὸ τὸ σέρνει
Κοράσιο, γιὰ τραγούδησε, κοράσιο, ξαναπέ το.
—Σύρετε, ναῦτες, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα,
τὶ ἐγὼ δὲν ἐτραγούδησα γιὰ μπάρκες, γιὰ καράβια·
παρακαλῶ τὰ κύματα, μὲ τὸν ἀγέρα κρένω
καὶ στέλνω χαιρετίσματα στὸν κλέφτη τῆς ἀγάπης.

Χαμένα χρόνια

Ἄχ ! καὶ νὰ γύριζαν, νἄρχονταν πίσω
τὰ χρόνια ποὺ ἔζησα πρὶν σ' ἀγαπήσω.
Χρόνια ἀμνημόνευτα σὰν νἆταν ξένα
τὰ χρόνια ποὺ ἔζησα δίχως ἐσένα.

Ποτάμι ποὺ ἔτρεξε μὲς σὲ λιθάρια
καὶ δὲν ἐπότισε μηδὲ χορτάρια,
κ' ἡ γῆ τὸ δέχτηκε στ' ἄφωτα βάθη
κι' ὡς καὶ τ' ἀχνάρι του γιὰ πάντα ἐχάθη.
Ἄχ ! καὶ νὰ γύριζαν νὰ διπλοζήσω,
ἀγάπη ἀδιάκοπη νὰ σοῦ χαρίσω,
καὶ νἆσαι ἡ πρώτη μου, ἐσὺ ἡ στερνή μου,
ἀπὸ τὴ γέννα μου κι' ὡς τὴ θανή μου.

Μισὴ σοῦ χάρισα ζωὴ μονάχα.
Ζωὲς ἀμέτρητες ἤθελα νἆχα,
ἔτσι ὅπως πρέπει σου νὰ σ' ἀγαπήσω...
Ἄχ ! καὶ νὰ γύριζαν τὰ χρόνια πίσω.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἕνα ἀνάγνωσμα περιπετειῶν

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τοῦ Ἀμερικανοῦ Τσὰρλ Χουάϊτ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὀλίγον πρὸ τῆς νυκτὸς προσεγειώθηκαν καὶ ἐν συσκέψει ἀπεφάσισαν νὰ μὴ σταθμεύσουν στὸ Βλαδιβοστόκ, γιατὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ ἔχουν νέες περιπέτειες ἐξ αἰτίας τοῦ ζητήματος τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Λαβάλ.

Ὕστερα ξεκίνησαν πάλι καὶ σὲ μερικὲς ὧρες εἶδαν μέσα στὴ νύχτα τὰ φῶτα τῆς ἀκροτάτης ἐκείνης πόλεως τῆς ἀπεράντου σοβιετικῆς ἐπικρατείας. Μιὰ μικρὴ βλάβη τοῦ μοτὲρ τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ προσγειωθοῦν ἐκ νέου. Καὶ ἡ κακοτυχία τοὺς παρακολουθοῦσε παντοῦ. Μόλις πάτησαν στὸ ἔδαφος, δυὸ στρατιῶτες ποὺ ἦσαν ἐκεῖ τοὺς εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθοῦν πρὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ ἐξηγηθοῦν. Αὐτό, ὅμως, ἦτο ἡ καταστροφή τους. Καὶ ὁ Λαβὰλ πάλι ἔλαβε τὸ λόγο. Μιὰ γροθιὰ στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ὀχληροὺς ἐκείνους καὶ τὸ ζήτημα εἶχε λυθῆ. Πρὶν προφτάσουν νὰ συνέλθουν, οἱ Γάλλοι μας ἦσαν στὸν ἀέρα κι' ἔτρεχαν μὲ μεγάλη ταχύτητα νὰ περάσουν τὸ ρωσικὸ ἔδαφος. Ἦταν, ἐν τούτοις, γραφτὸ νὰ μὴ ξεφύγουν τελείως ἀπὸ τοὺς διώκτας των, χωρὶς μιὰ τελευταία δοκιμασία. Ὁ μοτέρ, ὁ αἰώνιος αὐτὸς ἄρρωστος, τοὺς ἀνάγκασε νὰ κατεβοῦν πάλι καὶ νὰ πέσουν στὰ χέρια μερικῶν περιέργων Μογγόλων. Τὸ μέρος ποὺ ἔπεσαν ἦταν ἕνα καλλιεργημένο χωράφι καὶ ἐδέησε νὰ προσαχθοῦν πρὸ τοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ πληρώσουν ἀποζημίωσι γιὰ τὴ βλάβη. Καὶ μέσα στὴ δίκη παρὰ λίγο νὰ φανερωθῇ ποιοὶ ἀκριβῶς ἦταν, ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ διένεξις τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ τοὺς ἔσωσε αὐτὴ τὴ φορά. Ἔτσι ξαναπῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὴν περιπέτεια, δρόμον ποὺ σὲ λίγες ὧρες, ἴσως νὰ τερματίζονταν γιὰ πάντα, ἀπὸ μιὰ ἀφάνταστης ἐντάσεως θύελλα, μέσα στὴν ὁποία γιὰ μερικὰ λεπτά, ποὺ φάνηκαν ὁλόκληρος αἰών, παράδερναν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἑνὸς θανάτου ἀπ' τοὺς φρικτότερους. Ἀλλὰ ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ κ. Μπωκαὶρ νίκησε τὰ ἄγρια στοιχεῖα τῆς φύσεως καὶ τὸ πρωῒ προσθαλασσώνονται στὸ ἰαπωνικὸ λιμάνι Ναγκασάκι.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Στὸ Ναγκασάκι ἔγιναν ἀντικείμενο θερμῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, ποὺ ὠργάνωσαν μάλιστα ἰδιαίτερη δεξίωσι στὴ ναυτικὴ λέσχη. Ἐκεῖ βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ Φρανσὺ νὰ τηλεγραφήσῃ καὶ νὰ γράψῃ στὴ μητέρα του, στὸ Παρίσι. Ὅταν ἔφευγαν, αἱ ἀρχαὶ τοὺς χαιρέτησαν μὲ τρεῖς κανονιοβολισμούς.

Ἔλαβαν διεύθυνσι πρὸς τὴν Αὐστραλία καί, ἐπωφελούμενος τοῦ καλοῦ καιροῦ ὁ Ταβερνιέ, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ ἕνα ἀρκετὰ διδακτικὸ μάθημα γεωγραφίας στοὺς δυὸ Παριζιάνους, ἐξ ἀφορμῆς ἀδιακόπων ἐρωτήσεων τοῦ Λαβὰλ γιὰ τὸ δρομολόγιο τῆς πτήσεώς των.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΓΚΑΗΝ

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν πλησιάσει εἰς τὴν Σαγκάην, τὴν μεγάλην αὐτὴν κινεζικὴν πόλιν καὶ προσεγειώθησαν. Ἀμέσως εἶδαν νὰ τρέχουν πρὸς αὐτοὺς πολλοὶ στρατιῶται μὲ τὴν γαλλικὴν στρατιωτικὴν στολήν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπληροφόρησαν ὅτι εἰς τὴν πόλιν ἐμαίνετο ἡ ἐπανάστασις καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν — ἕνας νεαρὸς Γάλλος λοχαγὸς — τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τοῦ γαλλικοῦ προξενείου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἡμερῶν εἶχαν περικυκλώσει οἱ ἐπαναστάται καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο δέκα ἓξ Γάλλοι προξενικοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν πλέον νὰ προβάλλουν ἀντίστασιν. Ὁ κ. Μπωκαὶρ ἐδέχθη εὐχαρίστως καὶ παραλαβόντες τὸν λοχαγό, ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῶν συμπατριωτῶν των. Μόλις ἔφθασαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ προξενεῖο, εἶδαν ἕνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἐξάλλων κιτρινανθρώπων νὰ προσπαθοῦν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδο. Ἀμέσως μιὰ βόμβα ποὺ ἐξεσφενδόνισε ὁ Λαβὰλ καὶ μιὰ δεύτερη ἀκόμα ὑπῆρξαν ἀρκετὲς νὰ διασκορπίσουν τὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλῆθος καὶ ἔτσι τὸ ἀεροπλάνο κάθησε στὸν κῆπο τοῦ προξενικοῦ μεγάρου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος τὰ γεγονότα νὰ ἐπαναληφθοῦν, ὁ λοχαγὸς προέτεινε στὸν πρόξενο νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸ Τά—Χοὺ, ὅπου θὰ εὑρίσκοντο ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Πράγματι ὁ κ. Μπωκαὶρ παρέλαβε ἕξη ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ προξενείου καὶ ἀνεχώρησε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Μόλις ὅμως ἔφυγε, οἱ Κινέζοι ἐπανέλαβαν τὴν ἐπίθεσίν των ἀκολουθοῦντες ἄλλην τακτικήν. Δηλαδὴ προσεπάθησαν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου, εἰσβάλλοντες στὸ πάρκο. Ὁ Λαβὰλ ἦταν ἐκεῖ καὶ μὲ μιὰ βόμβα τοὺς συνεκράτησε. Ἐκεῖνοι ἐπανέλαβαν τὴν ἐπίθεσίν των. Ἡ τελευταία βόμβα ἐξαπελύθη πλὴν χωρὶς νὰ ἐκραγῇ. Τώρα δὲν ἔμενε παρὰ νὰ κερδίσουν ὅσο μποροῦσαν περισσότερο καιρό, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξαναγύριζε ὁ κ. Μπωκαίρ, ὁπότε τότε δὲν θὰ εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτε. Πράγματι τὴν ὥρα ποὺ οἱ Κινέζοι εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες τοῦ μεγάρου, οἱ Γάλλοι ἀνέβηκαν στὸ τρίτο πάτωμα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀποκλείσουν τὴν ἄνοδο ρίχνοντάς τους ὅ,τι εὕρισκαν μπροστά τους. Ὁ Λαβὰλ ἐθριάμβευσε πάλι, κατορθώσας νὰ ἀποκρούσῃ νικηφόρως τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστατῶν μὲ τὴ θαυματουργὸ γροθιά του. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ περίστροφό του, ταχὺς σὰν ἀστραπὴ ὁ φίλος μας τοῦ φύτεψε στὸ μέτωπο τὴν τελευταία σφαῖρα μιᾶς καραμπίνας. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκούσθηκε ὁ γνώριμος βόμβος τῆς ἕλικος τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ κ. Μπωκαὶρ καὶ σὲ λίγο τρομακτικοὶ κρότοι ἐκρήξεως βομβῶν. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ οἱ Κινέζοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ἀφοῦ ἄφησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀρκετὰ πτώματα. Ἀμέσως ὕστερα τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ πάρκο καὶ χωρὶς χρονοτριβὴ πήδησαν μέσα ὁ Ταβερνιέ, ὁ λοχαγός, ὁ Λαβὰλ καὶ ὁ Φρανσύ, ἀφοῦ δὲ ἄφησαν ἀρκετὰ πολεμεφόδια στοὺς ὑπολοίπους ὑπαλλήλους ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἀποθήκη πυρομαχικῶν μὲ τὸ πρόγραμμα νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ κ. Μπωκαὶρ νὰ τοὺς παραλάβῃ.

Μόλις ἔφθασαν στὴν πυριτιδαποθήκη ὁ κ. Μπωκαὶρ τοὺς ἀπεβίβασε καὶ ἀνεχώρησε ἀμέσως γιὰ τὸ προξενεῖο νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ καθὼς περίμεναν τὴν ἐπιστροφή του, παρετήρησαν ἕνα ἄπειρο πλῆθος Κινέζων νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν πυριτιδαποθήκην μὲ τὴν φανερὴ πρόθεσι νὰ τὴν καταλάβουν γιὰ νὰ ἀνεφοδιασθοῦν σὲ πυρομαχικά. Κάθε ἀντίστασις ἦταν ματαία καὶ ὁ λοχαγὸς ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀνατινάξῃ. Τοποθέτησαν ἀμέσως ἀρκετὴν ποσότητα δυναμίτιδος, ἄναψαν τὴν θρυαλλίδα καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ κρυφτοῦν σὲ μιὰ κοντινὴ χαράδρα ἀπ' ὅπου θὰ ἔκαναν σημεῖα στὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ ἐρχόταν μὲ τοὺς ἄλλους.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ ἑπόμενον.

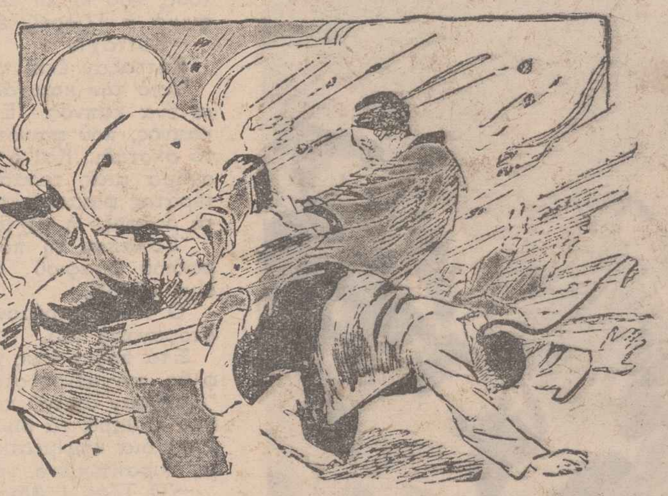

Ἡ βόμβα τοὺς ἔτρεψεν εἰς φυγὴν

Ἄχ, αὐτοὶ οἱ κυνηγοί!...

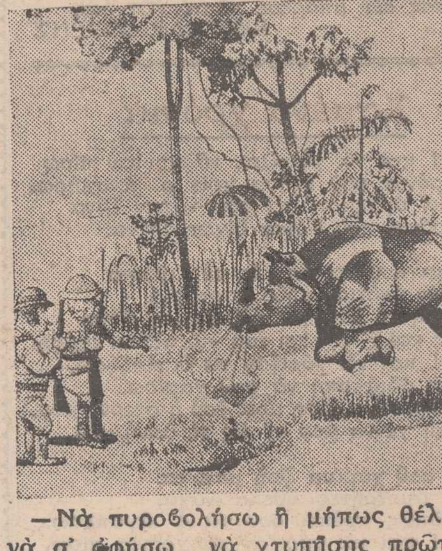

—Νὰ πυροβολήσω ἢ μήπως θέλεις νὰ σ' ἀφήσω νὰ χτυπήσῃς πρῶτος σύ;...

Ἡ παληὰ Ἀθήνα

Η ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ ΤΑΒΕΡΝΑ

Ἀναμνήσεις τοῦ κ. Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ὁ μακαρίτης ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας, ποὺ ἐσύχναζε στὶς παληὲς αὐτὲς ταβέρνες τῆς Ἀθήνας συχνὰ ἀνέφερε τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἀξίωμα:

—«Ἕνας παληὸς μπεκρῆς ἔλεγε: ἡ ταβέρνα εἶνε λεπτὸ πρᾶμμα!»

★

Πραγματικὰ ἡ προπολεμικὴ ταβέρνα τῆς Ἀθήνας ἦταν λεπτὸ πρᾶμμα καὶ τόπος πολὺ ἐπικίνδυνος γιὰ τοὺς ἀμύητους στὰ πατροπαράδοτα ἄγραφτα ἔθιμά της. Κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον δὲν ἤξερεν αὐτὰ τὰ ἔθιμα ἢ τὰ παραμελοῦσε! Ἡ παρατυπία του εἶχε τρομερὲς συνέπειες. Καὶ τὴν περίφημη «παρεξήγησι» ἀκολουθοῦσαν μύριοι κίνδυνοι!

Καὶ γιατὶ ἐγίνοντο αὐτὲς οἱ τρομερὲς σκηνές; Γιατὶ ἐχύνετο τόσο αἷμα; Ἀφορμὲς ἦταν μερικὲς παρατυπίες. Ἔξαφνα ἕνας ἐκέρασε μιὰ παρέα, ποὺ δὲν τὴν ἐγνώριζε καὶ ποὺ ἐκάθητο στὴν ταβέρνα ὅταν αὐτὸς ἐμπῆκε. Αὐτὸ ἦταν προσβολὴ θανάσιμη γιὰ τὴν παρέα. Ἑπομένως ἐκεῖνος ποὺ ἐκέρασε ἔπρεπε νὰ σφαγῇ ἀμέσως! Ἀκόμα ἀφορμὲς γιὰ παρεξήγησι ἔδινε κι' ἡ ἐμφάνισι θηλυκοῦ στὴν ταβέρνα. Γι' αὐτὸ ἀπαγορεύονταν νὰ πατήσῃ γυναίκα καὶ στὸ κατῶφλι τῆς ταβέρνας.

Τύπος Ἀθηναίου πελάτου προπολεμικῆς ταβέρνας.

Σήμερα ὅμως ὅλ' αὐτὰ πᾶνε! Ἡ ταβέρνα δὲν εἶνε πιὰ «λεπτὸ πρᾶμμα».

Ἔπειτα συνέβη καὶ κάτι ἄλλο. Ἀφ' ὅτου ἐκυρίευσαν τὶς λεγόμενες «ταβέρνες» οἱ γυναῖκες...ἐχάλασε καὶ τὸ κρασί. Αὐτὸ εἶνε φυσικὸ καὶ πραγματικό. Γιατὶ τὸ καλὸ κρασὶ τὸ γνωρίζουν μονάχα οἱ ἄνδρες καλοὶ πόται. Οἱ γυναῖκες δὲν ξέρουν τὸ καλὸ κρασὶ οὔτε τὶς μέλλει γι' αὐτό. Πᾶνε μόνον στὶς λεγόμενες σήμερα «ταβέρνες» γιὰ νά...ἐπιδειχθοῦν ὅτι πίνουν....

Ἡ πραγματικὴ Ἀθηναϊκὴ ταβέρνα, ἡ γνήσια προπολεμικὴ ταβέρνα ζῇ τώρα μόνον στὰ βάθη τῆς μνήμης μας. Οἱ μεταπολεμικοὶ Ἀθηναῖοι δὲν τὴν ξέρουν. Οὔτε ξέρουν τὶς διαφορές, οὔτε ἔχουν ἰδέα ἀπὸ τὰ ἔθιμά της.

Ἔξαφνα ἡ ἀπαγόρευσι τῆς εἰσόδου θηλυκῶν στὴν ταβέρνα ἦταν γενική. Οὔτε κοριτσάκι, οὔτε παντρεμένη γυναίκα, οὔτε γρηὰ μποροῦσε νὰ πατήσῃ τὸ κατῶφλι τῆς ταβέρνας. Κι' ἂν ἀκόμα ἦταν μόνη της στὸ σπίτι καὶ ἤθελε ν' ἀγοράσῃ κρασί, πάλι δὲν ἔπρεπε νὰ μπῇ στὴν ταβέρνα. Ἔπρεπε νὰ σταθῇ ἀπέξω καὶ νὰ κάμῃ σημεῖο στὸν ταβερνιάρη. Ἔβγαινε τότε ἐκεῖνος, ἔπαιρνε τὸ μπουκάλι καὶ τὰ λεφτά, ἔβαζε τὸ κρασὶ καὶ τὸ ἔδινε στὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἐφαίνονταν οὔτε στὸ κατῶφλι. Ἂν ἔμπαινε γυναίκα στὴν ταβέρνα, μποροῦσε καθένας νὰ τὴν προσβάλῃ ἢ νὰ τὴν βρίσῃ, χωρὶς νὰ φοβᾶται τιμωρία, γιατὶ ἡ γυναίκα ἐκείνη «δὲν ἦταν ἐν τάξει».

Κάθε παρέα, ὅταν ἔμπαινε στὴν ταβέρνα, ἔπρεπε νὰ χαιρετήσῃ τὸν ταβερνιάρη καὶ τὸν μάγερα καὶ ὅλες τὶς παρέες στὶς ὁποῖες ἐτύχαινε νὰ ὑπάρχῃ ἔστω κ' ἕνας γνωστός της. Ἀλλοιῶς κανένας, ἀκόμα καὶ γνωστὸς καὶ φίλος, δὲν χαιρετοῦσε αὐτὴ τὴν παρέα σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς της στὴν ταβέρνα.

Ἐπετρέπετο νὰ κεράσῃ μία παρέα μίαν ἄλλη, μόνον ὅταν ἡ ἄλλη ἐκείνη παρέα εἶχεν ἔρθη ἀργότερα. Ἂν μιὰ παρέα ποὺ ἦλθε κατόπι, κερνοῦσεν ἄλλην παρέα ποὺ ἦταν πρὶν στὴν ταβέρνα, αὐτὸ ἦταν μεγάλη προσβολή. Μόνον μὲ αἷμα μποροῦσε νὰ ξεπλυθῇ!

Στὸ ζήτημα ἂν ἡ παρέα ποὺ εἶχε κερασθῆ ἀπὸ ἄλλη ἔπρεπε ν' ἀνταποδώσῃ τὸ κέρασμα, ὑπάρχουν διάφορες ἀπόψεις. Μὰ ἡ γενικώτερη ἦταν αὐτή: Ἂν οἱ δυὸ παρέες ἐπρόκειτο νὰ ξαναϊδωθοῦν τὸ ἄλλο βράδυ ἢ σύντομα, τὸ κέρασμα δὲν ἀνταπεδίδετο τὸ ἴδιο βράδυ. Ἀντίθετα, ἂν θἄκαναν οἱ παρέες καιρὸ νὰ ξαναϊδωθοῦν, τότε ἐπεβάλλετο νὰ γίνῃ ἀμέσως ἡ ἀνταπόδοσις.

Κάθε παρέα, ὁλόκληρη, ὅπως κι' ἂν ἐτύχαινε νἆναι συνηθισμένη, ὤφειλε νὰ ὑπερασπίζεται κάθε μέλος της, ἔστω καὶ ἂν ἤξερε πὼς αὐτὸ τὸ «στραβόξυλο» ἢ «παλητόμαρο» καὶ νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ πειράξουν τὴν παρέα μέλη ἄλλης παρέας, ὅσο κι' ἂν ἦσαν «εὐγενῆδες» καὶ «νοικοκυραῖοι».

Τὸ κρασὶ ἔπρεπε νὰ μοιράζεται σὲ ὅλους ἐξ ἴσου καὶ δὲν ἔπρεπε ποτὲ τὰ ποτήρια νὰ γεμίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα.

Τὸ τσούγκρισμα τῶν ποτηριῶν ἐπεβάλλετο αὐστηρὰ στὸ πρῶτο ποτῆρι, μὰ στὰ κατόπι τὸ πρᾶμμα ἐκανονίζονταν ὅπως ἤθελε ἡ παρέα. Πάντα, κατὰ κανόνα, μετὰ τὸ τσούγκρισμα, τὸ ποτῆρι ἔπρεπε νὰ διευθύνεται στὰ χείλη. Ἀλλοιῶς συνέβαινε ἡ «προσβολὴ μέσα στὴν παρέα», ποὺ μποροῦσε νἄχῃ σοβαρὰ ἀποτελέσματα.

Ἂν κανένας ἐγύριζε μονάχος του ἀνάποδα τὸ ποτῆρι του, αὐτὸ ἦταν ἀπρέπεια ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες. Ὅποιος τὸ ἔκανεν αὐτὸ ἐπρόσβαλλε μονάχος του τὸν ἑαυτό του καὶ ὁμολογοῦσε «πὼς δὲν εἶνε ἄντρας!» Ἑπομένως ἔδινε τὸ δικαίωμα στὰ μέλη τῆς παρέας νὰ τὸν προσβάλουν καὶ νὰ τὸν βρίσουν!

Ἄν, ἀντίθετα, χτυποῦσε κανένας τὸ κάτω μέρος τοῦ ποτηριοῦ του στὰ χείλια τοῦ ποτηριοῦ ἄλλου συμπότου τῆς ἰδίας παρέας, αὐτὸ ἐθεωρεῖτο μεγάλη βρισιὰ καὶ προσβολή. Ξεπλένονταν μονάχα μὲ αἷμα!

Ἂν ἕνας ἔσπαζεν ἕνα ποτῆρι, τότε ἡ παρέα του ἐθεωροῦσε τὸ πρᾶμμα ἄσκημο. Ἐπίστευαν ὅμως πὼς αὐτὸς ποὺ τὄσπασεν εἶχε μεθύσει καὶ τὸν ἡσύχαζαν μὲ φιλικὰ λόγια καὶ τοῦ ἀπαγόρευαν νὰ πιῇ ἄλλο κρασί.

Ὅλες ὅμως οἱ ἄλλες παρέας, ποὺ κάθονταν κοντά, εἶχαν τὸ δικαίωμα «νὰ πάρουν ἀπάνω τους τὴν προσβολὴ» καὶ νὰ ζητήσουν τὸ λόγο ἀπὸ τὴν παρέα, ὅπου ἔσπασε τὸ ποτῆρι. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι τὸ αἷμα ἦταν ἄφευκτο!

Τὰ ἔθιμα αὐτὰ ἦταν κάπως περίεργα. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε πὼς μέσα σ' αὐτὰ ὑπάρχει πολλὴ εὐγένεια καὶ ἀκόμα ὑπάρχει καὶ ἡ μέχρις αὐτοθυσίας ἀλληλοβοήθεια τῆς ὁμάδος. Σὲ ὅλα φαίνεται καθαρὰ ἡ καλωσύνη καὶ ὁ ἀνδρισμός. Ἡ παλληκαριὰ καὶ ὁ ἱπποτισμός...

Αὐτὴ ἦταν ἡ παληὰ Ἀθηναϊκὴ ταβέρνα ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΕΡΓΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (σελίδες 1342) τόμοι 1—5. Νέα λογοτεχνικὴ μετάφρ. Γ. Τσουκαλᾶ. Τὸ ὅλον ἔργον χρυσόδετον δραχμ. 100.
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (σελίδες 544). Νέα μετάφρασις Γ. Τσουκαλᾶ δραχ. 30.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» (Πανεπιστημίου 36) Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν 15 %.

Γυναικεία ζωὴ

ΑΠΟΡΙΕΣ

«Εἶνε ἕνας χρόνος—μοῦ γράφει ἕνας ἀναγνώστης μου, ποὺ κρύβεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀπογοητευμένος» (ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ)—ποὺ γνώρισα μιὰ κοπέλλα κι' ἀγαπηθήκαμε τρελλά. Μιὰ μέρα ὅμως τῆς ἔστειλα χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως αἰτία τὸ γράμμα τοῦ χωρισμοῦ. Ἔκλαψε μπροστά μου, μὲ παρεκάλεσε ἀλλ' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα πάντα μ' αὐτὴ τὴ λέξι: Βαρέθηκα. Τώρα ὅμως ἦρθε κ' ἡ δική μου ἡ σειρὰ νὰ ὑποφέρω. Μετάνοιωσα, προσπάθησα νὰ ἑνώσω πάλι τὰ δεσμὰ ποὺ ἔσπασε ἐξ αἰτίας μου, ἀλλὰ μάταια. Μιὰ μέρα ὅμως μιὰ φίλη της ἔρχεται καὶ μοῦ λέει. Σ' ἀγαπᾶ πολὺ ἀλλὰ θ' ἀφίσῃ πρῶτα νὰ ὑποφέρῃς ὅπως κι' αὐτὴ ὑπέφερε καὶ μετὰ θὰ σοῦ ξαναδώσῃ τὴν καρδιά της. Πέρασε πολὺς καιρὸς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὶ νὰ κάνω; Νὰ τὴν ξεχάσω δὲν μπορῶ γιατὶ τὴν ἀγαπῶ. Δῶστε μου τὴν πολύτιμη συμβουλή σας καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων».

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι—νέοι ἰδίως—ποὺ νοιώθουν μιὰ ἀλλόκοτη εὐχαρίστησι νὰ βασανίζουν ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν. Εἶνε ἡ νεότης ποὺ δὲν ξέρει τὶ θέλει, ποὺ ἀρέσκεται στὶς μεγάλες χειρονομίες, ποὺ κάνει θέατρο—γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ μιὰ πιὸ παραστατικὴν ἔκφρασι. Ἴσως εἶνε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους ὁ ἐπιστολογράφος μου. Ἴσως ὅμως πάλι νἆταν εἰλικρινὴς ὅταν τῆς ἔλεγε πὼς τὴν βαρέθηκε καὶ τώρα νὰ μετάνοιωσε...Λέει πὼς τὴν ἀγαπάει. Τῆς ἔδειξε τὴν ἀγάπη του; Τὴν ἔκαμε νὰ πεισθῇ πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θά...βαρεθῇ ὅπως τὴν ἄλλη; Περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἂς ἔχῃ ὑπομονή. Ἀπ' αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ τὴν ξανακερδίσῃ...

Ἄλλος ἀναγνώστης μου—ὁ κ. Ι.Σ.Γ.Λ. —μοῦ γράφει πὼς ἀγάπησε μιὰ κοπέλλα ἡ ὁποία ὅμως εἶνε καθολικὴ καὶ μὲ ρωτάει τὶ νὰ κάνῃ.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ζήτημα συνειδήσεως. Δὲν μπορῶ, οὔτε μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν συμβουλέψω...

Μιὰ ἀναγνώστρια μου—ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον «Νέα Κυρία»—μοῦ γράφει: «Εἶμαι ἕνα χρόνο παντρεμένη. Ὁ ἄντρας μου εἶνε πολὺ της τάξεως αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ δὲν εἶμαι ἐγώ. Τὶ ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνο ποὺ θὰ μὲ κάνῃ κάθε φορά, ἔστω κι' ἂν εἶμαι κατάκοπος νὰ βρίσκω τὴ δύναμι γιὰ νἄχω στὴν ἐντέλεια ὅλο τὸ σπίτι;»

Αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, κυρία μου δὲν θὰ τὸ πετύχετε παρὰ ἂν κατορθώσετε νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ σκεφθῆτε πὼς δὲν θὰ ξεκουρασθῆτε ἂν δὲν τελειώσετε πρῶτα ὅλα ὅσα ἔχετε νὰ κάνετε. Στὴν ἀρχὴ θὰ σᾶς φανῇ δύσκολο, μὲ τὸν καιρὸ ὅμως θὰ ἰδῆτε πῶς θὰ συνηθίσετε.

ΜΑΙΡΗ

Ἡ καλλονὴ σας

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ μασσὰζ τοῦ προσώπου γίνεται διὰ τοῦ κάτω μέρους τῶν βολβῶν τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς ἢ καὶ τῶν δύο χειρῶν.

Ὁ κοινότερος τρόπος τοῦ μασσὰζ τοῦ προσώπου συνίσταται εἰς ἐλαφροτάτας κυκλικὰς ἐντριβάς, ὅλου τοῦ προσώπου καὶ λαιμοῦ μηδὲ τῶν βλεφάρων ἐξαιρουμένων, ὁ καλλίτερος δὲ χρόνος εἶνε, ὁ μετὰ τὸ λουτρὸν καὶ διαρκεῖ 3—5 λεπτά.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν νεότητά σας καὶ τὴν ἀνθηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας ἀκολουθεῖτε τὰ παραγγέλματα αὐτά:

1ον Ἀναπνέετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καθαρὸν ἀέρα.

2ον Ἂν ἔχετε καθιστικὴ ζωὴ κάμνετε καθημερινῶς γυμναστικὴ εἰς τὸ ὕπαιθρον.

3ον Τρώγετε μὲ μέτρον καὶ προτιμᾶτε τὸ γαλὰ καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

4ον Σκληραγωγεῖτε τὸν ἑαυτόν σας μὲ ψυχρὲς πλύσεις τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στήθους ἂν δὲν ἀνέχεσθε ὁλόκληρη ψυχρολουσία.

5ον Μὴν ἐνδύεσθε οὔτε πολὺ βαρειά, οὔτε πολὺ ἐλαφρά.

6ον Φροντίσετε νὰ ἔχετε σπίτι μεσημβρινὸ καὶ φωτεινό.

7ον Ἐπιδιώκετε ἀπόλυτον καθαριότητα εἰς τὸ κάθε τι: τὴν τροφὴν καὶ τὴν κατοικίαν.

8ον Προσπαθῆτε νὰ ἐργάζεσθε πάντοτε. Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ καλλίτερο προφυλακτικὸ ἀπὸ κάθε ἀρρώστεια σωματικὴ ἢ διανοητική. Εἶνε ἐπίσης παρηγοριὰ ἀπὸ κάθε θλῖψι καὶ φαιδρύνει τὴν ζωήν.

9ον Φροντίζετε νὰ κοιμᾶσθε ὅσας ὥρας πρέπει, διότι ὁ ὕπνος ἀνανεώνει τὰς διανοητικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις.

10ον Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐτυχίας ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὴν ἐργασία.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ὅ,τι Ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

Ἡ Μόδα

Διάφορες μεταποιήσεις

Ἂν ἀκούσετε τὶς συμβουλές μας, μπορεῖτε μὲ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ φόρεμα νὰ ἔχετε πολλὲς ἐμφανίσεις τοὐλάχιστον πέντε.

Πρόκειται γιὰ ἕνα φόρεμα πολὺ μοδέρνας κοὺπ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κορσὰζ καὶ μία φούστα χωριστὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ κάτω ἀπὸ μία ζώνη κρύβουν αὐτὸ τόν... χωρισμό. Χονδρὲς βελονιὲς ἀποτελοῦν τὸ μόνο του γαρνίρισμα καὶ αὐτὲς οἱ βελονιὲς παρατείνονται λίγο καὶ στὴ φούστα γιὰ νὰ δίδουν ἀκριβῶς τὴν ἐντύπωσι τοῦ μονοκόμματου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἔτσι ὅτι ἡ φούστα εἶνε χωρισμένη ἀπὸ τὸ κορσάζ; Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχωμε τὶς μεταποιήσεις ποὺ ἐπιδιώκομε.

Ἐν πρώτοις τὸ φόρεμα αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ντρά, ἀπὸ κρὲπ ντὲ λαίν, μαροκαὶν μάλλινο, τουΐντ, σὲρζ ἢ ὅ,τι δήποτε λαινάζ. Τὸ χρῶμα εἶνε κατὰ προτίμησιν μπλὲ μαρίν, γκρὶ φονσέ, πράσινο, μαρὸν κλπ.

Σ' αὐτὸ τὸ φόρεμα περνᾶτε ἕνα «τζάμπερ» μὲ μανίκια μακρυὰ καμωμένο σὲ σχῆμα ταγιὲρ κι' ἔτσι μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μεταβάλλετε ἀμέσως τὸ κοστοῦμι σας σὲ «ντὲ πηὲς» ποὺ τὸ συμπληρώνετε μὲ μία ρενάρ. Γιὰ μεγάλα κρύα προτιμήσετε μία μακρυὰ κάπα ποὺ θὰ σᾶς προφυλάττῃ πιὸ καλά.

Φούστα καὶ μπλούζα

Εἴπαμε ὅτι τὸ νὰ κάμετε χωριστὸ τὸ κορσὰζ ἀπὸ τὴ φούστα θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἔχετε πιὸ πολλὲς μεταποιήσεις. Λοιπὸν ἰδοὺ ποὺ ἀντὶ τοῦ κορσὰζ ποὺ ἀναφέραμε μπορεῖτε νὰ ἔχετε μία μπλούζα ἀπὸ σατὲν πικὲ καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ κοστοῦμι σας γίνεται ἀμέσως πιὸ ἀμπιγιέ, δηλαδὴ μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ ἕνα τσάϊ, ἕνα κοκτέϊλ, μία ἄλλη δεξίωσι. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας, διότι καθὼς ξεύρομε ἠλαινὰζ φοῦστες μποροῦν νὰ φορεθοῦν παντοῦ.

Πάντως σᾶς συνιστοῦμε νὰ προτιμήσετε μία μπλούζα ἀπὸ σατὲν ἰβουὰρ ἢ ἀπὸ ταφτὰ παστὲλ ἂν εἶσθε πιὸ λεπτή.

Ἀνοιξιάτικη τουαλέττα

Μὲ λίγα ἔξοδα μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ ἀποκτήσετε καὶ μία ἀνοιξιάτικη τουαλέττα χρησιμοποιῶντας πάντοτε τὴν ἴδια φούστα καὶ τὸ ἴδιο «τζάμπερ» ἀφοῦ τοῦ ἀφαιρέσετε τὰ μανίκια καὶ φορέσετε ἀπὸ μέσα ἕνα μπλουζάκι ἀπὸ ὀργκαντίνα μὲ βουλίτσες ποὺ δίνει ἀμέσως τὴν ἀνοιξιάτικη ὄψι.

Βλέπετε ὅτι μαζὶ μὲ τὴν κάπα ποὺ ἀναφέραμεν ἔχετε ἤδη ἀρκετὲς ὡραῖες ἐμφανίσεις.

Ἡ κάπα θὰ γίνεται κι' αὐτὴ ἀπὸ λαινὰζ καὶ ἔχει τὴν κοὺπ ποὺ ἔχουν συνήθως οἱ στρατιωτικὲς μπελερίνες, ἀποτελεῖ δὲ τὸ συμπλήρωμα τοῦ ἀπογευματινοῦ συνόλου.

★

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Χρησιμοποίησις τοῦ τζακιοῦ

Τώρα ποὺ ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν κεντρικὴν θέρμανσιν ἀχρηστεύουν τὰ πατροπαράδοτα τζάκια καὶ ὅσα σπίτια τὰ εἶχαν ἀπὸ παληὰ ἐποχὴ τὰ κρατοῦν μόνον διότι λυποῦνται νὰ τὰ χαλάσουν καὶ διότι θὰ ἔπρεπε νὰ κάμουν μεγάλη καταστροφὴ εἰς τὸ σπίτι γιὰ ν' ἀφαιρέσουν ἕνα τζάκι ποὺ ἔγινε ἄχρηστο.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει τρόπος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ τζάκι ποὺ δὲν μᾶς χρειάζεται πιὰ γιὰ θέρμανσι.

Τὸ μετατρέπουμε σὲ μιὰ ὡραία καὶ πολὺ πρωτότυπη βιβλιοθήκη τοποθετῶντας μέσα στὸ βαθούλωμά του ἕνα σκελετὸ ἀπὸ ξύλο ποὺ σχηματίζει δύο ράφια. Ἐκεῖ τοποθετοῦμε τὰ βιβλία μας καὶ ἐπάνω στὸ τζάκι ἕνα ἀνθοδοχεῖο καὶ ἄλλα πράγματα: Φωτογραφίες, ρολόγι, λαμπίτσα μὲ ἀμπαζοὺρ κλπ.

Τὰ ράφια μπορεῖτε νὰ τὰ φτιάξετε καὶ μόνη σας ἂν ἔχετε λίγη ἐπιτηδειότητα καὶ νὰ βάψετε ἢ λουστράρετε τὸ ξύλο ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίλοιπη ἐπίπλωσι.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ τὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας ἢ ἕνα ντουλάπι τοίχου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖτε τὰ φύλλα.

Σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα μπορεῖτε γιὰ πιὸ ὥμορφη ἐμφάνισι νὰ καπιτονάρετε τὸ ἐσωτερικὸ μὲ ὡραῖο μεταξωτὸ ὕφασμα.

Κανόνες ὑγιεινῆς

Ἡ τροφὴ εἶνε ἀπαραίτητη στὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὑγείας του, ἀλλὰ ἡ τροφὴ πρέπει νὰ εἶνε τέτοια ὥστε νὰ προσφέρῃ στὸν ὀργανισμό μας αὐτὰ κυρίως ποὺ τοῦ ἀναγκαιοῦν. Δηλαδὴ τόνωσιν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος καὶ γενικὸ δυνάμωμα.

Ἡ τροφὴ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶνε μονότονη, διότι ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἐξησθένησαν μόνον καὶ μόνον διότι δὲν εἶχαν ποικιλίαν εἰς τὴν τροφήν τους.

Κατὰ γενικὸν κανόνα ὅσοι εἶνε ἀδύνατοι ἔχουν περισσοτέραν ἀνάγκην νὰ παίρνουν ἀμυλώδεις οὐσίας, ἀλλὰ οἱ παχεῖς ἂς τρώγουν μὲ μέτρον καὶ ἂς προτιμοῦν τροφὰς δυναμωτικὰς καὶ ὄχι παχυντικάς.

Τὰ ὀπωρικὰ παίζουν μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ὑγείαν μας καὶ πρέπει νὰ τὰ τρῶμε σὲ ἀφθονία. Ἐπίσης νὰ τρῶμε πολὺ τὸ λεμόνι, τοὐλάχιστον μισὸ τὴν ἡμέρα σὰ νὰ εἶνε πορτοκάλι. Ἔχει πολλὲς βιταμῖνες καὶ εἶνε ὠφελιμότατο.

Μεγάλη ἀξία ἔχει ἐπίσης ἡ μπανάνα, ἰδίως γιὰ ὅσους θέλουν νὰ παχύνουν.

★

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Καθαριότης σὲ ὅλα

Εἴπαμε πολλὲς φορὲς ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ἔχωμε ὑγεία χωρὶς ἀπόλυτη καθαριότητα. Βάλετε τὸν πιὸ γερὸ ἄνθρωπο σ' ἕνα σπίτι χωρὶς ἀέρα καὶ φῶς, δῶστε του ἀκάθαρτη τροφὴ καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα θὰ πάρῃ ἀρρωστημένη ὄψι.

Τὸ σπίτι πρέπει νὰ εἶνε εὐάερο, φωτεινὸ καὶ τότε δὲν θὰ δέχεται εὔκολα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ γιατροῦ.

Δὲν φθάνει ὅμως αὐτό. Πρέπει καὶ ἡ νοικοκυρὰ νὰ βάζῃ ὅλη της τὴν προσοχὴ ὥστε νὰ διατηρῇ ἀπόλυτη καθαριότητα σὲ ὅλα.

Ἡ κουζίνα θὰ εἶνε ἄμεμπτη, ἡ μαγειρικὴ θὰ γίνεται μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγείας. Ἂν ἰδοῦμε ἕνα αὐγὸ ὄχι πολὺ φρέσκο νὰ τὸ πετάξωμε ἀμέσως. Ἂν ἔχωμε μυῖγες ἂς προστατεύουμε ἀπ' αὐτὲς κάθε τι φαγώσιμο. Ὅταν πιάνωμε ψωμί, γλυκὸ ἢ ἄλλο τίποτε ἂς πλένουμε προηγουμένως καλὰ τὰ χέρια μας. Ἂς προσέχουμε τὶς κατσαρόλες μας μήπως θέλουν γάνωμα. Ἂς μὴ ξεσκονίζουμε ποτὲ εἴτε ροῦχα εἴτε ὑποδήματα σὲ μέρος ὅπου ὑπάρχουν τρόφιμα. Ἂς καθαρίζωμε τακτικὰ τὸ φανάρι ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὰ φαγώσιμα εἴδη. Ἂς ἔχωμε πάντοτε σκεπασμένα τὰ σκουπίδια. Ἂς πλένωμε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ συχνὰ τὶς πετσέτες τῆς κουζίνας. Ἂς ἀπολυμαίνωμε τακτικὰ τὸν νεροχύτη ρίχνοντάς του λίγο ἀσβέστη.

Τρία πρωτότυπα παρισινὰ μοντέλλα γυναικείων καπέλλων.

★

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Μὲ τοὺς ὑπηρέτες

Ἡ εὐγένεια εἶνε ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους καὶ δὲν δικαιολογεῖται κανεὶς ποτὲ ἂν φέρεται ἄσχημα μὲ κάποιον ποὺ εἶνε κατώτερός του. Συγκεκριμένως μὲ τοὺς ὑπηρέτας δὲν πρέπει νὰ φέρεσθε ποτὲ μὲ τρόπο ποὺ τοὺς δείχνει περιφρόνησι ἢ ποὺ τοὺς κάνει νὰ αἰσθάνωνται ὅτι εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγάς σας.

Οἱ ὑπηρέται σᾶς ὑπηρετοῦν καὶ σεῖς τοὺς πληρώνετε γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι μπορεῖτε καὶ νὰ τοὺς ἐξευτελίζετε. Θὰ βρεθῆτε φυσικὰ πολλὲς φορὲς στὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς κάμετε μιὰ παρατήρησι, θὰ χρειασθῇ νὰ τοὺς ἐπιπλήξετε ἴσως, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ κάμετε μὲ εὐγένειαν καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ὑποδεικνύετε ὅτι σεῖς εἶσθε ἀνώτερος καὶ αὐτοὶ κατώτεροι, διότι ἀνώτερος εἶνε μόνον ἐκεῖνος ποὺ σέβεται οἱονδήποτε ἔχει ἀπέναντί του.

Πρέπει νὰ δείχνεσθε ὑπομονητικός, καλός, πονετικὸς καὶ νὰ προσπαθῆτε μὲ τὸν τρόπο σας τὸν εὐγενικὸ νὰ ἐμπνεύσετε στοὺς ὑπηρέτας σας τὸν σεβασμὸ καὶ ὄχι μὲ τὸ νὰ τοὺς τρομοκρατῆτε.

Μὴ ξεχνᾶτε τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Φιγκαρώ, ποὺ ἔλεγε: «Ζητοῦν τόσα πολλὰ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, μὰ ὑπάρχουν ἄραγε κύριοι ποὺ ἀξίζουν νὰ ἔχουν καλοὺς ὑπηρέτας»;

★

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Μακαρόνια ἀ λὰ Ναπολιτάνα

Λέμε ἔτσι τὰ μακαρόνια ποὺ γίνονται μὲ τὸν συνήθη τρόπο καὶ παρουσιάζουν μόνο τὴ διαφορὰ ὅτι γίνονται χωρὶς ἄλλο γαρνίρισμα παρὰ τὸ ἑξῆς: Ἀφοῦ τὰ σερβίρουμε τοὺς ρίχνουμε ἐπάνω παρμεζάνα τριμμένη καὶ βούτυρο μέσα στὸ ὁποῖο ἔχουμε καβουρδίσει γαλέττα κοπανισμένη. Εἶνε ἕνα γαρνίρισμα νοστιμώτατο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

★

Ἡ «Παιδικὴ καὶ Ἐφηβικὴ Σκηνὴ»

Τὴν Κυριακὴν 24 Ἰανουαρίου 10.30 π.μ. οἱ ἔφηβοι τῆς «Παιδικῆς Σκηνῆς» τῆς κ. Εὐφρ. Λόντου Δημητρακοπούλου θὰ ἀναβιβάσουν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Κεντρικοῦ» τὸ νέον αὐτῆς ἔργον «Ὁ Πρόσκοπος» δρᾶμα ἐλαφρόν, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀποκάλυψι τοῦ πῶς ζοῦν καὶ ποίας ἀρετὰς ἔχουν οἱ πρόσκοποί μας. Εἰς τὸ ἔργον λαμβάνει μέρος ὁλόκληρος ἡ 17η ὁμὰς προσκόπων μὲ τὴν ὀρχήστραν της. Θὰ παιχθῇ ἐπίσης τὸ τόσην ἐπιτυχίαν σημειώσαν ἐθνικιστικὸν ἔργον, «Ὁ Παραστρατημένος», «Ὁ Τσοπανάκος Γαλλομαθὴς!» Χορωδίαι, χορὸς μὲ κλακέττες καὶ μιὰ ἀποκάλυψις ἑνὸς χορευτικοῦ ταλέντου τῆς πενταετοῦς μικρᾶς Μαίρης Χριστοφορίδου. Ἐν τέλει θὰ παιχθῇ ὁ «Κλείδωνας» ἡ πεταχτὴ ὀπερετοῦλα μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Λάβδα. Ἐπίσης μετέχει καὶ πλήρης ὀρχήστρα τζὰζ ὑπὸ τὸν κ. Ἀβατάγγελον.

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ κερδίζει τὰ περισσότερα

Ἡ Μαὶη Οὐέστ, ὁ ἀστὴρ τῶν ἀστέρων ὑπερέβη κατὰ τὸ 1936 ὅλους τοὺς συναδέλφους της τοῦ Χόλλυγουντ εἰς κέρδη. Ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὸν Χήρστ τὸν μεγιστάνα τοῦ κιτρίνου τύπου, ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λαμβανόντων ὑψηλοὺς μισθοὺς εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ Γαλλὶς, Παρισινή, ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἀλλὰ περισσότερον Ἀμερικανὶς ἀπὸ τὸν πατέρα της Τζὰκ Οὐέστ, παλαιὸν μποξέρ, πρωταθλητὴν τῶν ἐλαφρῶν βαρῶν. Περισσότερον Ἀμερικανὶς, ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φημισμένο, προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης. Μπρούκλιν, γειτόνισσα τῆς Κλάρας Μπόου.

«Ντεμπουτάρει» εἰς τὸ θέατρον εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν καὶ ὅταν ἔγινε 6 ἐτῶν, ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν πρώτη της τουρνέ. Τὰ χρόνια περνοῦν. Παίζει, διαβάζει, διαβάζει πολύ. Φυτοζωεῖ, ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ κρατῇ δευτέρους ρόλους. Τὴν ἐνοχλεῖ πολὺ τὸ κάπως ἀκανόνιστον βάδισμά της. Ἀπηλπισμένη ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Γράφει μιὰ τολμηρὴ κωμωδία: «Τὸ φῦλον», ποὺ τὸ ἀνεβάζει ἡ ἴδια. Σκάνδαλο, θόρυβος. Ὕστερα αἴθουσα κενή. Συγκεντρώνει τὰ τελευταῖα της δολλάρια καὶ ἐξαπολύει στοὺς δρόμους τῆς Ν. Ὑόρκης τούς....«ἀνθρώπους σάντουϊτς»: ἡ Μαὶη Οὐέστ εἰς τὸ «Φῦλον», ἡ Μαὶη Οὐέστ εἰς τὸ «Φῦλον»...Ἡ ὥρα της ἦλθε. Ὁ κόσμος ἔτρεξε. Καὶ ἡ ἀστυνομία. Δίκη ἐπὶ προσβολῇ τῶν δημοσίων ἠθῶν. Ὀχτὼ μέρες φυλακὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ δόξα. Δέκα χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὴν ἀφήγησι τῆς...ζωῆς της στὴ φυλακή. Τὸ «Φῦλον» παίζεται δυὸ χρόνια. Μιὰ δεύτερη κωμωδία της ὁ «Ντῆμοντ Λίλ» παίζεται τρεῖς χιλιάδες φορές!

Τὸν Μάϊον τοῦ 1932 ξεκινάει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ντεμπουτάρει μυστικὰ στὴν ταινία «Νύχτες» καὶ ὕστερα κάνει ἡ ἴδια τὸ σινάριο τῆς «Λαίδης Λῆ». Θρίαμβος....

Ὅταν ἡ γαλαρία ἐπεμβαίνῃ στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἔργου

Ὁ μεγάλος ρήτωρ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως Μυρᾶ εἶχε προκαλέσει εἰς μίαν παράστασιν τοὺς στρατιώτας τῆς Μασσαλίας, ποὺ εἶχαν προσχωρήσει στὸ κίνημα. Ἡ παράστασις ἐδίδετο στὸ θέατρο τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Θὰ ἐπαίζετο «Ὁ Γάστων καὶ ὁ Μπαγιάρ». Ἐπειδὴ οἱ στρατιῶται ἦσαν πάρα πολλοὶ καὶ σχεδὸν ὅλο τὸ θέατρο εἶχε γεμίσει, ἠναγκάσθησαν πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τοὺς βάλουν πίσω ἀπὸ τὶς κουΐντες. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐκείνους οὔτε ἰδέα κἂν εἶχαν περὶ θεάτρου. Τὸν ρόλον τοῦ Μπαγιὰρ ἔπαιζε κάποιος ἠθοποιὸς ὀνόματι Βαλουᾶ. Ἀπὸ τὸ πραγματικὰ ὡραῖο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν οἱ στρατιῶται εἶχαν τόσο ἀπορροφηθῆ, ὥστε ὅταν ὁ Μπαγιὰρ πληγωμένος βαρειὰ σ' ἕνα φορεῖο ἔπεσε στὴν ἐνέδρα ποὺ τοῦ εἶχε στήσει ὁ Ἀβογάρδος φώναξε: «Ἔλα, προδότη, σὲ περιμένω!», ὅλοι οἱ στρατιῶται σὰν νὰ ἦταν τὰ λόγια αὐτὰ μιὰ πρόσκλησις γι' αὐτοὺς, ξιφούλκησαν... ἡρωϊκῶς, ἔτρεξαν ἐπάνω στὴ σκηνὴ καὶ ἔλαβον θέσι γύρω ἀπὸ τὸν Μπαγιὰρ σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦν!

Ἡ αὐθόρμητος αὐτὴ κίνησις συνετέλεσε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νέας αὐτῆς λύσεως τοῦ ἔργου, ποὺ, φυσικὰ, οὔτε κἂν εἶχε ὀνειρευθῆ ὁ συγγραφεύς. Ἐβούιζε ἡ αἴθουσα ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ ἐὰν ὁ Μπαγιὰρ δὲν τοὺς ἐβεβαίωνε πὼς δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον, οἱ στρατιῶται τοῦ Μιραμπῶ θὰ ἐπιτίθεντο ἐναντίον τοῦ Ἀβογάρδου καὶ τῶν δικῶν του.

★

Στὸ θέατρο «Βέρντι» τῆς Φλωρεντίας, ἐπαίζετο μιὰ φορὰ ἕνα τετράπρακτο δρᾶμα κάποιου ἀρχαρίου συγγραφέως. Ἡ ὑπόθεσίς του ἦταν ἀνόητη καὶ ἀνούσια.

Θαυμάσατέ την: Στὴν πρώτη πρᾶξι ἡ Μαρία ἔπιασε ἕνα δαιμονισμένο καυγᾶ μὲ τὸν Κάρολο τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ἅρπαξε τὸ καπέλλο καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ ἐνῶ ἔπεφτε ἡ αὐλαία ἔλεγε στοὺς συγγενεῖς της: «Ἀλλοίμονό του τί ἔχω νὰ τοῦ κάνω, ἂν τολμήσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ».

Στὴ δευτέρα πρᾶξι ὁ Κάρολος ἀνήγγελλε τὴν ἄφιξί του στοὺς συγγενεῖς τῆς Μαρίας, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν νὰ κρύψουν τὴν εἴδησι ἀπὸ τὴν Μαρία. Στὴν τρίτη πρᾶξι ἔφθασε ὁ Κάρολος, ἀλλὰ οἱ συγγενεῖς τὸν ἀπεμάκρυναν προσωρινῶς μὲ κάποια πρόφασι καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τὴν εἴδησι ἀπὸ τὴν Μαρία.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα ὅταν ἄνοιξε ἡ αὐλαία γιὰ τὴν τετάρτη πρᾶξι. Στὴν σκηνὴ βρισκόντουσαν οἱ συγγενεῖς τῆς Μαρίας, συζητῶντας ἂν ἔπρεπε νὰ τῆς ποῦν τὴν ἄφιξι τοῦ Καρόλου. Τέλος ἐπρόβαλε ἡ Μαρία καὶ οἱ συγγενεῖς διέκοψαν τὴν συζήτησι μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Τότε ἀπὸ τὸ ὑπερῶον — τὸ ὑπερῶον, ὅπως βλέπετε, ἔχει πάντοτε τὴν πρωτοβουλίαν σὲ τέτοιες περιστάσεις — ἕνας θεατὴς ἐφώναξε:

— Σιόρα Μαρία, ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν θέλουν νὰ στὸ ποῦνε, σοῦ τὸ λέω ἐγώ. Ὁ ἄνδρας σου ὁ Κάρολος γύρισε πάλι. Ἔλα τώρα κάνε γρήγορα-γρήγορα ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς, γιατὶ θέλουμε νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Ἡ δρᾶσις τῆς Παμπειραϊκῆς Χορωδίας

Εἶνε γνωστὸν εἰς τὸ Πειραϊκὸν κοινὸν ὅτι ἡ Παμπειραϊκὴ χορωδία εἰς τὰς 24 τρέχοντος μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 11 π.μ. ἐμφανίζεται ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς μὲ πραγματικοὺς καλλιτέχνας.

Τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦτο συγκρότημα τὸ ὁποῖον διευθύνεται ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς μουσικοῦ καλλιτέχνου κ. Παντελῆ Θεοχάρη, τοῦ ἐπὶ μᾶλλον δράσαντος διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνύψωσιν τῆς Παμπειραϊκῆς Χορωδίας θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ Πειραϊκὸν κοινὸν τὰ ὡραιότερα κλασσικὰ τραγούδια.

Ἡ σύμπραξις τοῦ μεγαλειτέρου βαθυφώνου τῆς Ἑλλάδος κ. Μιχ. Βλαχοπούλου καὶ τῆς μεγαλειτέρας δραματικῆς ὑψιφώνου κ. Μαίρης Ταμπάση θὰ κοσμήσουν μὲ τὸ καλλιτεχνικον των ταλέντον τὴν Παμπειραϊκὴν χορωδίαν.

Πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος ὁ Πειραιεὺς διότι ἔχει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ συγκρότημα τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν πραγματικοὶ νεαροὶ καλλιτέχναι τοὺς ὁποίους τὸ Πειραϊκὸν κοινὸν μετὰ εὐχαριστήσεως θὰ ἀκούσῃ τὴν 24 τρέχοντος.

Οἱ περισσότεροι διακεκριμμένοι ἐν τῇ χορωδίᾳ κ. Τζαμαρέλος τενόρος, Λιβανὸς Σπ. βαρύτονος Σφυράτης Π. μπάσος, Καμπάνης Ι. τενόρος Ξενάκης Π. τενόρος κλπ. θὰ παρουσιάσουν εἰς τὸ κοινὸν καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τὸ κοινὸν καλιτεχνικὸν συγχρονισμὸν καὶ τὰ ἐν τῷ προγράμματι ἀναφερόμενα τραγούδια θὰ προκαλέσουν τὴν συγκίνησιν τῶν θεατῶν ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

Β. ΜΠΟΥΚΟΥΡΑΣ

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

(ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΝΑΡΞΙΣ

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ANDRE JOSSET

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

(Ἡ Γυναίκα δίχως ἄντρα)

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

ΜΕ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟΝ ΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ—ΚΡΗΤΗΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Κατὰ τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου Φιλάθλων τῆς πόλεώς μας ἑορτὴν παπαρευρέθη πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος, διεξήχθη δὲ αὕτη μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων σημειοῦμεν τὰς κυρίας Γουναλάκη, Διαλινᾶ, Λοντίδου, Φούμη, Γριλιωνάκη, Μπαμπούνη, Μάουρο, Δοκουμετζίδου, Γεωργιάδου, Μηλιδάκη, Ἀνερράψη, Ἔλλην Διαλινᾶ, Κοκκινάκη, Καστελλάκη, τὰς δίδας Εὐαγγελίαν καὶ Ἀθηνᾶν Λαμπρινοῦ, Καίτην Βογιατζάκη, Κικὴν Δημάκη, Ἄνναν Μηλιάδου, Κουμπαννάκη, Φυτάκη, Δέσπω Βορεάδου, Μίναν Μπαμπούνη, Ἔλλην Ἀνδρεαδάκη, Ἔλνταν καὶ Μαρίκαν Γεωργιάδου, Βιβίναν Μαλαγαρδῆ, Ζαΐραν Μαλαγαρδῆ, Φωφὼ Μηλιδάκη, Λιλίκαν καὶ Χρυσούλαν Γιαννακάκη, Μερόπην Κοκκινάκη, Λεοντίδου, Ἰακωβίδου καὶ τοὺς κ.κ. Ἐλευθεράκην ἰατρὸν, Κουφάκην, Γριλιωνάκην, Διαλινᾶν, Μπουρνέλον, Λοντίδην, Καστελάκην, Μαλαγρδῆν, Μάουρον, Καββαλάκην, Πολίτην, Φοντουλάκην, Πίκουλαν, Σαβαλᾶν, Δημάκην, Λαμπρινὸν κ. ἄ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. Ἰανουάριος. Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Ἡ πόλις μας ἔχει φιλοξενήσει τὸν τελευταῖον καιρὸν τοὺς καλλιτέρους τῶν ἀθηναϊκῶν θιάσων. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θιάσου τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλου, ἀμέσως ἀφίκετο ἕνα ἐπίσης ἄρτιον θεατρικὸν συγκρότημα ἀπὸ τοὺς κ.κ. Χ. Κολυβᾶν, Κ. Παπαγεωργίου, Ξ. Δαμάσκον, Χ. Νέζερ, κλπ. τὸ ὁποῖον ἐπίσης ὑπεστηρίχθη ἐκθύμως ὑπὸ τοῦ θεατροφίλου μας κοινοῦ.

—Πρὸ ἡμερῶν ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν πόλιν μας ἡ «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους. Εἰς τὴν παράστασιν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Μάκης Στύλιος, Β. Νιούτσικος, Γ. Τζερτζεμέλης, Κ. Χασπαλίδης, Κ. Γιάγκας, Ν. Γιαννακάκης, Λ. Χατζῆς, Γ. Κουζέλης, Δ. Σωτηρόπουλος, Ι. Μῆτσος, Α. Στραβοδῆμος, Α. Τσιτσιμελῆς καὶ Ν. Κατιμερτζῆς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ

ΧΑΛΚΙΣ. Ἰανουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας τὰ ἐγκαίνια τοῦ οἰκήματος τοῦ Ὠδείου. Ἀπὸ τῆς 7ης ἀπογευματινῆς ἤρχισαν καταφθάνουσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεώς μας καὶ οἱ προσκεκλημένοι. Ἐκ τῶν πρώτην προσῆλθον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ κ. Μαρινάκη, ὁ κ. Δήμαρχος μετὰ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ διοικητὴς τοῦ Συντάγματος καὶ ἡ κ. Λειβαρᾶ, ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Καλλία. Παρέστησαν ἐπίσης ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν κ. Σβάρνας μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. Φρυδᾶς μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πεζᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπέζα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπούκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πουλοπούλου, αἱ δίδες Ταμβακᾶ, Ρούσσου, Μιχαηλίδου, Τσιτούρη καὶ οἱ κ.κ. Παπαστρατῆς, Καρακώστας, Πεζᾶς.

Ἐπ' τῇ εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ συγχαρῶμεν τὴν διευθύντριαν τοῦ Ὠδείου δίδα Τραπεζουντίου διὰ τὴν μέχρι τοῦδε δημιουργικὴν ἐργασίαν της καὶ διότι ἐπέτυχε διὰ κόπων καὶ μόχθων τόσων ἐτῶν νὰ μεταφέρῃ τὸ Ὠδεῖον ἀπὸ τὴν παλαιὰν τοὐγλην ὅπου ἐστεγάζετο εἰς ἓν ἐκ τῶν εὐπρεπεστέρων μεγάρων τῆς πόλεώς μας καὶ νὰ δημιουργήσῃ παραλλήλως μίαν μουσικὴν κίνησιν πρωτοφανῆ διὰ τὴν πόλιν μας.

Γ. ΣΩΤ.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. Ἰανουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Ἀληθῶς ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ δοθεὶς τὸ παρελθὸν Σάββατον χορὸς τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ξενοκρατείου Παρθεναγωγείου. Εἰς τὸν χορὸν παρευρέθη ἅπασα ἡ ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς κοινωνίας. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων σημειοῦμεν τοὺς κ.κ. Γερ. Πολίτην ἰατρὸν, πρόεδρον τῆς Φ. Ε. μετὰ τῆς κυρίας του καὶ τῆς θυγατρός του δίδος Ἑλενίτσας, τὴν κ. Ἀγλαΐαν Γ. Πετροπούλου, Χ. Χαραλάμπην διευθυντὴν Ἐθνικῆς Τραπέζης, μετὰ τῆς κυρίας του, Π. Ράφτην διευθυντὴς Τραπέζης Ἀθηνῶν μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Γερασίμου, κ. καὶ κ. Α. Κυριακοπούλου, κ. καὶ κ. Χ. Δρακούση, κ. καὶ κ. Γ. Πλυτάκα, κ. καὶ κ. Τ. Γιωτοπούλου, κ. καὶ κ. Ι. Νεζερίτου, τὰς δίδας Μάκιαν Νεζερίτου, Ἐλισσάβετ Δελουργιὲ, Καλλιρόην Πετροτζόγλη, Τασίαν Λυκούδη, Παπαθεοδώρου, Παπαβασιλείου καὶ τοὺς κ. κ. Μ. Τσόγκαν στρατηγὸν, Σ. Μηλιώνην φαρμακοποιὸν, Κων. Γ. Πολίτην ἰατρὸν, Γρ. Σταυρόπουλον δικηγόρον, Κ. Γιαννόπουλον νομίατρον, Α. Κανίνιαν διευθυντὴν Σ.Β.Δ.Ε., Γ. Παπουτσόπουλον τηλεγραφητὴν, Χρ. Παπαθέου δικηγόρον, Ι. Λυκούδην ἰατρὸν, Κων. Παπαθεοδώρου, Ι. Νεζερίτην, Α. Σούντρην, Β. Παπαθέου, Π. Κορδώσην, Β. Παπαθεοδώρου κ. ἄ.

Ὁ χορὸς παρετάθη ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΑΣΣΩΝΑ

ΕΛΑΣΣΩΝ. Ἰανουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ζαχαροπλαστείου τῶν ἀδελφῶν Φώλλια ἐδόθη ὁ χορὸς τοῦ συλλόγου τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεώς μας, στεφθεὶς ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τὸν χορὸν παρευρέθησαν οἱ κ.κ. Γεώργιος καὶ Πάτροκλος Τριανταφύλλου, Γρ. Γκούντας μετὰ τῆς κυρίας του, Γ. Μάστρακας μετὰ τῆς κυρίας του, Α. Ζῆντρος μετὰ τῆς δίδος ἀδελφῆς του, Μ. Πιτένης μετὰ τῆς κυρίας του, Α. Χατζούλης μετὰ τῆς κυρίας του, Α. καὶ Β. Δήμου μετὰ τῆς ἀδελφῆς των Ἀθανασίας, Α. καὶ Κ. Ρέχας μετὰ τῆς ἀδελφῆς των Λόλας, Χ. Κόρακας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Γαλήνης καὶ Νίκης, Χ. Παγώνης μετὰ τῆς κυρίας του, Μ. Κουκουβίτην μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Νίτσαν καὶ εἰρήνης, Ι. Παπαλεξίου μετὰ τῆς κυρίας του, Δ. καὶ Κ. Παρλαβάτζας μετὰ τῆς ἀδελφῆς των Νίτσας, Δ. Βλαχοδῆμος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Πολυξένης, αἱ δίδες Γκούντα, Καλδριμίδου, Παπαντίνα, Φλοιοῦ, Τσούρη, Κυλώνη, Φώλλια, Σίμψα, Κοκκίνου καὶ οἱ κ. κ. Πιτένης, Καρδάκου, Γκούντας, Κυλώνης, Παπᾶς, Ζαχίδης, Μαντάρας, Βλάτσας κ. ἄ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΡΟΝ

ΣΥΡΟΣ. Ἰανουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐδόθη εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων τὸ ρεσιτὰλ τῆς ἀγαπητῆς εἰς τὸ κοινόν μας Κάκιας Μένδρη τῇ συμπράξει τῆς συμπαθεστάτης χορευτρίας τοῦ θιάσου Κρεββατᾶ—Δράμαλη Ἥρας Μαρκοπούλου. Τὸ Συριανὸν κοινὸν ποὺ ἔχει τόσον ἀνεπτυγμένον τὸ μουσικὸν αἴσθημα ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον ξαίρει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς πραγματικὰς καλλιτέχνιδας. Παρέστη ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία τῆς Σύρου καὶ ἐχειροκρότησε μὲ ὅλη της τὴν καρδιὰ τόσον τὴν Κάκιαν Μένδρη ὅσον καὶ τὴν δεινὴν χορεύτριαν Μαρκοπούλου.

—Ἡ δοθεῖσα φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων ἐσημείωσε λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Ἀξίζει ἕνα μεγάλο εὖγε εἰς τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ποὺ μὲ τόσην προθυμίαν συνέτρεξαν τὸν ἱερὸν αὐτὸν σκοπόν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΥΣ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ. Ἰανουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.).—Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν διεξήχθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ λαχειοφόρος ἀγορά, ἡ διοργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κ. Ν. Διαμαντοπούλου, ἐντὸς τῆς ἐπὶ τούτῳ διακοσμηθείσης αἰθούσης τοῦ «Πανθέου». Χάρις εἰς τὰς ἀκαταπονήτους προσπαθείας κυριῶν καὶ δίδων τῆς πόλεώς μας συνεκεντρώθησαν πλεῖστα ὅσα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα καὶ ἐτοποθέτησαν μὲ πολλὴν καλαισθησίαν ἐντὸς τοῦ «Πανθέου». Αἱ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀντικειμένων εἰσπράξεις ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικαὶ, διενεμήθησαν δὲ αὗται εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς πόλεώς μας.

Ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμεν τὰς δίδας Ἀλεξοπούλου, Λογιωτάτου, Λαμπροπούλου, Νικολοπούλου, Κορωναίου Ζέρβα, Δημητρακοπούλου, Παππᾶ καὶ Σκούντζου, αἵτινες ἐπὶ ἡμέρας εἰργάσθησαν ἀκαταπονήτως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν λόγῳ ἑορτῆς.

Δ. Λ...ς

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΓΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΘΕΑΤΡΟΝ

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἀποκτοῦν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, 23 τρέχ. ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπε μέχρι σήμερα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος: Τὸν κινηματογράφο της. Διότι, εἶνε γεγονὸς, ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἔχουν ἀρκετὰ κινηματοθέατρα—ὄχι καὶ ὅσα ἔπρεπε ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ των—οὐδένα ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπλήρου πάντας ἀνεξαιρέτους τοὺς ὅρους διὰ τὴν ἄψογόν του ἐμφάνισιν διότι οὐδὲν ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερον λειτουργοῦντα εἶχε κτισθῆ εἰδικῶς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Τὸ κενὸν τοῦτο ἦλθον νὰ συμπληρώσουν οἱ ἀδελφοὶ Συκιαρίδη διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ παραπλεύρως τῶν γραφείων μας οὐρανοξύστου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ στεγασθῇ ὁ νέος κινηματογράφος «REX», τοῦ ὁποίου ἰδιοκτήτης θὰ εἶνε ὁ κ. Δημ. Σκούρας ἰδιοκτήτης καὶ τοῦ «Ἀττικοῦ».

Ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐδαπάνησε καὶ δαπανᾷ εἰσέτι οὐκ ὀλίγα κατ' ἔτος διὰ τὴν μετάβασίν του ἀνὰ τὴν Εὐρώπην πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐξελίξεως τῆς κινηματογραφίας καὶ διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἔργων ποὺ θὰ προβάλλουν τὰ θέατρά του, δὲν ἐφείσθη οὔτε καὶ τώρα δαπανῶν διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλους τοῦ κινηματογράφου κάτι ποὺ δὲν ὑπῆρχε τόσον τέλειον. Εἴπαμεν ὅτι ἡ μικρά του πεῖρα ὡς ἰδιοκτήτου τοῦ «Ἀττικοῦ» τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιφέρῃ ὡρισμένας μεταβολὰς καὶ νὰ συμπληρώσῃ τυχὸν ὑπάρχοντα κενὰ καὶ ἐλλείψεις. Καὶ ἤδη μᾶς παρουσιάζει ἕνα θαῦμα κινηματογραφικὸν, χάρις εἰς τὸ ἀσύγκριτον μηχάνημα τοῦ «REX» εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν καὶ μοναδικὴν ἀκουστικὴν τοῦ θεάτρου εἰς τὴν μετ' αὐστηρότητος ἐπιλογὴν τῶν ταινιῶν καὶ εἰς ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἄψογον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐμφάνισιν τοῦ νέου κινηματογράφου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἴθουσαν καὶ τὰς ἀνέσεις τῶν θεατῶν αὗται παρουσιάζονται ἄνευ προηγουμένου. Αὐτὴ ἔχει κτισθῆ ἐπὶ τῇ βάσει σχιδιαγραμμάτων εὐρωπαϊκῶν θεάτρων. Ἡ πολυτέλεια εἰς τὰ καθίσματα—κοστίζουν ὑπερδιπλασίως τῶν ἄλλων κινηματογράφων—τὰ θεωρεῖα κλπ. εἶνε μυθική. Ὁ φωτισμὸς εἶνε ἁπαλότατος. Τελειοτάτου τύπου μηχανήματα θερμάνσεως τῆς αἰθούσης καὶ ἐξαερισμοῦ αὐτῆς συμπληρώνουν τὴν ἀσύγκριτον τὴν πρωτοφανῆ ἐμφάνισιν τοῦ νέου κινηματογράφου, τοῦ δικαίως ἀποκληθέντος «REX» διότι θὰ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων.

Τὸ κινηματοθέατρον τοῦτο θὰ δύναται νὰ λειτουργῇ καὶ κατὰ τὸ θέρος, χάρις εἰς εἰδικὸν ψυκτικὸν μηχάνημα, τὸ ὁποῖον θὰ καθιστᾷ εὐχάριστον τὴν παραμονὴν τῶν θεατῶν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ἀριθμ. 5

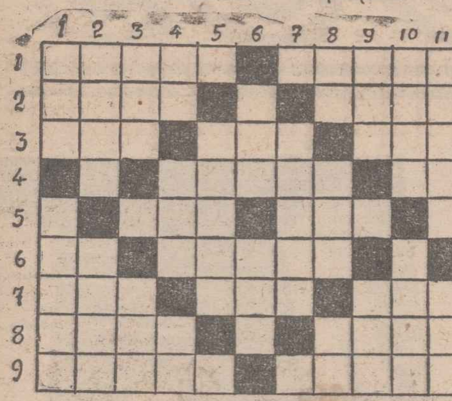

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ὄρνεον. Χαρακτηρισμός. 2) Ἄρτιος. Χώρα τῆς Ἀσίας. 3) Ἀρνητικὸν μόριον εἰς ξένην γλῶσσαν. Μέρος οἰκίας. Σπόρ. 4) Τὸν συναντῶμεν στὰ πόδια. Ἀναφορ. ἀντωνυμία (θηλ.). 5) Ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ὄνομα. Γάλλος στρατάρχης. 6) Ἀρχικὰ ὑπουργείου. Κούρασις. Ἀναφ. ἀντων. (οὐδέτ.). 7) Τίτλος ἐν Ἀβησσυνίᾳ. Προσωπικὴ ἀντων. Τρωκτικόν. 8) Μ' αὐτὸ βαυκαλιζόμεθα. Τίτλος κινηματογρ. φίλμ. 9) Βραχύσωμος. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Ἄνθος. Ἄρωμα. 2) Τόπος λιμπαζόντων ὑδάτων. Ἔργον τοῦ Ζολᾶ. 3) Γαλλικὰ σημαίνει γέφυρα. Ὅπως. 4) Ἀναφ. ἀντ. Καύσιμος ὕλη. Γράμμα ἀλφαβήτου. 5) Ἰχθύς. 6) Ὄνομα εἰς γαλλικὴν (γένους ἀρσενικοῦ). Θεὸς μυθολογίας. 7) Προεξοχὴ γῆς. 6) Ἀναφ. ἀντων. (ἀρσ.). Κτητικὴ ἀντων. Μόριον ἀποτρεπτικόν. 9) Δεσποινὶς εἰς ξένην γλῶσσαν. Σύνδεσμος ἀντιθετικός. 10) Παγίς. Τὸ ἀσύλληπτον. 11) Ὅταν χωρίζωμεν κάτι στὰ δύο καὶ δίδομεν τὸ ἓν τί μᾶς μένει; Διεθνὴς ραδιογραφικὴ κλῆσις

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ι. ΛΕΟΥΣΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

«Τὸ φιλὶ»

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἴρμα τί ἔχεις κι' ὅλο κλαῖς;
ΕΚΕΙΝΗ.—Ζητῶ ἕνα φιλί. (Παραπονιάρικα).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀπόψε ὄχι! (Ἀποφασιστικά).
ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀπόψε ναί! (Παρακλητικά).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν εἶνε ἀλήθεια! (Ἐξαγριεμένος).
ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ποῦ θὰ πᾷς. (παραπονιάρικα).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ποτὲ θὰ σὲ δῶ; (Ἀλλάζει θέμα)
ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀπόψε στὶς 7!...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Γελάστηκες. (Εἰρωνικά).
ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί; Γιατί; Γιατί; (Μὲ παράπονο).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κουράστηκα νὰ σ' ἀγαπῶ. (Δειλά).
ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ σ' ἐκδικηθῶ. (Μὲ τρέμουσα φωνή).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σκότωσέ με (Μὲ ἀπόφασι).
ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ μὲ ζητήσῃς; (Ὑπερήφανα).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μὴ τὸ πιστέψῃς. (Δειλά).
ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ τί δὲν ἔκανα ἐγὼ γιὰ σένα! (Κλαίγοντας).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κάτι μὲ τραβᾷ κοντά σου.
ΕΚΕΙΝΗ.—Ποιὸς ξέρει;
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σ' ἀγαπῶ (μὲ πεποίθησι).
ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν σὲ πιστεύω ὅ,τι κι' ἂν λές. (Μὲ θάρρος).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σ' ὁρκίζομαι!...
ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς νὰ μὴν κλάψῃς, καρδιά μου. (Μονολογεῖ).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πιὸ πολὺ πονῶ. (Ἀναστενάζει).
ΕΚΕΙΝΗ.—Ἡ ἀγάπη εἶνε σὰν παραμύθια...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σοῦ ζητῶν νὰ μοῦ μείνῃς πιστή. (Χαϊδευτικά).
ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ σ' ἀγαπῶ. (Μὲ πάθος).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἕνα φιλί!! (Ἐκείνη τοῦ δίδει ἕνα φιλὶ ἐνῷ πέφτει σιγὰ—σιγὰ ἡ αὐλαία).

(Ὁ διάλογος ἔχει γραφῆ ἀπὸ διαφόρους τίτλους ταγκό).

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ν. ΣΟΛΩΜΟΣ

Σὰν μοιρολόϊ..

Πάρε με θάλασσα γλυκειὰ στὰ γαλανὰ (σου κάλλη
καὶ σφίξε με ὁλόθερμα στὴ λυτρωτή σ' (ἀγκάλη
Πάρε μ' ὡραία θάλασσα στὰ γαλανὰ νε- (ρά σου
καὶ ἂν ἴσως τ' ἀφρισμένα σου κι' ὡραῖα (κύματά σου
γλυκὰ μὲ νανουρίσουνε γιὰ πάντα κρά- (τησέ με
εἰς τὴ θερμή σου ἀγκαλιὰ γλυκὰ νανού- (ρισέ με
Πάρε μ' ὡραία θάλασσα καὶ κάνε με παι- (δί σου
νὰ ζήσω τὴν ἀνήσυχη καὶ ἄπιστη ζωή σου
καὶ βάλε με νὰ κοιμηθῶ στὰ σκοτεινά (σου βάθη
νὰ φύγω ἀπὸ τὰ βάσανα κι' ἀπ' τῆς ζωῆς (τὰ πάθη.

ΝΟΤΟΥΛΑ Ν. ΠΑΞΙΝΟΥ

Μέγα Λεξικὸν
Παγκοσμίου Φιλολογίας

Τόμοι 1—14 Σελίδες 2.400

Ἡ «Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας» περιλαμβάνει κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ὅλους τοὺς ποιητάς, συγγραφεῖς, καλλιτέχνας κλπ. ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ κόσμου, μὲ πλήρη βιογραφίαν καὶ ἀνθολογίαν τῶν καλλιτέρων ἔργων

Ὁλόκληρον τὸ ἔργον Δραχ. 300.— Γραφεῖα «Παρνασσοῦ» — Πανεπιστημίου 36

Ἡ κούκλα ποὺ χορεύει!

Ὅταν τρῶτε ἕνα αὐγὸ, κρατήσατε τὸ κομμάτι τὸ ὁποῖον θὰ βγάλετε γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξετε. Βρέξατε τὸν γῦρον τοῦ πιάτου σας, καὶ τοποθετήσατε τὸ μικρὸ αὐτὸ κομμάτι τοῦ αὐγοῦ.

Ἐὰν τώρα πάρετε τὸ πιᾶτο στὰ χέρια σας, καὶ τοῦ δώσετε διαφόρους κλίσεις, θὰ ἰδῆτε τότε τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ σας νὰ ἐκτελῇ μίαν διπλῆν κίνησιν: Θὰ γλυστρᾷ γύρω ἀπὸ τὸ πιᾶτο σας, καὶ συνάμα θὰ γυρίζῃ καὶ μόνον του σὰν μία σβούρα ποὺ θὰ ἔκανε τὸν γῦρον τοῦ πιάτου.

Ἐὰν τώρα κολλήσετε στὸ βάθος τοῦ αὐγοῦ ἕνα μικρὸ κομμάτι φελοῦ, θὰ μπορέσετε νὰ τοποθετήσετε ἐπάνω του διάφορα σκίτσα, σκύλον χορεύοντα ἐπὶ τῶν πισινῶν του ποδιῶν, χορεύτριαν δερβίσην κλπ.

Τὸ κερὶ ποὺ δὲν ...σβύνει!

Τὸ σβύσιμο ἑνὸς κεριοῦ, φυσῶντας τὴν φλόγα του μ' ἕνα χωνὶ ὅπως δεικνύει ἡ πρώτη εἰκόνα μας, εἶνε ἕνα τόσο διασκεδαστικὸ,ὥστε προκαλεῖ τὸ γέλιο εἰς τοὺς θεατὰς, δεδομένου ὅτι, ὁ προσπαθῶν νὰ τὸ σβύσῃ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ παρ' ὅλο τὸ δυνατὸ φύσημά του, τὸ ὁποῖο δίδει εἰς αὐτὸν ἕνα πολὺ γελοῖον ὕφος.

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν γνωρίζουν τὶ κατεύθυνσιν νὰ δώσουν εἰς τὸ χωνὶ, τοποθετοῦν τὸν σωλῆνα τοῦ χωνιοῦ ἐντελῶς ἀπέναντι στὸ κερὶ, καὶ φυσοῦν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

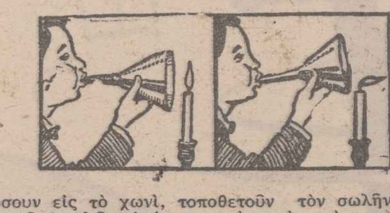

Ἰδοὺ τώρα τί συμβαίνει. Ὁ ἀὴρ ὁ ὁποῖος βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, μόλις φθάσῃ ἕως τὸ φαρδὺ μέρος τοῦ χωνιοῦ, φεύγει μὲν, ἀλλὰ ἀκολουθῶντας τὰς πλευρὰς τοῦ χωνιοῦ, καὶ ἔτσι περνᾷ γύρω ἀπὸ τὴν φλόγα δίχως διόλου νὰ τὴν πειράξῃ.

Ἀφοῦ λοιπὸν συμβαίνει αὐτὸ, πρέπει γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ σβύσουμε τὸ κερὶ, νὰ τοποθετήσουμε τὸ χωνὶ, ὄχι πλέον ἀπέναντι στὴν φλόγα ἀλλὰ ὀλίγον τι κεκλυμένον ὅπως δεικνύει ἡ δευτέρα εἰκών μας.

Τότε πλέον, καὶ σιγὰ νὰ φυσήσετε, τὸ κερὶ θὰ σβύσῃ.

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἂν Π βγάλῃς καὶ Φ βάλῃς
Θὰ ἰδῇς πῶς μετετάγη
Ἀπὸ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Νὰ μᾶς φέγγῃ στὰ πελάγη.

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΘΩΜΑΣ

Ἕνα Ἀριστούργημα ποὺ μόνον ἡ ἄφθαστη τέχνη τῆς Γαλλικῆς Κινηματογραφίας μποροῦσε νὰ ζωντανέψῃ!

Τὸ πολύκροτο τὸ χιλιοδιαβασμένο μυθιστόρημα τοῦ

ΖΟΖΕΦ ΚΟΝΡΑΝΤ

ΥΠΟ ΤΑ
ΒΛΕΜΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

SOUS
LES YEUX
D' OCCIDENT

Ποὺ τὸ ἐμψυχώνουν οἱ κορυφαῖοι τῆς Γαλλικῆς τέχνης

ΠΙΕΡ ΦΡΕΝΑΙ
ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΟΛΑ
ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΡΜΠΟ
ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑ

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ

ΑΤΤΙΚΟΝ

Εὐκόλως καὶ δωρεὰν
Ὁμοῦ καὶ ἄνευ διδασκάλου

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Μάθημα πέμπτον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Δρος ΣΠΕΡΛΙΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
ἡ πόλις	the town	δὴ τάουν	la ville	λὰ βὶλλ	die stadt	ντὶ στὰτ	la città	λὰ τσιτὰ
ἡ οἰκία	the house	δὴ χάουζ	la maison	λὰ μαιζὸν	das haus	ντὰς χάους	la casa	λὰ κάζα
τὸ δικαστήριον	the law-courts	δὴ λὼ—κώρτς	le palais de justice	λὲ παλαὶ ντὲ ζυστὶς	das gericht	ντὰς γκερὶχτ	il tribunale	ἰλ τριμπουνάλε
τὸ νοσοκομεῖον	the hospital	δὴ χόσπιταλ	l' hôpital	λ' οπιτὰλ	dae krankenhaus	ντὰς κράνκενχάους	l' ospitale	λ' ὀσπιτάλε
ὁ στρατὼν	the barracks	δὴ μπάρρεξ	la caserne	λὰ καζέρν	die kaserne	ντὶ καζέρνε	la caserma	λὰ καζέρμα
τὸ ὑδραγωγεῖον	the aqueduct	δὴ ἔκουεντακτ	l' aqueduc	λ' ἀκεντὺκ	die wasserleitung	ντὶ βασσερλάϊτουνκ	l' aquedotto	λ' ἀκουεντόττο
ἡ τράπεζα	the bank	δὴ μπὰνκ	la banque	λὰ μπὰνκ	die bank	ντὶ μπὰνκ	la banca	λὰ μπάνκα
ἡ φυλακὴ	the prison	δὴ πρίζ'ν	la prison	λὰ πριζὸν	das gefängnis	ντὰς γκεφένκνις	la prigione	λὰ πριτζιόνε
τὰ ἀνάκτορα	the palace	δὴ παίλις	le palais	λὲ παλαὶ	das schloss	ντὰς σλὸς	il palazzo	ἰλ παλάτσο
ὁ βασιλεὺς	the king	δὴ κίνγκ	le roi	λὲ ρουὰ	der könig	ντὲρ κένιχ	il re	ἰλ ρὲ
ἡ βασίλισσα	the queen	δὴ κουὴν	la reine	λὰ ρὲν	die kônigin	ντὶ κένιγκιν	la regina	λὰ ρετζίνα
τὸ πανεπιστήμιον	the university	δὴ γιουνίβερσιτυ	l' université	λ' ὑνιβερσιτὲ	die universität	ντὶ οὐνιβερσιτὲτ	l' università	λ' οὐνιβερσιτὰ
ὁ καθηγητὴς	the professor	δὴ πρέφεσσορ	le professeur	λὲ προφεσσὲρ	der professor	ντὲρ προφέσορ	il professore	ἰλ προφεσόρε
ὁ φοιτητὴς	the student	δὴ στιούντεντ	l' étudiant	λ' ἐτυντιὰν	der student	ντὲρ στουντὲντ	ll studente	ἰλ στουντέντε
ἡ βιβλιοθήκη	the book-case	δὴ μποὺκ—καίηζ	la bibliothèque	λὰ μπιμπλιοτὲκ	die bibliothek	ντὶ μπιμπλιοτὲκ	la libreria	λὰ λιμπρερία
τὸ βιβλιοπωλεῖον	the book-shop	δὴ μποὺκ—σιὸπ	la liblairie	λὰ λιμπραιρὶ	die buchhandlung	ντὶ μπουχάντλουνγκ	la libreria	λὰ λιμπρερία
τὸ βιβλίον	the book	δὴ μποὺκ	le livre	λὲ λίβρ	das buch	ντὰς μποὺχ	ll libro	ἰλ λίμπρο
τὸ περιοδικὸν	the review	δὴ ρέβιου	la revue	λὰ ρεβὺ	die zeitschrift	ντὶ τσάϊτσριφτ	la rivista	λὰ ριβίστα
ἡ ἐφημερὶς	the news-paper	δὴ νιουσπαίηπερ	le journal	λὲ ζουρνὰλ	die zeitung	ντὶ τσάϊτουνγκ	il giornale	ἰλ τζιορνάλε
τὸ μουσεῖον	the museum	δὴ μιούζιομ	le musée	λὲ μυζὲ	das museum	ντὰς μουζέουμ	il museo	ἰλ μουζέο
τὸ δημαρχεῖον	the town-hall	δὴ τάουν—χὼλ	l' hôtel de ville	λ' ὀτὲλ ντὲ βὶλ	das rathaus	ντὰς ρατχάους	l' albergo della città	ἀλμπέργκο ντελὰ τσιτὰ
ὁ δήμαρχος	the lord-mayor	δὴ λόρντ—μέερ	le maire	λὲ μαὶρ	der bürgermeister	ντὲρ μπουργκερμάϊστερ	il sindaco	ἰλ σίντακο
τὸ τελωνεῖον	the custom-house	δὴ κάστεμ—χάουζ	la douane	λὰ ντουὰν	das zollamt	ντὰς τσολὰμτ	la dogana	λὰ ντογκάνα
ὁ ὑπουργὸς	the minister	δὴ μινίστερ	le ministre	λὲ μινὶστρ	der minister	ντὲρ μινίστερ	il ministro	ἰλ μινίστρο
τὸ ὑπουργεῖον	the ministry	δὴ μίνιστρυ	le ministère	λὲ μινιστὲρ	das ministerium	ντὰς μινιστέριουμ	il ministero	ἰλ μινιστέρο
τὸ θέατρον	the theatre	δὴ θήατερ	le theâtre	λὲ τεάτρ	das theater	ντὰς τεάτερ	il teatro	ἰλ τεάτρο
ὁ ἰατρὸς	the physician	δὴ φυζίσιεν	la medecin	λὲ μεντεσὲν	der arzt	ντὲρ ἄρστ	il medico	ἰλ μέντικο
ὁ δικηγόρος	the advocate	δὴ ἄντβοκαιτ	l' avocat	λ' ἀβοκὰ	der rechtanswalt	ντὲρ ρεχτανσβάλτ	l' avvocato	λ' ἀββοκάτο
ὁ ὡρολογοποιὸς	the watchmaker	δὴ γουώτσμαίηκερ	l' orloger	λ' ὀρλοζὲ	der uhrmacher	ντὲρ οὐρμάχερ	l' oriolaio	λ' ὀριολάγιο
ὁ ἰχθυοπώλης	the fishmonger	δὴ φισμόνγκερ	le marchand de poisson	λὲ μαρσὰν ντὲ πουασσον	der fishhändler	ντὲρ φισχέντλερ	il pescivendolo	ἰλ πεσιβέντολο

Ἡ συνέχεια (τὸ 6ον μάθημα) τοῦ Πολυγλώσσου τοῦ Δρος Σπέρλιτς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».